

ฉัน “ปุชยามาลัย เกียรติกำจรชายนกุล”

เจ้าหญิงแห่งวงการเซเลบตัวจริง

เสียงจริงและของจริงทั้งตัว

“เพอร์เฟกต์” หรือเปล่า?

อืม ไม่นะ...

เพราะสำหรับฉัน คำนี้ยังดีไม่พอ!

คำแนะนำนักพิมพ์

คำเตือน!
หากคุณไม่ร้าย ไม่แรงพอ
กรุณาอย่าหยิบหนังสือเล่มนี้ติดมือไป
เพราะหนังสือเล่มนี้มีไว้เฉพาะ
สาวสวยใจถึงเท่านั้น

เปิดอกคุยกันก่อน...

ก่อนอื่น...คุณต้องยอมรับให้ได้ก่อนว่ายุคนี้ไม่ใช่ยุคของสตรีซึ่งเรียบร้อยดั่งผ้าพับไว้อีกต่อไปแล้ว นี่คือนิยามของสตรีผ้ายับที่ (พยายาม) พับเอาไว้ ต่อให้วางทับ จับกดจนแบน ก็ยังมีรอยลวดลายให้เห็น จะให้เรียบร้อย สงบคำ เก็บกิริยาไม่พาทีกับชายใดก่อนเห็นจะตกยุคหมดสมัย ไหนๆ ก็ร้องหาสิทธิเสรีภาพที่ทัดเทียมกันแล้ว เรื่องความรักนั้น จะเป็นฝ่ายเปิดเกมก่อนก็ไม่เห็นแปลก กลัวอะไรในเมื่อผู้หญิงอย่างเราๆ เก่งกาจสารพัด ทั้งงานหลวง งานราษฎร์ มันสมองก็แสนปราดเปรื่อง รูปลักษณ์สวยสะเด็ด บุคลิกก็มาดมั่นทันสมัย แต่งตัวเก่ง แต่งหน้าเป็น ครั้นจะให้มานั่งทำตัวสนิมสร้อยคอยขายมาเทียบท่าคงช้าเกิน จะเสียหายอะไรถ้าเป็นฝ่ายชิงส่งเทียบเชิญก่อน ถึงจะแห้วหรือพลัดไปบ้างก็ยังชิลๆ

แต่กระนั้นการมันเวอร์จนเกินงามก็ไม่ควร เพราะอย่างไรเสียความเป็นกุลสตรีไทยยังต้องมีอยู่ อ่อนนอกอ่อนใจเมื่อเห็นผู้หญิงไทยบางคนกล้าจนเกินงามทำให้ดูแข็งกระด้าง ไร้เสน่ห์ สาวๆ จำไว้นะ...กุลสตรียุคดิจิทัลอย่างเราๆ ถ้าจริงจะเป็นฝ่ายเปิดเกมรักก่อนต้องทำอย่างมีศิลปะ จัดภูมิปัญญาดั้งเดิมนั่นคือ “มารยาทหญิง” ออกมาใช้ให้เข้ากับยุคสมัย ผลานความเป็นหญิงยุคใหม่กับจริตจะก้านมารยาทที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดให้ลงตัว จึงจะถือว่า “เป็น”

ซีรีส์ชุดนี้จึงชักชวนสาว ๆ ทั้งหลายมาปิดฝุ่นมารยาทหญิงกับเรื่องราวความรักสุดแซบทั้งสี่เรื่องสี่รส ที่จะช่วยให้คุณสนุกสนานไปกับกลเม็ดพิชิตใจชายหนุ่มหลากหลายสไตล์ตามแต่จะถูกจริตใคร โดยอ้างอิงมาจากเทคนิค How to ที่กำลังได้รับความนิยมอยู่ในขณะนี้ ผสมผสานกับความ เป็นสาวไทยยุคใหม่ที่จะช่วยให้ผู้อ่านเพลิดเพลินยิ่งกว่าเดิมใน “How to Love : รักฉบับเซเลบ” มาดูกันว่าเซเลบสาวทั้งสี่จะจัดกลเม็ดใดออกมาใช้รับรองว่าทั้งสนุก ประทับใจ และแปลกใหม่ เพราะนี่จะไม่ใช่แค่การออกมาบอกว่าคุณต้องทำอะไรเพื่อพิชิตใจชายหนุ่ม 1 2 3 4 แต่เรานำเทคนิคดีๆ ที่ใช้ได้จริงมาปรั่งรสให้กลมกล่อม ยิ่งอ่านยิ่งสนุก ได้รับความรู้ และคุณจะสามารถนำเทคนิคที่เราให้ไปใช้พิชิตใจชายหนุ่มผู้โชคดีสักคน

พิมพ์คำสำนักพิมพ์

คำนำนักเขียน

ราวเดือนพฤศจิกายน 2555 จู่ๆ วันหนึ่งดิฉันก็เกิดปิ๊งไอเดียที่จะเขียนนวนิยายขึ้นมาสองเรื่องซึ่งน่าสนใจทั้งคู่ จึงขึ้นหัวไว้พร้อมกันเลยคือ เงามอง และเรื่องนี้ ดิฉันตัดสินใจอยู่นานหลังจากถามตัวเองว่าอยากเขียนนวนิยายแนวไหนก่อน โดยส่วนตัวเชื่อว่า การเขียนเรื่องที่ยากเขียนที่สุดจะทำให้ผลงานออกมาดีที่สุด

ทว่าดิฉันเพิ่งเขียนแนวซีกลิตคือเรื่อง *กามเทพปราบมาร* ไปหยกๆ จึงขอค้นด้วยนวนิยายแนวฆาตกรรมก่อนดีกว่า แล้วค่อยกลับมาแนวเบาๆ รักโรแมนติก อ่านสบายๆ อีกรอบ เพราะสมองของคนเขียนก็ต้องการพักเหมือนกัน หลังจากแนวหนักก็มาแนวอ่านเพลินๆ เวลาเขียนก็เพลินเช่นกันค่ะ

แล้วพลอตมาจากไหน...อืม...จริงๆ แล้ว อยากเขียนแนวนางเอกสวยหุ้ ไฮโซ แต่ออกเป็นๆ มานานแล้ว เพราะตัวเองขึ้นขอบนวนิยายเรื่อง *สูตรเสน่ห์* ของกึ่งฉัตรมาก บวกกับเห็นชื่อนวนิยายของน้องนักเขียนในสำนักพิมพ์ขึ้นต้นด้วยตัวเลขก็เลยสนใจ รู้สึกละดุดตา อยากเขียนบ้าง จึงนำไอเดียสองอย่างมาประกอบกัน ลงตัวที่คำว่า 9 Tricky Steps to Your Heart หรือ 9 เล่ห์รักร้าย เล่มนี้เอง ซึ่งเป็นเรื่องราวของปุษยามาลย์สาวเซเลบที่จำต้องวางแผนจีบสุตินรีแพทย์รูปหล่อเพราะเพื่อนทำทนาย

และผู้หญิงอย่างเธอไม่เคยจีบใครไม่ติด เรื่องวุ่นวายจึงเกิดขึ้นเมื่อคุณหมอมห่ม ไม่เล่นด้วย เธอจึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อเอาชนะใจเขาให้ได้

หลังจากส่งพลอตเรื่องให้ทางสำนักพิมพ์ ด้วยตั้งใจจะเขียนเป็นเล่ม บางๆ ประมาณยี่สิบตอนจบ ปรากฏว่าบรรณาธิการเกิดโอเคขึ้นมา อยากนำเสนอนวนิยายให้แตกต่างไปจากเดิม เพื่อสร้างสีสันให้แก่การอ่านอีก เล็กน้อย พอเห็นพลอตและวิธีนำเสนอ ก็คิดจะทำออกมาเป็นรูปเล่มที่มีหน้าสีสี่ เทรกภาพและ Tip ต่างๆ ไว้ในแต่ละบท และถ้ามีนวนิยายของ ดิฉันเล่มเดียวก็ดูจะธรรมดาเกินไป จึงเชิญชวนนักเขียนอีกสามท่านที่ถนัด แนวซิกลิตมาร่วมโพรเจกต์นี้ด้วย ก็คือ นกสร อีสยาร์ และอุมาริการ์ โครงเรื่องของนวนิยายทั้งสี่มีความเกี่ยวข้องกันหลวมๆ แต่วิธีการนำเสนอ เป็นแบบเดียวกัน เราเรียกชื่อชุดว่า 'How to Love รักฉบับเซเลบ' เรียง ลำดับเรื่องดังนี้

9 เล่ห์ รัก ร้าย, สายลับเซเลบ, ไฮโซข้อขอเป็นดาว และ เจ้าบ่าว-ของบาร์บี้

นวนิยายเรื่องนี้ใช้เวลาเขียนนานกว่าที่ตั้งใจ เนื่องด้วยติดภารกิจ ส่วนตัวและธุรกิจของครอบครัวที่รัดตัวยิ่งขึ้น ในอนาคตดิฉันคงจะเขียน นวนิยายได้น้อยลง แต่กระนั้นก็ยังไม่ได้คิดจะทิ้งงานเขียน เนื่องจากฝังเข้า กระแสเลือดเสียแล้ว อย่างน้อยขอให้ได้เขียนวันละนิดก็ยิ่งดี ขึ้นหยุดเขียน ดิฉันคงขาดใจตาย

ดิฉันขอขอบคุณเพื่อนๆ น้องๆ นักอ่านในเว็บทุกท่าน ที่กรุณา ติดตามและติชมมาตลอด ขอขอบคุณพี่อ้วน พี่โอพิน และพี่กุก ที่กรุณาให้ คำปรึกษา แม้ต่างคนจะติดภารกิจ แต่เวลาที่ดิฉันโทร. หรือส่งข้อความไป ขอคำแนะนำ ก็ได้รับคำตอบที่เป็นประโยชน์กลับมาทุกครั้ง ขอขอบคุณเพื่อน ดุ้ย ณรงค์พจน์ ล่องชุลผล ที่ให้คำแนะนำเรื่องคติความ ทั้งยังให้ความรู้ อีกมากมาย

นวนิยายเรื่องที่วางแผงในเวลาใกล้เคียงกัน คือ *เล่ห์รักบุษบา* ซึ่งตีพิมพ์ในนิตยสาร *ขวัญเรือน* เป็นระยะเวลาสี่สัปดาห์จบแล้วพิมพ์คำสำนักพิมพ์ก็รับนำมารวมเล่ม เป็นนวนิรัก โสๆ อีกเรื่อง ที่อ่านแล้วได้บรรยากาศสดใสของไร่ทุ่งนในประเทศแคนาดาได้ดี

และเล่มที่ดิฉันกำลังเขียนอยู่ มีโครงการจะวางแผงต่อไป คือเรื่อง *เพลิงพยับ* เป็นเล่มแรกในซีรีส์ของดิฉันเอง มีทั้งหมดสามเรื่อง ตั้งชื่อชุดว่า เลือดพระนาง ผู้อ่านที่ชอบแนวดราม่า จึงรักหักสวาท ควบคู่ไปกับการหักเหลี่ยมเฉือนคมคงจะชอบ ดิฉันเองห่างเหินนิยายแนวนี้มานานและไม่ได้เขียนซีรีส์ของตัวเองมานานแล้วเช่นกันหลังจากชุด *Rising Sun* ก็คิดถึง อยากจะเขียนอีกสักชุดหนึ่ง จึงขอฝากเพื่อนนักอ่านที่น่ารักทุกท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วยนะคะ

ด้วยความปรารถนาดี

ณารา

ฉันจำใจลงประลองรักสนามเล็กตามคำยุของเพื่อน
ไม่ใช่เพราะอยากได้รางวัลอะไรหรอก
แต่เป็นเพราะฉันอยากลบคำสบประมาทที่ใครๆ
ก็หาว่าฉันกำลังตกกระป๋องต่างหาก
ชายหนุ่มที่ฉันเลือกหรือ? ก็ไม่ใช่หนุ่มฮอตอะไรมากมาย
พูดง่ายๆ แทบจะเป็นคนที่ธรรมดาที่สุด
ในรายชื่อหนุ่มฮอตทั้ง 4 เอ๊ย ทั้ง 5 นี้นั่นแหละ

- ☐ เจ้าชายอะมีร์ ขัน โฆธัมมัต
- ☐ นม่อมราชวงศ์จันทน์ทวิ ทักษิณุต
- ☒ นายแพทย์เมธีร์ จักรนโรปกรณ์
- ☐ มฤเตนทร์ อมรมณีวงศ์
- ☐ นิธาน เกษมสมบัติน

แล้ว...ทำไมต้อง

นายแพทย์เมธี วัจนะไกรกาญจน์

ก็เพราะอีตาหมอนี้เป็นคนแรกและคนเดียว
ที่ ‘เมธี’ เจ้าหญิงแห่งวงการเซเลบอย่างฉันทะสิ
ยังในภาวะที่ฉันทะสิกำลังเสียเซลฟี่อย่างหนักจากการที่ฉันทะสิ
จะตกจากบัลลังก์เจ้าหญิงอย่างนี้
ฉันทะสิยอมไม่ได้!

GOSSIP

today

มาแล้วคำ... ผลโหวตล่าสุด 5 อันดับ
นางสาวเชลลสุดฮอตแห่งปี 2556
งานนี้เรียกได้ว่าพลิกโฉมครั้งใหญ่ เมื่อเจ้าหญิงแห่ง
วงการเชลลถูกเปลี่ยนมือ!

กรี๊ด...ใครหนอใครช่างกล้า เขี่ยเจ้าหญิงคางฟ้าตลอดกาลอย่าง
เปรี๊ยะ ปุษยามาลัยให้หล่นตู่ลงมารั้งตำแหน่งที่สอง
แหล่ม...ก็จะมีใครกันล่ะ ถ้าไม่ใช่ ~~เจ้าหญิง~~ สวายน้อยมหัศจรรย์แห่งยุค ที่
กำลังมาแรงเหลือเกิน ว่ากันว่าเธอแหละที่จะก้าวขึ้นมาเป็นเจ้าหญิง
แห่งวงการคนต่อไป ชนิดที่แบบป๋าก้อย่างเปรี๊ยะ ปุษยามาลัยเทียบไม่ติด
โถ โถ โถ ก็ความสวย ความใส มันไม่ไหวใครออกใครนี้ จริงไหมคะ
คุณผู้อ่านขา...

กรี๊ด! ไม่จริง!

กล้าดียังไงจัดให้ฉันอยู่ในอันดับสองรองจากยายชีโนเนะ
เอ๊ย ซีโอริ! ฉัน ‘ปุษยามาลัย เกียรติกำจรชยากุล’ นะะ
ฉันไม่เคยเสียตำแหน่งให้ใครมานับสิบปี และจะไม่มีวันเป็น
ที่สองเด็ดขาด จำเอาไว้!

คำจำกัดความ

'ความรัก'

ฉบับนางมารร้าย

ต้อง บอกก่อนว่า ฉันไม่ใช่นางเอกในละครที่แสนดี อดทน อ่อนหวาน หัวอ่อนและเชื่องง่าย แต่มีนิสัยตรงข้ามกับนางเอกในละครว้าวๆกับด่า อยากรู้ก็ตาม ฉันยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไขว่า ฉันมีสิ่งเดียวที่เหมือนกัน หรืออาจมีมากกว่านางเอกเหล่านั้นด้วยซ้ำ นั่นก็คือ 'ความสวย'

ไม่เคยมีใครเห็นฉันแล้วล้าอ้าปากปฏิเสธสักคน เพราะความสวยของฉันเป็นที่เล้าขาน โด่งดังไปทั่วทั้งวงการดารา นักร้อง นางแบบ แม้กระทั่งวงสังคมโซเชียลก็ล้วนสะเทือนเลื่อนลั่นเพราะฝีมือของฉันมาแล้ว

ฉันไม่ใช่ดารา แต่ถ้าฉันนึกสนุกอยากแสดงละครสักเรื่อง แค่กระดิกนิ้วบทละครก็ต้องถูกนำมาวางตรงหน้า หากต้องการร้องเพลง ค่าเพลงเยอะแยะต้องรีบเอาเพลงมาให้เลือก ให้ออกอัลบั้มตามชอบใจ หากอยากขึ้นปกนิตยสารก็ง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปาก เพราะคุณหญิงบุหงารำไฟแม่ของฉันถือหุ้นในบริษัทใหญ่อยู่หลายบริษัท ฉันก็พร้อมจะเลือกคอนเซ็ปต์ แฟชั่น โลเกชั่น ถ่ายได้ทันที ตัดคิวดาราทั้งหลายแหล่ให้เลื่อนเป็นฉบับถัดไปได้โดยไม่ยากเย็น

เพียงแต่ฉันไม่ชอบถ่ายละครเข้าเียนทำให้หมดเวลาขบปึง พักผ่อนไม่เป็นเวลา ต้องบุกป่าฝ่าดง ผจญอากาศร้อนอบอ้าว ฉันไม่ชอบที่เวลา

ร้องเพลงก็ต้องให้ร้องซ้ำซากในห้องอัด แต่ท่อนเดียวก็ร้องเกือบสองสาม ชั่วโมง น่าเบื่อ! ส่วนถ่ายรูปลงนิตยสารก็ล้นจนไม่รู้จะขึ้นปกไหนอีก สรุปก็คือ ฉันสวยโดยไม่มีใครกล้าเถียง แต่ชื่อเสียงของฉันมีอย่างเดียวก็คือ ขี้เบื่อ เป็นโรคที่แก้ไม่หายสักทีตั้งแต่เด็กแล้ว

อ้อ ฉันลืมแนะนำตัวเองไป ฉันชื่อ ปุษยามาลย์ เกียรติกำจรขจายกุล หรือคุณเปรี้ยว บุตรสาวคนเดียวของคุณหญิงบุษการำไพ ภรรยาฝ่ายของนายภักดี เกียรติกำจรขจายกุล เจ้าของบริษัททอสังหาริมทรัพย์ยักษ์ใหญ่ ร่ำรวยติดอันดับหนึ่งในสามของประเทศไทย นั่นคือธุรกิจหลักของครอบครัว ยังไม่นับธุรกิจย่อยอีกเยอะแยะที่แทบไม่มีสมองไปจดจำ

หลังจากพ่อเสียชีวิตจากอุบัติเหตุตอนที่ฉันอายุสิบสาม แม่ก็ดำเนินกิจการต่อ และกระจายการลงทุนไปในธุรกิจต่างๆ หลากหลายแขนง ถือเป็นการกระจายความเสี่ยงหลังจากภาวะฟองสบู่แตกในช่วงที่ฉันยังเรียนมัธยม ไม่รู้ประสาเรื่องธุรกิจ ทำให้การเงินของที่บ้านทรุดไปเหมือนกัน หลังจากนั้นแม่จึงเลือกกระจายการลงทุน ทำให้ฐานะทางบ้านเป็นปีกแผ่น และร่ำรวยยิ่งกว่าเดิมด้วยซ้ำในระยะหลัง

แล้วฉันทำงานอะไรนะ...ก็อย่างทีบอกว่าเป็นคนขี้เบื่อ ดังนั้นแม่ก็ช่วยแก้ไขด้วยการแบ่งงานให้ฉันไปนั่งทำงานทั้งสิบบริษัททั้งสองสัปดาห์ แต่ละเดือนจะมีตารางใหม่มาสลับสับเปลี่ยนหมุนเวียนอย่างนี้เรื่อยไปเพื่อไม่ให้เกิดความจำเจ ฉันแค่เข้าไปดูแลการทำงานของผู้บริหาร เข้าฟังการประชุม เข้าไปเซ็นเช็คร่วมกับแม่ในบางบริษัท เรียกว่าแม่รู้จักฉันดี ถึงได้สลับสับเปลี่ยนให้ฉันได้ทำงานหลากหลาย เพื่อจะได้เก่งทัดเทียมท่าน เผื่อต้องบริหารธุรกิจของตัวเองต่อไปในอนาคต

สรุปก็คือ ฉันสวยและรวยจริง นอกเหนือจากโรคขี้เบื่อแล้ว ฉันก็ใช้ชีวิตอย่างปกติสุข วันๆ คอยจัดคิวผู้ชายที่เข้ามาจีบ โดยมีก๊วนนางเลขาอนุการส่วนตัวคอยดูแลไม่ให้ควั่นกัน แต่ระยะหลังฉันรู้สึกว่ จำนวน

ผู้ชายที่ยื่นใบสมัครขั้กน้อยลงจนน่าใจหาย...อาจเป็นเพราะฉันเจียบหายจากวงการแสดงนานเกินไป จึงคิดอยากกลับไปแสดงให้คนรู้จักอีกสักเรื่องสองเรื่อง เพื่อสร้างความดังอย่างต่อเนื่อง

วันก่อนฉันแกล้งเกริ่นกับเพื่อนผู้จัดละครว่าอยากเล่นละครสักเรื่อง เพราะกลัวคนลืม เขาริบเอาบทแม่นางเอกมาให้ทันที และคุณเพื่อนทฤษฎีนั้นก็บอกว่า ดาราสมัยนี้พอเลขสามอับ ต้องเป็นแม่นางเอกทั้งนั้น มันเป็นสัจธรรมของโลก ฉันแทบจะฟาดหัวเขาด้วยบทห่วยแต่นั้น และตัดขาดความเป็นเพื่อน พร้อมบล็อกเขาในเฟซบุ๊กเป็นที่เรียบร้อย

ฉันเริ่มกังวลแล้วหันไปถามคนรอบตัว พวกเขายืนยันเป็นเสียงเดียวกันว่า ฉันยังสาวและสวยสะพรั่ง อายุเพิ่งจะสามสิบสองเท่านั้น ยังสวยสดงดงามเหมือนดอกไม้แรกแย้มที่เพิ่งผลิบาน รอหมู่ภุมรมาเชยชม แต่ตอนนี้ฉันเริ่มรู้สึกถึงความผิดปกติ เพราะคืนก่อนโน้นฉันได้รับเชิญไปงานเลี้ยงการกุศล เห็นพวกผู้ชายที่เคยมาห้อมล้อมรุมจีบ หันไปสนใจนางเด็กที่ไหนไม่รู้ชื่อชิโอรุ สักอย่างนี้แหละ ลูกครึ่งไทย-ญี่ปุ่น ทายาทเจ้าของบริษัทนมขบเคี้ยวและน้ำดื่มยักษ์ใหญ่ ที่เพิ่งแสดงละครเป็นนางเอกช่องหนึ่ง ขึ้นปกนิตยสารอีกสัปดาห์กว่าเล่มในรอบสามเดือนที่ผ่านมา ทำให้ทั้งแผงหนังสือมีแต่หน้าเธอ นั่นเป็นข้อมูลที่เราๆ ส่วนตัวไปค้นมา และฉันเพิ่งเห็นว่า พอไปออกงานที่ไหน นักข่าวก็วิ่งไปรุมสัมภาษณ์เธอก่อนแล้วค่อยหันมาทางฉัน ทั้งที่ฉันเคยเป็นที่หนึ่งเสมอ ไม่มีใครเทียบได้

นี่มันเกิดอะไรขึ้น ฉันยังไม่อยากตกกระป๋อง ฉันยังสวยกว่าดารานางเอกอีกหลายคนในวงการ หน้าละอ่อนแทบจะเป็นรุ่นเดียวกันด้วยซ้ำแล้วจะให้ฉันไปเป็นแม่ นี่มันหยาบศักดิ์ศรีกันเกินไป

ฉันหันกลับมาดูแลตัวเองอย่างจริงจัง เข้าคอร์สνωदन้า นวดตัว และออกกำลังกายสรวพด ที่สำคัญ ไม่ลืมทำเลเซอร์กระตุ่นคอลลาเจน กระชับรูขุมขนให้เต่งตึง ลบทุกร่องลึก รอยหยักรอยย่นบนใบหน้า ให้กลับ

มาสวยใสอีกครั้ง

และฉันใช้บริการของโรงพยาบาลกรุงเทพเวชกิจมาตลอด เพราะ
อติศ ผู้ยื่นใบสมัครจีบฉันรายหนึ่งเป็นบุตรชายผู้อำนวยการโรงพยาบาล
ฉันไม่สนใจเรื่องส่วนลดที่ได้หรอก แต่โรงพยาบาลนี้ฉันเชื่อว่ามีหมอเก่งทุก
สาขา รวมไปถึงแผนกผิวหนังที่ฉันใช้บริการอยู่ และก็ได้ผลน่าพอใจอย่างยิ่ง

พูดถึงเรื่องความรัก...อติศไม่ใช่ผู้ชายที่เลวร้ายนัก นับตั้งแต่ฉัน
เรียนจบจากอังกฤษ ก็มีเขาที่แหละที่ยืนยันเป็นเลิศ ตามจีบฉันเสมอต้น
เสมอปลาย แม้รู้ว่าฉันมีคนหมายปองมากมายเขาก็ไม่ย่อท้อ ได้ไป
รับประทานอาหารกับฉันบ้างก็พอใจแล้ว เขابอกเสมอว่าสักวันฉันคงเห็นใจ
เขา

แต่ปัญหาก็คือ ความขี้อิจฉาของฉันทำให้ทนออกเดทกับผู้ชายคน
เดิมซ้ำกันไม่ได้ พอลองคบไปสักพักฉันก็เริ่มเบื่อหน่ายต้องขอเลิกในที่สุด

ใช่สิ...ปัญหาอีกอย่างก็คือ ฉันชอบเอาชนะ ผู้ชายคนไหนที่ว่
น่าสนใจ เป็นดาวดวงเด่นในทุกวงการ แค่นั้นปรายตามอง ส่งสัญญาณสะกิด
นิดเดียวก็ต้องหมอบราบคาบแก้ว หรือถ้ายังไม่เกิด ฉันก็หัวเราะเล่นท์
อีกนิด เจอไม้นี้เข้าไป ก็ไม่มีใครต้านทานได้สักคน ไม่เกินหนึ่งเดือนฉันก็ได้
ควงออกงานไปอวดให้ใครต่อใครเห็นว่า หนุ่มที่จีบยากเย็นนักหนานั้น
ไม่มีใครเกินฝีมือฉันสักคน

ส่วนเรื่องความรัก...ไม่รู้สิ ทำไมฉันไม่เคยรู้สึกกับผู้ชายคนไหน
เหมือนอย่างที่ผมรู้สึกกับพ่อ แม้ท่านเสียชีวิตไปนานแล้ว ฉันก็รู้ว่าแม่
ยังรักและคิดถึงพ่อมาตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมา และไม่คิดจะแต่งงานใหม่

แม่เคยบอกว่า ความรักทำให้หัวใจเกิดความอบอุ่นเวลาอยู่ใกล้
เจ็บปวดเวลาต้องห่าง หรือทะเลาะกัน อ๋อเอม ตันตัน ซาบซึ้งเมื่อได้รับ
ความรักตอบแทน และสุขสมหวังมากที่สุดในโลกในวันที่ได้สวมชุดขาว

“

ผู้ชายหลายคนกล่าวหา
ว่าฉันเป็นนางมาร! ช่างปะไร
ฉันก็เป็นของฉันแบบนี้

”

แต่ทำไมนะ ฉันไม่เคยรู้สึกอะไรทำนองนั้นเลยกับผู้ชายที่เคยคบ
เป็นแฟน อาจจะมีบอญ่นิดๆ เวลาได้แหวนเพชรในวันวาเลนไทน์หรือ
ช่อดอกไม้สวยๆ แต่พอออกเดทไปสักพัก ฉันก็กลับกลัวที่ต้องคบกันนานๆ
ถึงขั้นขาดกับความคิดว่าฉันจะแต่งงานและใช้ชีวิตกับเขาไปตลอด ไม่นาน
ฉันก็โบกมือปิดฉากลงแค่นั้น แล้วมองหาเป้าหมายใหม่อย่างสบายอารมณ์

ผู้ชายหลายคนกล่าวหาว่าฉันเป็นนางมาร! ช่างปะไร ฉันก็เป็นของ
ฉันแบบนี้ ตลอดสิบกว่าปีในวงสังคม ก็ทำให้ฉันออกจะเบื่อหน่ายชีวิตแบบนี้
อีกเช่นกัน ช่างแก้ไขไม่ได้เลย ใจโรคจี๋เบื่อของฉันเนี่ย

แต่แล้วก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้ฉันตกใจเป็นชั่วสอง เมื่อฉันได้ยินข่าว
ว่าไฮโซหนุ่ม บุตรชายเจ้าของธุรกิจโรงแรมชื่อดังกำลังเป็นหนุ่มเนื้อหอม
คนใหม่ ฉันก็จัดการเริ่มต้นจีบ มาเวลาแถมความเบื่อที่เกิดขึ้นในระยะหลัง
การฉีกกลับกลายเป็นว่าเขาเมินใส่ฉัน แล้วเมื่อวานก็เพิ่งมีข่าวว่าเขาหันไป
ออกเดทกับนักร้องในเนะลูกครึ่งญี่ปุ่นคนนั้นแทน

ฉันฉีกนิตยสารฉบับนั้นทิ้งด้วยความคับแค้นใจ ไม่เคยมีครั้งไหน
เลยที่ชีวิตฉันจะรู้สึกอับอายขายหน้าขนาดนี้มาก่อน หากรู้ไปถึงไหนต้อง
อายไปถึงนั้น และข่าวนั้นก็แพร่สะพัด แม้กระทั่งฉันนี้ ยังมีนักข่าวโทร.
มาถามเรื่องที่ผมถูกปฏิเสธ ให้ตายเถอะ ฉันอยากจะฆ่าไอ้หมอนั้นและ

ยายเด็กหน้าหวานคนนั้นทั้งจริงๆ

ไม่เป็นไร ฉันยังสาวสะพรั่ง ยังมีผู้ชายอีกมากมายที่น่าสนใจ ต่อให้โดดเด่นแค่ไหนในวงสังคม ฉันก็ต้องพิชิตใจมาได้ เหมือนเช่นในอดีตที่ฉันเคยทำสำเร็จมานักต่อนักแล้ว...ฉันต้องไม่สนใจความผิดพลาดเล็กน้อยๆ นั้น ใ้หมอนั่นไม่รู้ตัวว่าพลาดอะไรไป...คอยดู ฉันต้องหาผู้ชายที่ดีเลิศกว่านั้นมาควงให้ได้ในเร็ววัน

รู้เขารู้เรา

สบรื้อยครึ่ง ชนะพันครึ่ง

ใบ หน้าของปุษยามาลัยยังปวดแสบปวดร้อนไม่หายหลังจากทำเลเซอร์ไปหมดๆ พยาบาลสาวที่สวยน้อยกว่าใช้โลชั่นเย็นๆ เช็ดใบหน้าให้เธอหลายครั้ง ก่อนที่จะให้เธอแต่งหน้าตามสบาย แต่คนที่สวยเสมอก็ต้องหยิบกระเป๋าเครื่องสำอางลงมือแต่งครบเครื่อง ครึ่งชั่วโมงต่อมาก็ออกไปนั่งรอเพื่อนที่ร้านกาแฟบนชั้นลอยของโรงพยาบาล

เวลาผ่านไป เธอชักจะทนไม่ไหว เพราะเลยเวลาพอสมควรแล้ว จึงตัดสินใจโทร. เข้าโทรศัพท์มือถือของแป้งร่ำ เพื่อนสาวกับนิธาน ที่ไม่ได้เจอกันนานแล้วนับตั้งแต่งานแต่งงานของแป้งร่ำเมื่อไม่กี่เดือนก่อน

“นี่พวกเธออยู่ไหน จะมาหรือเปล่า” เธอถามทันทีที่ปลายสายรับไม่จำเป็นต้องเสแสร้ง เพราะรู้จักกันมาตั้งแต่เด็กๆ แป้งร่ำเป็นเพื่อนสมัยประถม ส่วนนิธานเป็นเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัย แต่ทั้งสามก็สนิทสนมกลมเกลียวกัน จนตัดสินใจกันไปเรียนต่อที่อังกฤษด้วยกัน จบมาต่างคนก็ต่างแยกย้ายไปทำงานของครอบครัว หากว่างัดกันดเจอกัน จะมีช่วงนี้แหละที่ห่างเหินกันไปนานสักนิดจนเธอคิดถึง

“ฉันกับนิกำลังลงลิฟต์ไปเดี๋ยวนี้แหละ ใจร้อนจริงนะแก ยังไม่ถึงเวลาเลย” ปลายสายแว๊ดๆ กลับมา ปุษยามาลัยไม่ถือสา เพราะคุยกัน

แบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ก็สละบดเสียงตอบ

“ก็รอนานแล้วนี่ เอาเถอะ รีบ ๆ ลงมาเร็ว” เธอวางสายไป แล้วยกกาแฟขึ้นจิบ ในใจก็รอนุ่ม เพราะเมื่อเข้าบริษัทผลิตละครเพิ่งจะนำบทมาเสนอให้เป็นแม่นางเอก ซึ่งรับบทโดยเด็กในะคนนั้นอีกแล้ว เธอฉีกบททิ้งขยะโดยไม่เสียเวลาคิด และให้กึ่งนางโทร. กลับไปบอกว่าติดธุระ เพราะต้องไปแสดงเป็นนางเอกเรื่องอื่น ที่มีบทเสนอเข้ามาเยอะจนเลือกไม่หวาดไม่ไหว ก่อนจะรับนัดหมอละเซอร์หน้าเป็นการด่วนอีกครั้ง พอเพื่อนสาวโทร. มาบอกว่าจะมาฝากครรภ์ที่โรงพยาบาลนี้ จึงนัดเวลาดื่มกาแฟด้วยกัน และชวนนิธานมาอีกคน

“เป็นอะไรแก น้ำเสียงหงุดหงิดตั้งแต่เข้าแล้ว” แป้งร่ำยังเดินมาไม่ถึงตัว แต่เสียงก็ดังลอยลมมาก่อน

“นั่นสิ เกิดอะไรขึ้นหรือแก บอกฉันหน่อยสิ” นิธาน หรือนั่งนิของเพื่อน ๆ จิบปากจิบคอ ปลดปล่อยได้เต็มที่ต่อหน้าพวกเธอ เมื่ออยู่ต่อหน้าสมาชิกในครอบครัวหรือในบริษัทกับลูกค้า จะเปลี่ยนบุคลิกเป็นชายร้อยเปอร์เซ็นต์

หญิงและชายทั้งตัวลงนั่งเก้าอี้ตรงข้าม หลังจากสั่งกาแฟเรียบร้อยปุษยามาลย์ก็ingham

“หมอบอกว่าท้องก็เดือนแล้ววะแก”

“สองเดือนแล้ว ตั้งแต่คืนแต่งงานเลย” แป้งร่ำบอกอาย ๆ “พี่ตรัยอยากมีลูกเร็ว ๆ เราก็เลยไม่ได้คุม”

“แบบนี้เรียกว่าเปิดปื๊ดติดปั๊ม ไม่ต้องเสียเวลารอ และขอรับรองว่าของเขาแน่จริง ๆ” นิธานปิดปากหัวเราะชอบใจ

“ว่าแต่ทำไมแกขึ้นไปเจอยายแป้งข้างบน ไม่มาหาฉันที่นี่” เธอถามเพื่อนชายหัวใจหญิงที่ทำตาโตขึ้นได้เพียงนิดเดียวก็หัวเราะชอบใจ

“ฉันมาแล้วแต่ไม่เจอใคร ก็เลยขึ้นไปหายายแป้ง ไปเจอหมอลมาด้วยนะ

หมอล้อมาก ๆ ค่ะ เขาคิดว่าฉันเป็นพ่อของลูกไอ้แบ่งมัน” นิธานพูดแล้วก็ปิดปากหัวเราะ ทำให้แบ่งรำพลอยหัวเราะไปด้วย แต่เธอรู้สึกว่าเพื่อนทั้งสองมีท่าที่แปลกๆ พิกล

“มีอะไรปิดบังฉันหรือเปล่าวะ” เธอคาดคั้น

แบ่งรำกับนิธานหันสบตากัน ก่อนจะรีบสั่นศีรษะ

“ไม่มี ไม่มี จะปิดบังอะไรแก แค่นุกตอนเข้าไปฟังหมอตระวาท้องไอ้แบ่ง ตลกดี แกมอิจฉายะว่าชาตินี้คงไม่มีวาสนาได้ตรวจภายในกับเขาบ้าง”

“บ้า” ปุษยามาลย์ค้อนควัก “แกจะเอาที่ไหนไปให้เขาตรวจอะ”

แล้วเธอก็ได้รับเสียงหัวเราะจากนิธานและแบ่งรำเป็นคำตอบ

“แล้วเมื่อเข้าแกหุ่ดหิดเรื่องอะไรวะ” แบ่งรำนึกขึ้นได้ก็ถามอีกครั้ง

“ช่วงนี้ฉันอารมณ์ไม่ค่อยดีวะ พวกแกรู้จักเด็กที่ชื่อชิโอริหรือเปล่า”

“โอ้ย รู้จักสิ ไม่รู้จักไม่ได้ เดี่ยวจะตกเทรนดี้ยายเด็กนี่มาแรงพอกับเฟอร์บี้เลยแหละ ถามเด็กสามขวบยังรู้” นิธานตอบ ตอกย้ำความเจ็บปวดในใจของเธอให้ฝังลึกลงไปอีก “ว่าแต่แกถามทำไมอะ”

“เมื่อเข้ามีผู้จัดละครส่งบทมาให้” เธอบอกหงอยๆ “เขาจะให้ฉันเป็นแม่ยายเด็กนั่น”

“จริงเหอ” แบ่งรำตอบอก ขณะที่อีกฝ่ายตาโต

“ดีสิ ฉันว่าแกเหมาะมากเลยนะ หน้าออกญี่ปุ่นหน่อยๆ สวยทั้งแม่ทั้งลูก”

“บ้า” เธอแหว “ใครจะยอมรับบทแม่กัน อย่างฉันมันต้องบทนางเอกเท่านั้นยะ”

“ใจเย็นๆ นะเบรียว ผู้จัดคงไม่คิดว่าแกแก่หุ่ดออก แต่เด็กนั่นกำลังมาแรง คงอยากหาคนสวยๆ วงการเดียวกันมาประกบ”

“ก็เรียกแม่ยายเด็กนั้นไปประกบสิ ทำไมต้องเป็นฉัน” เธอแผลงฤทธิ์ กับเพื่อนเธอไม่จำเป็นต้องควบคุมอารมณ์ แค่ควบคุมเสียงไม่ให้ดังเกินไปก็พอ “แล้วตอนนั้นะ ใครๆ ก็รู้ว่าไอ้ตื้หน้าจืดลูกเจ้าของธุรกิจโรงแรมนั้น เมินฉัน แล้วหันไปควงยายเด็กนี่อีก ฉันอายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน”

พุดไปน้ำตาแห่งความเสียใจก็จวนเจียนหยด เกิดมาไม่เคยผิดหวังเสียใจ และถูกหักหน้าเช่นนี้มาก่อน

นิธานสบตาแย้งรำแล้วถอนใจ เพราะเพื่อนสาวเป็นคนพวกหนึ่งที่ไม่ยอมรับความเป็นจริงของชีวิตสักเท่าไร ตามประเภทคนที่เคย ‘ได้’ ทุกอย่างจนชิน

“แกอายุสามสิบสองแล้วนะเปรี้ยว ไม่ใช่สิบเก้าเหมือนยายเด็กนั้น” แย้งรำตึง

“แต่ฉันหน้าตังไม่ต่างจากเด็กนั้นหรอกนะ” ปุษยามาลัยส่งค้อนอย่างทั่วถึง “ลองมาเทียบกับฉันสิ”

“แล้วยายเด็กนั้นต้องวิ่งโร่เข้าหาเลเซอร์ทั้งตัวเหมือนแกหรือเปล่า ยะ นั้นมันธรรมชาติที่มอบความสวยความสาวสะพรั่งให้ตามวัย เหมือนแกสมัยก่อนโน้น แล้วมันก็ต้องโรยรา พอเด็กคนนั้นอายุเท่ากับเราก็เป็นเหมือนแกตอนนี้นั่นแหละ”

ปุษยามาลัยปิดปาก ร้องกรี๊ดๆ ดังอื้ออึงหลังมือ รับคำตักเตือนของเพื่อนไม่ได้

“เฮอะๆ ฉันเข้าใจ แกลองหาอย่างอื่นทำดีไหม ดีกว่ามานั่งเครียดเฉยๆ บทแม่ก็ไม่ต้องรับ” แย้งรำเสนอ

“ทำอะไรละ” เธอปล่อยมือลง หยิบกระดาดชกขู่น้ำตาแห่งความคับแค้นใจที่หยดออกมานิดหนึ่ง

“ก็อย่าง ลองบริหารเสน่ห์เล่นๆ ดูดีไหมละ ถ้าไอ้ตื้หน้าจืดแสน

รวยหันไปสนใจยายเด็กนั้นก็ปล่อยไป เราก็หันไปจับคนอื่นแทน”

“แต่ตอนนี้ไอ้ตื้หน้าจิดนั้นฮอตสุดแล้วนะ ถ้าจับไม่ได้ฉันก็แพ้สิ และคนอื่นก็ไม่ฮอตเท่า”

“โอ้เอ๊ย มีคนน่าสนใจกว่าหมอนั้นตั้งหลายคน” นิธานทำหน้าเบื่อหน่าย ก่อนจะกระซิบ “ตอนที่ขึ้นไปชั้นบนเมื่อตะกี้นะ ฉันได้ยินพยาบาลบ้าคลั่งหมอลของยายแ่งมากเลย ตอนรอคิวตรวจ หมอโทร. ออกมาขอแฟ้มก็ร้องกรี๊ดอย่างกะดูคอนเสิร์ต”

“บ้า!” ปุษยามาลัยวิจารณ์โดยไม่เสียเวลาคิด

“ตอนแรกฉันก็คิดอย่างนั้น” เพื่อนแอบหญิงบอกจริงจัง “แต่พอเข้าไปในห้องแล้ว ฉันแทบจะกระชากไอ้แ่งลง แล้วขึ้นไปบนขาหยั่งแทนมันเลยว่ะ อยากบอกหมอว่าหนูมดลูกอักเสบกะทันหัน คนอะไรก็ไม่รู้ หล่อฉิบหาย แถมได้ข้อมูลมาว่าโสดเสียด้วย”

ปุษยามาลัยนั่งคิด...ชักสนใจ

“หล่อจริงเหวอะ”

“หล่อจริง” แ่งรำกับนิธานพูดพร้อมเพรียงกัน ก่อนที่ฝ่ายแรกจะเสริม “ฉันคิดว่า เพื่อเสริมความมั่นใจของแก ลองฝึกที่สนามเล็กก่อนเป็นไวกะ เอาให้ขำๆ ว่า ความพร้อมกลับคืนมา แล้วค่อยไปลงสนามใหญ่ ใครจะได้ไม่ว่าแก”

“เออจริงว่ะ” นิธานสนับสนุน “ลงสนามเล็กคู่แข่งน้อย ระดับสิบไม่เกินไปสิ ที่โรงพยาบาลนี้ ก็มีพวกหมอกับพยาบาลสาวโสด และพวกคนไข้ที่จะทิ้งสามีมางาบหมอแทนเท่านั้น ฉันว่าแกชนะขาดลอย เป็นการซ้อมก่อนไวกะ เห็นความมั่นใจหดหายไปเยอะนี่แก”

“ฝึกเล็กก่อน แล้วค่อยไปทำชิงลึกใหญ่” ถือว่ามาเวลาระหว่างรอหนุ่มฮอตคนใหม่ปรากฏตัว” แ่งรำช่วยกล่อมอีกแรง จนเธอเริ่มลังเล

“อืม...” แต่ยังไม่ตัดสินใจ “หล่อจริงหรือเปล่าไม่รู้”

“โน่นเลย โอ๊ย ตายยากจริงๆ พุดถึงใจโจ ใจโจก็มา” นิธานไม่พุดเปล่า ยังยกมือทั้งสองขึ้นกุมแก้ม นัยน์ตาหยาดเอ้มหยดย้อย ตัวแทบหลอมละลายเป็นขี้ผึ้งเหลวลงไปกองบนพื้น ปุษยามาลย์ค้อนเพื่อนชาย หัวใจหึ่ง แล้วค่อยๆ หันไปมอง อยากรู้นักว่าเขาจะหล่อสักแค่ไหน ถึงทำให้เพื่อนของเธอเหลวเป็นขี้ผึ้งลงไปได้

ชายผู้นั้นสวมเสื้อกาวนียาวถึงหัวเข่า ภายใต้อีกเสื้อกาวนีสีขาวเป็นกางเกงสแล็กส์สีดำเรียบกริบแบบต้นขายาว เธอค่อยๆ ไล่ขึ้นไป เห็นเสื้อเชิ้ตสีขาวลายสีฟ้าอ่อนที่ชายเสื้อสอดลงขอบกางเกง คาดเข็มขัดหนังเรียบร้อย และผูกเนกไทสีน้ำเงินเข้ม

หัวใจเริ่มเต้นตึกตักเล็กน้อย เพราะรูปร่างผ่าน เข้าสเปก พอดค่อยๆ ไล่ตามคางเกลี้ยงเกลา มีไรเคราบางๆ แต่โกนอย่างสะอาดสะอ้าน กิริยาเช็กคะแนนความสะอาดผ่าน ริมฝีปากล่างอím ปากบนบางแต่มีรอยหยักลึก ดูเป็นคนอารมณ์ดีอยู่เหมือนกัน เหนือขึ้นไปเป็นจมูกโด่งสันตรงสวย แข็งแรงอย่างผู้ชาย หากที่น่าเสียดายคือ บนสันจมูกมีแว่นตารอบดำสีเหลี่ยมปิดบังดวงตาสองชั้นที่หยักลึกจนแทบเหลือชั้นเดียว บดบังความหล่อเหลา ทั้งที่ใบหน้าและรูปร่างดูดีราวกับนักร้องเกาหลีสระโดดออกมาเดินอยู่นอกโทรทัศน์ รวมถึงคิ้วที่หนาเป็นเส้นตรง เสริมบุคลิกคุณหมอให้ดูดีสุดๆ เสียแต่ผมสีดำสนิท ตัดเรียบร้อย ไม่เติมสีและเป็นทรงแสบสันเหมือนดารากาหลิเท่านั้น หากท่วงท่าการเดินของเขาสง่างาม แผ่นหลังยืดตรงและมันนอมนั้ใจราวกับนายแบบเดินบนแคทวอล์กทีเดียว

...แล้วเธอก็ต้องนินหน้า คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยเห็นที่ไหนมาก่อน...

“ว่าไง หล่อไหม”

ปุษยามาลย์ยังนึกไม่ออก แต่หันมาตอบเพื่อน

“กิติ หน้าใสๆ เหมือนเด็กญี่ปุ่น เกาหลิ กำลังอินทรีนด แต่แกก็

“

“ถ้าหล่อนจับคุณหมอกคนนี้ได้เนะ ฉันจะกราบเลยละยะ
ถึงจะลึกลึก ก็ไม่ใช่ว่าแกจะจัดการได้ง่ายๆ หรอกนะยะ”

“จั้นเลยรี” ปุษยามาลย์หัวเราะ ชักสนใจทันที

ไม่ใช่เพราะความหล่อหรือหน้าใสๆ

อินทรนंद อย่างหนุ่มเกาหลี่

แต่ต่อมอยากเอาชนะมันกำลังเต้นระริกต่างหาก

”

รู้ว่าฉันไม่ชอบคนหล่อ ฉันชอบคนเด่น ดังและรวย มันน่าสนใจและน่า
ตื่นเต้นกว่า ถ้าอยากได้คนหล่อหาแถวผ้า แถวบาร์มาคงก็ได้” เธอบอก
สโลแกนประจำใจ

“โอ๊ย หล่อและคุณภาพคับแก้วแบบนี้หาที่ไหนได้อีกยะหล่อน”

นิทานแป้นขึ้นมา และประชิดตามสไตล์คุณเธอ “ถ้าหล่อนจับคุณหมอก
คนนี้ได้เนะ ฉันจะกราบเลยละยะ ถึงจะลึกลึก ก็ไม่ใช่ว่าแกจะจัดการได้
ง่ายๆ หรอกนะยะ”

“จั้นเลยรี” ปุษยามาลย์หัวเราะ ชักสนใจทันที ไม่ใช่เพราะความ
หล่อหรือหน้าใสๆ อินทรนंद อย่างหนุ่มเกาหลี่ แต่ต่อมอยากเอาชนะมัน
กำลังเต้นระริกต่างหาก

“เออ สียะ แต่ฉันว่าแกคงทำไม่ได้หรอกวะ ถึงจะลึกลึก แต่คู่แข่ง
กระโจงงอกร้อยหรืออกนะยะ โน่น ดูเอาเอง”

เธอหันกลับไปอีกครั้ง ก็เห็นแม่ค้าสาวน้อยหน้ามนเหม่อมองคุณหมอก
หน้าเด็ก แม้ระหว่างทางที่เดินมา สาวๆ ต่างก็ชะงักทำหยุดมองกัน
หมด รวมถึงพยาบาลสาวๆ สวยๆ ที่หันหน้าเข้าหากันตัวม้วนขายเงินจน

แทบจะกลิ้ง

“เฮอะ ถ้าฉันคิดจะลงแข่งนะวี พวกนี้กระเด็นหมดแน่” เธอปรามาส “คอยดูก็แล้วกัน”

ว่าแล้วเธอก็ลุกขึ้นยืน บัดกระโปรงเส็กสั้นให้เข้ารูป แล้วบิดลอน ผมดัดไปด้านหลัง ก่อนจะก้าวเดินอย่างนางแบบสายสะโพกเต็มทีไปยัง เคาน์เตอร์ขายกาแฟ ที่คุณหมอหน้าเคาฯ ผู้นั้นยืนอยู่ ทำท่าจะเดินผ่าน แต่แล้วก็เซซังไปชนเขา

“อ๊วย ขอโทษค่ะ” เธอสะบัดผมหกะให้บัดตันแขนและมือขาวๆ ของ เขาที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์ “ฉันไม่ทันเห็นคุณ...เอ่อ...คุณหมอ...” เธอ กวาดสายตาไปตามตัว พอเห็นเสื้อกาวนก็ต่อใจจบ

“ไม่เป็นไรครับ” เขายิ้มบางๆ แล้วหันไปสั่งกาแฟต่อ เท่านั้น! โดย ไม่หันกลับมามองเธออีกแม้แต่นิดเดียว ไม่แม้แต่จะถามว่าเธอจะดื่มอะไร หรือต้องการอะไร

หมายความว่าอย่างไรกัน เขาไม่เห็นหรือว่าสาวสวยอย่างเธอมาขึ้น ต่อแถว และไม่มีท่าทีหวั่นไหวสักนิด แต่หากจะเดินกลับก็เสียหน้า จึง พยายามกระเซะต่อ

“คุณหมอลืมไหมคะว่ากาแฟร้านนี้มีอะไรที่อร่อยๆ บ้างคะ”

“เอ ไม่ทราบครับ เพราะผมดื่มแต่กาแฟดำ คุณลองถามคนขาย ดีกว่า”

รอยยิ้มค้างบนเรียวปาก...หน้าแตกหมอลืมรับเย็บอีกรอบ คุณหมอ หน้าเคาฯ รับกาแฟเสร็จ ก็เดินจากไป ทิ้งให้สาวๆ ตามรายทางอ่อนระทวย เป็นแถวอีกรอบ

“พี่คะ จะรับอะไรดีคะ กาแฟของเราอร่อยหลายอย่างเลยคะ เอสเปรส- โซก็คั่วบดอย่างพิถีพิถัน หอมกรุ่น รสเข้ม...”

“ยะ ฉันยังไม่อยากกิน” เธอหันไปสะบัดเสียงใส่ แล้วเดินตุบตุบป่อง

กลับไปนั่งโต๊ะอย่างกระแทกกระทั้น

“นี่ฝีมือของฉันทกต่าถึงขนาดลืกลืกลียังไม่สำเร็จหรือนี่...” ปุษยามาลย์กำลังอึ้งกับท่าที่ไม่แยแสสวยอย่างเธอของคุณหมอหน้าเก่าๆ

“ท่าทางอนาคตจะหม่นหมองแล้วหล่อนเอ๊ย” นิธานคราง ก่อนจะใส่จรวดตั้งตั้ง

“เพราะฉันทกำลังคิดว่า ถ้าเธอจับได้จะซื้อตัวเครื่องบินไปกลับฝรั่งเศสพร้อมเงินพอกเกตมันนีไปขอบปิงสุดเหวี่ยงสักห้าพันยูโร” เพื่อนหนุ่มใจป้ำสุดขีดอันที่จริงเงินแค่นี้สำหรับนิธานเรียกว่าชนหน้าแข้งไม่ร่วงหรอก เพราะที่บ้านเป็นถึงบริษัทนำเข้ารถหรูระดับโลก ดังนั้น เวลาพนักงนขึ้นต่อเติมพันก็ต้องสูงเป็นธรรมดา

ส่วนปุษยามาลย์ เงินแค่นี้ก็เรียกว่าจิบๆ แต่ถ้าได้เงินเพื่อนมาพริ้วๆ นะมันสะใจ

เธอคิดหนัก และท่าทางนั้นก็ไม่รอดพ้นสายตาของเพื่อนทั้งสอง

“หมอหน้าเก่าๆ นั่นซื้ออะไร” เธอถามเสียงเข้ม

“อะไรนะ” แบ่งร่าง

“ฉันหมายถึงหมอหน้าเก่าหลิคนตะก็เนียซื้ออะไร นามสกุลอะไร อยู่แผนกไหน ออกตรวจวันไหนบ้าง จดมาให้ฉันอย่างละเอียด”

นิธานตอบมือรวบ ใบหน้าว่าเจิงสุดขีด

“แกเอาจริงแน่นะ เพราะถ้าแกจับไม่ได้ก็ต้องซื้อตัวเครื่องบินและพ็อกเกตมันนีให้ฉันแทน”

“บอกเอเจนซีของแกให้เตรียมซื้อตัวและแลกเงินไว้ให้ฉันเลย”

เธอเอะอะ

แบ่งร่ำมองเพื่อนทั้งสองแล้วเข้าปวม

“อย่าทำเป็นเรื่องใหญ่ได้ไหม นิ...เปรียว”

“ไม่ได้หรอกยะ งานนี้ฉันเอาศักดิ์ศรีเป็นเดิมพัน” ปุษยามาลย์บอก
“ถ้าฉันจับหมอน้ำเกาฯ คนนี้ไม่ได้ ฉันก็ไม่มีหน้ากลับไปเจตหยิ่งในวง
สังคมได้อีก คราวนี้ถือเป็นการฝึกซ้อม ก่อนจะกลับไปชิงตำแหน่งเดิมจาก
นั่งหนูจินเนะนั่น”

“จิโอริ” แป้งร่ำแก่

“จะซิวอะไรก็ช่าง ยังไงฉันก็ไม่วันยกตำแหน่งดาวแห่งวงไฮโซให้
เธอย่ายๆ ตอนนี้อยู่คร่ำครวญ หนุ่มฮอตคนใหม่ในวงการปรากฏโฉมขึ้นเมื่อไหร่
ฉันลงมือแน่ แต่ตอนนี้ขอซ้อมมือกับหมอน้ำเกาฯ นี่ก่อนเถอะ”

“เขาชื่อเมธิร” แป้งร่ำบอกในที่สุด

“แต่เขาหน้าเกาหลีส” ปุษยามาลย์เถียง

“และเขาก็หน้าเกาเป็นที่สุด” นิธานทำเสียงอ่อนเสียงหวาน ท่าทาง
เคลิ้มฝันไปอีกรอบ

แป้งร่ำถอนใจอ่อนใจกับเพื่อนทั้งสอง แล้วยื่นกระดาษที่จดชื่อหมอน้ำ
ให้เพื่อน

“นี่รายละเอียดเท่าที่ฉันรู้ ส่วนเรื่องอื่นๆ แกต้องสืบหาเองแล้วละ”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ฉันจัดการเองได้” แล้วเธอก็ปรายตาไปทาง
นิธาน “ว่าแต่ แกคิดว่า เขาเป็นหนุ่มประเภทเดียวกับแกหรือเปล่าวะ อายุ
ขนาดนี้แล้วยังครองตัวเป็นโสด แกมองไม่เห็นความสวยของฉันอีก
เพราะดำไข่ ฉันก็ไม่รับพนัน”

“ไม่ใช่หรอกยะ” นิธานสะบัดหน้า “ระดับฉันแล้ว แค่มกกลินสาบ
ก็รู้แล้วว่าสาวหรือไม่ แต่หมอน้ำเกา ไม่ใช่แน่นอน”

“แกแน่ใจนะ”

“แน่ใจสิยะ ของแบบนี้ สปีชีส์เดียวกันเล็งเป้าเดียวกันก็ดูออกยะ”

ปุษยามาลย์พยักหน้ารับ เพราะถ้านิธานมั่นใจ เธอก็คิดว่าคง

ไม่ยากเกินความสามารถที่จะประชิดตัวเขาได้

“ถ้าฉันขอเวลาฉันหนึ่งเดือน” เธอตัดสินใจ

“ฉันให้สองเดือนไปเลย” นิธานใจป้ำ “เผื่อพลาด เพราะแกอายุ
มากแล้ว เผื่อหลงๆ ลืมๆ”

“ยายนิ” หญิงสาวทั้งสองปรื๊ดออกมาพร้อมกัน ปุษยามาลย์ยัง
ระแวง เธอรีบยกมือขึ้นจับแก้ม

“แกว่าฉันแก่ ไหนพวกแกบอกว่าฉันยังดูดี ดูสวยเหมือนสมัยเรียน
มหา'ลัยไม่ผิดเพี้ยนยังงี้ละ”

“อ้อ หน้าไม่เปลี่ยนหรอก แต่วัยมันเปลี่ยน” นิธานจิบปากจิบคอ
“แกต้องยอมรับสิยะ ว่าสังขารมันต้องร่วงโรย”

“ฉันยังยอมรับไม่ได้ ฉันเพิ่งเลขสามมามิดเดียวเท่านั้น ฉันจะต้อง
สาวและสวยอยู่ในวงสังคมให้หนุ่มๆ มองจนเหลียวหลังไปอีกนาน”

“เอาเถอะยะ” นิธานจกใจ ปล่อยเพื่อนผู้ปลงไม่ได้ยึดติดกับความคิด
เดิมๆ ต่อไป “สรุปว่า สองเดือนนับจากนี้ ถ้าแกจิบหอมไม่สำเร็จก็ซื้อ
ตัวเครื่องบินพร้อมพ็อกเกตมันนี่มาให้ฉันชะดิๆ”

“ดิล อีกสองเดือนรู้กัน!”

เพียง

สองวันถัดมา แพ้มประวัติข้อมูลของนายแพทย์
เมธิร วัจนะโกรกาญจน์ ก็ถูกนำมาวางบนโต๊ะทำงาน
นักสืบขาประจำของเธอยังทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะจ่ายเงินดี

ปุษยามาลย์เปิดแฟ้มออก เริ่มศึกษาทีละนิดว่าบ้านช่องของเขาอยู่
ที่ไหน เป็นลูกเต้าเหล่าหลานของใคร ก็พบว่าบิดากับมารดาเป็นแพทย์
เหมือนกัน ลูกชายถึงได้สืบทอดเจตนารมณ์ และเขาเป็นบุตรชายคนโต
เสียด้วย น้องๆ อีกสองคนกำลังเรียนแพทย์เฉพาะทางคนหนึ่ง และอีกคน
เรียนทันตแพทย์เฉพาะทางที่อเมริกา

“โอ้โฮ...หมอบทั้งบ้านเลยหรือนี่” เธอวิจารณ์ ชีวิตของเขาช่างแตกต่างกับเธอจนไม่เห็นเส้นทางที่จะบรรจบกัน ฐานะทางบ้านของเขาก็อร่อยพอประมาณ ด้วยความที่เป็นหมอกันทั้งคู่ครบครัน บ้านของบิดาและมารดาตั้งอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยาในจังหวัดนนทบุรี ส่วนเขาพักอยู่ที่คอนโดมิเนียมแห่งหนึ่ง ซึ่งพอดูซื้อแล้วเธอก็คลี่มือออกมา

“นังนิ คราวนี้แกเสร็จฉันแน่” เธอหัวเราะหึๆ เพราะนับแต่เนี่ย เธอจะย้ายห้องไปอยู่ข้างๆ เขา ก่อนอื่น ต้องบอกผู้จัดการว่าเธอต้องการห้องที่อยู่ใกล้กับเขาที่สุด เพื่อจะได้ดำเนินการตามแผน...

นักสืบของเธอยังติดค้างชีวิตประจำวันของเขา เพราะของแบบนี้ต้องใช้เวลอย่างน้อยเป็นสัปดาห์

ไม่เป็นไร แค่นี้ก็เพียงพอสำหรับการเริ่มต้น เธอโทร.หาผู้จัดการ คอนโดมิเนียม และสั่งออกไป

“ฉันต้องการห้องที่ตึกดิเอ็มเมอร์ลด์พาร์ก ขอห้องที่ติดกับห้อง 1133 ฉันจะย้ายเข้าไปตรวจดูการทำงานของตึกตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป!”

“

อ่อนหวาน และหิวอ่อน

เป็นคุณสมบัติ
ที่ผู้ชายทุกคน

แสวงหา

”

เอาละ เมื่อไม่มีทางเลือกอื่น เธอต้องใช้วิซามารเข้าช่วย อยากได้ลูกเสือก็ต้องเข้าตำเสา และถ้าอยากจับหมอ ก็ต้องหาเรื่องไปพบหมอ แต่เขาเป็นหมอสุนัขนี่สิ เธอจะหาโรคอะไรไปหาเขาดี?

...จะโรคอะไรก็ช่างเถอะ ไปให้เขาเห็นหน้าก่อนก็แล้วกัน

Trick *or* Tip

ก่อนรุก

ต้องดูให้แน่ใจก่อนว่า “เขาคิดกับคุณแบบไหน” โดยลองสังเกตเวลาที่เขาอยู่ใกล้คุณ เขามีอาการเขินอาย หน้าแดง หูแดง แดงหล่อ หรือพูดติดอ่าง ตะกุกตะกักบ้างไหม ถ้ามีอาการแบบนี้ละก็ แสดงว่ามีแวว แต่ถ้าทั้งเบียด ทั้งกระเซะ ยังถือเป็นก่อนไม่ควรลองกลับไปคิดใหม่ นะจ๊ะ โอกาสลุ่มมีน้อยมาก

ห้อง ชุดตรงข้ามห้อง 1133 ได้รับการจัดเตรียมให้แล้วเสร็จภายในเวลาที่ปุษยามาลัยต้องการ เพราะเดิมเป็นห้องตัวอย่างสำหรับลูกค้าที่เข้ามาชมอยู่แล้ว ภายหลังผู้จัดการตึกต้องรับจัดห้องใหม่สำหรับโชว์แทน

ชั้นสิบเอ็ดถือเป็นชั้นพิเศษที่มีห้องพักเพียงสี่ห้องเท่านั้น ไม่ใหญ่ถึงขนาดเป็นเพนต์เฮาส์ แต่ก็จัดได้ว่ากว้างขวางโอ่อ่าน้องๆ ห้องชุดใหญ่อย่างชั้นสูงๆ ที่มีเพียงหนึ่งหรือสองห้องในแต่ละชั้น ส่วนชั้นปกติแบ่งได้แปดห้อง เนื่องจากตึกนี้เพิ่งเปิดขายได้ไม่นาน จึงมีห้องว่างพอสมควร ส่วนใหญ่ห้องเล็กๆ ขายได้หมดแล้ว เหลือเพียงห้องขนาดใหญ่บนชั้นสิบเอ็ดและเพนต์เฮาส์เท่านั้นที่หลงเหลืออยู่บ้าง

และด้วยความที่เธอต้องการด่วน ห้องว่างอีกสองห้องไม่พร้อมจะให้อยู่ทันที จึงต้องอาศัยห้องตัวอย่าง แล้วสัปดาห์หน้าค่อยจัดห้องตัวอย่างขึ้นมาใหม่แทน สรุปว่าเวลานี้ ทั้งชั้นก็เป็นของเธอกับนายแพทย์เมธีรเท่านั้น

ปุษยามาลัยลัลลาเก็บเสื้อผ้าออกจากบ้านแต่เช้า หลังจากรายงานมารดาว่าจะไปทำงานด้วยการทดลองเป็นลูกค้าคอนโดมิเนียมของบริษัทชั่วคราว คุณหญิงบุหงารำไปออกจะแปลกใจกับแผนการใหม่เล็กน้อย แต่เมื่อเห็นเธอยืนยัน ท่านก็ไม่ห้าม ซ้ำยังกำชับให้เธอส่งรายงานให้ด้วย

แน่นอนว่าก๊วนางจะต้องทำให้เช่นเคย เมื่อมีเลขาฯ ฝีมือดีขนาดนั้นแล้ว เธอก็ไม่ต้องทำอะไรอีก แต่หลังจากเขียนรายงานแล้ว เธอก็ตรวจสอบอีกรอบก่อนส่งมารดา ปกติก็ให้ผ่าน เพราะไม่มีข้อบกพร่องอะไรอีก

ปุษยามาลัยเดินทางมาถึงห้องพักใหม่แต่เช้าตรู่ เธอมองรอบๆ ห้องพักด้วยความพึงพอใจ แมนชั่นขนาดสามห้องนอน ใหญ่โตโอ่อ่า สำหรับคนที่ต้องการความสะดวกสบายกลางใจเมือง ราคาของห้องชุดก็เหมาะสมกับสิ่งที่ลูกค้าต้องการ ทั้งห้องครัวและห้องรับประทานอาหารขนาดใหญ่

หมายเลขห้องของเธอคือ 1122 อยู่ตรงกันข้ามห้องของนายแพทย์เมธิร เรียกว่าเปิดประตูห้องออกมาก็จะเอ็กกันทันที แบบนี้ต้องใช้เทคนิคการเจอ หน้าบ่อยๆ ให้เขาเริ่มสังเกตเห็นเธอ แล้วค่อยรุกในขั้นต่อไป

เธอพบว่านายแพทย์หน้าเกาหลีเพ็งย้ายมาอยู่ห้องใหม่ไม่ถึงเดือน เช่นกัน คงเป็นเพราะใกล้โรงพยาบาลมาก แคนั่งรถไฟฟ้าเพียงสองสถานี ก็ถึง ดังนั้นคอนโดมิเนียมของเธอจึงเป็นทางเลือกให้เขา เอาละ จากนั้น แผนขั้นที่หนึ่งก็เริ่มขึ้นแล้ว

จากตารางของแบ่งร่ำ...นายแพทย์หนุ่มออกตรวจตอนเย็น เพียงสองวันคืออังคารและพฤหัสบดี ที่เหลือจะทำงานตามเวลาราชการ เข้าแปดโมงเข้าออกห้าโมงเย็น วันเสาร์ทำงานแค่ครึ่งวัน วันนี้เป็นวันจันทร์ ดังนั้น เหมาะที่สุดที่จะเชิญชวนเขามารับประทานอาหารที่ห้องของเธอในค่ำคืนนี้ เพื่อผูกมิตรกับเพื่อนบ้านใหม่ เธอให้ก๊วนางสั่งอาหารจากเหลามาเลยทีเดียวนะ และจัดห้องไว้เรียบร้อยหลังจากรอนั้ตรเชิญผ่านได้ประตูห้องของเขาไป แนะนำตัวว่า เธอเพ็งย้ายมาอยู่ใหม่ จึงขอฝากเนื้อฝากตัวพร้อมเชิญชวนรับประทานอาหารด้วยกัน

หลังห้าโมงเย็น ปุ่ษยามาลัยก็อาบน้ำอาบท่าแต่งตัวสวยรอคอย และเปิดโทรทัศน์ดูรายการแฟชั่น เพื่อดูเทรนด์ใหม่ของปารีส เธอม่่วแต่สนใจจดแบบเสื้อผ้าสวยๆ และดีไซน์เนอร์จนลืมเวลา พอหันมาดูนาฬิกาอีกทีก็ปาเข้าไปหกโมงเย็นแล้ว ด้วยความตกใจปนสงสัย อยากรู้ว่าเมธิรไม่ได้รับบัตรเชิญของเธอหรืออย่างไร หรือว่าเขายังไม่กลับจากที่ทำงาน ถึงไม่ตอบรับคำเชิญ หมายถึงจะไปตามเขาที่ห้อง แต่กลับพบบัตรเชิญของเธออยู่ใต้ประตู

เธอรีบหยิบซองจดหมายขึ้นมาเปิด เห็นจดหมายเล็กๆ กล่าว

ขอบคุณสำหรับไมตรีจิต แต่เขามีนัดเสียแล้ว กระนั้นก็กล่าวฝากเนื้อฝากตัวและต้อนรับสมาชิกใหม่ด้วยความยินดี

“โอ๊ย อะไรงั้นนี่” เธอกระทืบทำอย่างขำขันใจ จะเลี้ยงข้าวก็ยังเมินแผนแรกล้มเหลวโดยสิ้นเชิง แต่เธออยากรู้ว่าเขามีนัดใครไว้ที่ไหน จึงสั่งยามหน้าประตูว่า หากรถของเมธีผ่านประตูตึกเข้ามา ต้องรีบแจ้งให้เธอทราบ

เกือบสี่ทุ่ม ยามก็โทรศัพท์ขึ้นมามาบอกว่าเขากลับมาแล้ว เธอจึงวิ่งไปที่กระจก ส่องตัวเองอีกครั้งว่าสวยเจ็ดหูคูดีที่สุด แล้วออกไปยืนแถวหน้าลิฟต์ ยืนรอในท่าที่คิดว่าสวยประหนึ่งนางแบบโพสท่าถ่ายรูป หากประตูลิฟต์เปิดออก เขาต้องตกตะลึงกับความสวยและจะเป็นจังหวะที่เพอร์เฟกต์สุดๆ

เธออมยิ้ม ก่อนจะรีบปรับสีหน้าเคร่งขรึมเมื่อเสียงลิฟต์ดังขึ้น พอประตูเปิดออก คนที่ต้องตกตะลึงกลับกลายเป็นเธอ!

“อู๊ย” เสียงผู้หญิงข้างในอุทาน ปุษยามาลย์มองแขนเรียวเล็กในชุดเสื้อสั้นแขนกุดที่คล้องอยู่กับแขนของเมธี ตัวที่แนบกับแขนของเขา บ่งบอกถึงความสนิทสนมอย่างยิ่ง

“สวัสดิ์ครับ” นายแพทย์หนุ่มที่บัดนี้ไม่ได้สวมแว่นปิดบังความหล่อกล่าวทักทาย “ขอโทษนะครับ”

ปุษยามาลย์ได้สติว่าเธอกำลังยืนขวางทางทั้งคู่อยู่ จึงรีบก้าวถอยหลัง

“ขอโทษค่ะ”

“อู๊ย ชิโอะเคยเห็นหน้าคนนี้นมาก่อน...จำได้แล้วค่ะ น้าชื่อปุษยามาลย์ใช่ไหมคะ”

คนถูกทักอยากรจะแหวกออกไป ว่าใครเป็นน้าของเธอกัน แต่เมธียืนอยู่ด้วยทั้งคน เธอต้องทำตัวให้อ่อนหวานที่สุด และคลี่มือออกไป โดย

กล่อมเนือบนใบหน้าไม่ยอมยืมไปด้วย มันจึงกลายเป็นรอยยิ้มปูเลียนที่สุดเท่าที่จะให้ได้

“ขอโทษนะคะ ไม่ทราบว่าคุณรู้จักดิฉันด้วยหรือคะ”

“อ๋อ รู้จักสิคะ ชิโอะคุระคุระของคุณน่าตั้งแต่เรียนอยู่ประถม คุณน่าดังจะตาย ชิโอะอยากจะสวยเหมือนคุณน่าบ้าง”

แต่ละคำเหมือนมีดและทอกทิ่มแทงใจดำ เธออยากเข้าไปตะกุกใบหน้าหวานๆ นั้นให้สาแก่ใจ แต่ก็ทำไม่ได้

“เราไปกันเถอะ คุณน่าจะไปธุระ เรากำลังขวางทางคุณน่าเขาอยู่นะ” เมริก็มบอกหญิงสาว

“อ๋อ จริงด้วยคะ” เด็กสาวรีบกระพุ่มมือไหว้ “ชิโอะขอโทษนะคะ” แล้วทั้งสองก็เดินควงกันจากไป เธอจำต้องเดินเข้าลิฟต์ ทั้งที่ไม่รู้ว่าจะไปไหน พอประตูลิฟต์ปิด เคลื่อนที่ลงมาแล้ว เธอถึงได้กรีดร้องระบายความคับแค้นใจออกมาสุดเสียง

แผน ที่สองล้มเหลวไม่เป็นท่าอีกครั้ง ความเครียดทำให้เธอนอนไม่หลับ และคอยมองส่องผ่านตาแมวแทบทุกสิบห้า นาทีด้วยซ้ำว่าน้องเด็กนั้นออกจากห้องเมริตอนกี่โมง หรือค้างคืนที่นี้หรือไม่ เกือบห้าทุ่มเมริถึงเดินไปส่งหญิงสาวที่หน้าลิฟต์แล้วเดินกลับเข้าห้องของตนเองไปนั่นแหละ เธอถึงยอมเข้านอน หากดวงตายังเปิดค้างไปเกือบก่อนคืน เพราะครุ่นคิดถึงแต่เมริ เธอคิดว่านายแพทย์หนุ่มคนนี้น่าจะมีดีไม่เบา ยายเด็กชิโนะถึงติดพัน เกาะแฉนเป็นตุ๊กแกแบบนั้น...ท่าทางคู่แข่งของเธอไม่กระจอกงอแงเสียแล้ว...

และเมื่อรู้ว่า ยายเด็กชิโนะนั้นเป็นหนึ่งในคู่แข่ง ทำให้ไฟรักไฟแค้นของเธอลุกโชติช่วงซบซวาล แทบจะสาบานว่า คราวนี้หากจับหมอนหน้าเกาะผู้นี้ไม่ได้ ก็อย่ามาเรียกเธอว่า ปุษยามาลัย!

ด้วย

ความที่นอนน้อย ตื่นขึ้นมาดูงูได้ตาจึงดำคล้ำ พอเห็นสภาพตัวเองในกระจก ปุษยามาลัยอยากจะกรีดร้องอีกรอบ รับหน้าแข็งและงูขมาสลับประคตตาเป็นการต่วน ก่อนจะรีบไปทำงาน เรียกว่าหมดไปอีกหนึ่งวัน และนับจากวันที่รับพนัน ก็เสียเวลาไปเปล่าๆ ปลีๆ ถึงสามวันแล้ว ดินะที่นิธานให้เวลาถึงสองเดือน ไม่อย่างนั้นเธอคงแย่ตลอดทั้งวันเธอเฝ้าแต่คิดหาทางเข้าประชิดตัวเมธิร เพราะดูท่าแล้ว ชิโอรได้เปรียบเธอหลายขุม ได้วางแผนเข้านอกออกในห้องเขา ส่วนเธอแค่แนะนำตัวยังไม่มีโอกาสด้วยซ้ำ

เออะ เมื่อไม่มีทางเลือกอื่น เธอต้องใช้วิชามารเข้าช่วย อยากได้ลูกเสือก็ต้องเข้าถ้ำเสือ และถ้าอยากจับหมอม ก็ต้องหาเรื่องไปพบหมอม แต่เขาเป็นหมอมสุตินรีเวชนี่สิ เธอจะหาโรคอะไรไปหาเขาดี

จะโรคอะไรก็ช่างเออะ ไปให้เขาเห็นหน้าก่อนก็แล้วกัน ระหว่างที่รอคอยหาโรคไป คิดแล้วก็สั่งเลขาฯ คนเก่งโทร. ไปจองคิวตรวจกับนายแพทย์เมธิรได้ในเวลาห้าโมงครึ่ง เธอจึงรีบเซ็นเอกสารให้เสร็จเร็วกว่าเดิม เพื่อจะได้รีบกลับบ้าน เลือกชุดที่จะไปพบหมอมให้สวยที่สุด

ไม่เอาสั้นไป ดูไม่เหมาะสม เขาจะคิดว่าเธออ่อย

ไม่เอายาวไป ดูแล้วเหมือนแม่ชี เขาจะคิดว่าเธอเป็นสาวหัวโบราณไม่น่าจับ

เอาแค่สั้นเหนือเข่าเล็กน้อย แต่เป็นกระโปรงบานลายดอกเล็กๆ เสือลูกไม้ทับด้วยสูลิ้นแค่อว ดูแล้วเฉียว เก๋ไก๋ และไม่สูงวัย แล้วเขาจะต้องเสียใจที่เรียกเธอว่าน่าเมื่อคืนวาน

เธอเดินทางไปถึงโรงพยาบาลก่อนเวลานัด และแจ้งกับพยาบาลที่เคาน์เตอร์ด้านหน้าว่าได้นัดเวลาตรวจกับนายแพทย์เมธิรมาแล้ว ไม่ถึงห้านาที เธอก็มานั่งรอหน้าห้องตรวจ พร้อมกับเตรียมหาเหตุไว้ในใจเรียบร้อยแล้ว สิบนาทีต่อมา พยาบาลก็เปิดประตูห้องตรวจออก แล้วเรียกชื่อเธอ

ปุษยามาลย์วางนิตยสารลง แล้วเดินสะบัดสะป๊อกเดินเข้าไปหา

“ดิฉันเองคะปุษยามาลย์”

“เชิญค่ะ” พยาบาลสูงวัยเดินนำหน้าเธอเข้าไปในห้อง หากไม่...
ก่อนจะกวาดตามองเธอ แล้วนินวหน้าคล้ายไม่พอใจ แต่ยังทำหน้าที่ของ
ตนเองอยู่ดี

หรือแม้แต่พยาบาลอายุมากแล้วยังหวงหมอนุ่น

เธอสงสัยตงิดๆ หรือว่าจะมีสาวๆ แกล้งมาตรวจอย่างเธอมาก
ถึงได้ทำสายตาไม่พอใจเช่นนี้ แต่ช่างเถอะ เธอมีเงินจ่ายเสียอย่างใครจะ
ทำไม คิดถึงตรงนี้เธอก็เดินถึงเก้าอี้ของคุณหมอพอดี

“สวัสดีคะคุณหมอ” เธอกระพุ่มมือไหว้ รีบแสดงตัวว่าอายุน้อยกว่า
แม้จะแค่ไม่กี่เดือนก็ตาม

“สวัสดีครับ” เมธีรับไหว้ แล้วเริ่มซักถาม “วันนี้เป็นอะไรมาครับ”

ปุษยามาลย์อ้าปากค้าง

...นี่คุณหมอไม่คิดจะเงยหน้ามองเลยหรือไม่ว่าคุณไข้ของคุณหมอ
น่าจะเหาะลงมาจากสวรรค์ชัดๆ!

“นี่คุณคะ เป็นอะไรก็บอกคุณหมอไปเถอะคะ ไม่ต้องอาย” พยาบาล
ช่วยบอกอีกแรง คราวนี้ เมธีถึงยอมเงยหน้าจากแฟ้มและกระดาดะเปล่าๆ
เพราะยังไม่ได้เขียนอะไรลงไป นอกจากหัวกระดาดะที่เป็นชื่อและประวัติ
ของเธอ คิ้วของเขาย่นเข้าหากันนิด เธอคลี่ยิ้ม ถ้าเขายังจำเธอไม่ได้ ก็ไม่
ควรมีไอคิวสูงถึงขนาดเป็นหมอ เพราะเพิ่งเจอกันเมื่อคืนนี่เอง

“อ้อ คุณคนเมื่อคืน...” แล้วเธอก็เตือนความทรงจำให้เสร็จสรรพ

“คุณ...ที่ลิฟต์หรือเปล่าครับ”

“ใช่ค่ะ คุณอยู่ที่ตึกนั้นหรือเปล่าคะ ฉันอยู่ห้อง 1122”

“อ้อ ครับ ผมอยู่ห้อง 1133 ตรงข้ามห้องคุณนี่เอง”

“แหม อะไรจะบังเอิญจังเลยนะคะ” เธอยิ้มหวาน ทำหน้าเอียงอาย

รอยยิ้มและท่าทางแบบนี้แหละ ที่เอาชนะใจชายมานักต่อนักแล้ว รับรองว่าหมอน้าเกาๆ ผู้นี้ต้องติดเบ็ดเธออีกคน

“ครับ ว่าแต่เป็นอะไรมาหรือครับ”

ประหนึ่งรถที่เล่นจิวถูกเหยียบเบรกจนหน้าคะมำ ไม่เพียงแต่เขาไม่สนใจรอยยิ้มที่เหมือนโยนสะพานคอนกรีตให้เดิน ยังกลับไปก้มดูแฟ้มในมือต่ออีกครั้ง

“หรือนัดผัดแผนก ตามประวัติต้องไปแผนกผิวหนัง” เขาพับแฟ้มลง เหมือนจะรีบไล่ส่งเธอไปแผนกอื่น...ความมั่นใจถดถอย...อะไรกันนี้... หรือเส้นของเธอจะทำอะไรเมจิรไม่ได้จริงๆ

“เดี๋ยวค่ะ ไม่ผัดแผนกหรอกค่ะ ฉันอยากพบหมอสูติ เพราะว่าฉันมีปัญหาเกี่ยวกับประจำเดือนมาไม่ปกติค่ะ”

“ไม่ปกติยังไงครับ” เขาถึงยอมเปิดแฟ้มอีกครั้ง

“มันมาบ้างไม่มาบ้างนะคะ” เธออ้อมแอ้มตอบ อายุที่จะต้องพูดเรื่องแบบนี้กับผู้ชาย พยายามคิดว่าเขาเป็นหมอรักษา จะได้ไม่รู้สึกละอะไร

“ขอโทษนะคะ คุณอายุสามสิบสองแล้วตอนนี้ ไม่ทราบอาการนี้เป็นมานานหรือยังครับ”

“เป็นมา...ไม่ค่อยนานเท่าไรหรอกค่ะ แค่...สักหกเดือนนี่เอง”

“ที่ว่ามาไม่ปกตินี้เป็นยังไงหรือครับ มาบ้างไม่มาบ้าง หรือไม่มาเลย หรือกะปริดกะปรอย”

“ก็...มาบ้าง ไม่มาบ้างค่ะ” เธอเลือกตัวเลือกแรกที่หมอยื่นมาให้ คิดว่าน่าจะเป็นคำตอบที่ฉลาดที่สุดแล้ว

“แล้วเวลามา ปริมาณเยอะไหมครับ”

“ก็มาบ้างน้อยบ้างค่ะ”

“อืม...” มือของนายแพทย์หนุ่มจดยิก “คุณมีแฟนหรือยังครับ”

“แหม มีค่ะ เยอะแยะจนจำไม่หวาดไม่ไหว” เธอโอ้อวด

“ถ้าฉัน ขอโทษนะครับ ไม่ทราบว่าคุณมีความสัมพันธ์ ครั้งล่าสุดกับแฟนเมื่อไหร่ครับ”

“คะ?” เธอเงง “ความสัมพันธ์ หมายถึงมีแฟนครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่หรือคะ”

“ปกติฉันมีหนุ่มๆ มาสนใจเยอะมากเลยคะ แต่ที่คบจริงจังครั้งสุดท้ายก็หลายเดือน
มาแล้วคะ”

“เอ่อ...ผมหมายถึงมีเพศสัมพันธ์นะครับ เพราะถ้าประจำเดือนขาดหาย เรา
จะต้องสงสัยเรื่องการตั้งครรภ์ก่อน แล้วอาจจะแท้ง หรือท้องนอกมดลูกนะครับ
ถ้ามีครั้งสุดท้ายเมื่อหลายเดือนก่อน ก็มีโอกาสตั้งครรภ์ได้”

“กรีด...” ปุษยามาลยรู้สึกราวกับถูกตบหน้าอย่างแรง

“ฉัน ฉัน...ยังไม่เคยมีอะไรกับผู้ชายคะ”

“ถ้าฉัน ขอโทษนะครับ ไม่ทราบว่าคุณมีความสัมพันธ์ครั้งล่าสุดกับ
แฟนเมื่อไหร่ครับ”

“คะ?” เธอเงง “ความสัมพันธ์ หมายถึงมีแฟนครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่
หรือคะ” ก่อนจะยิ้ม และบอกเล่าความจริงด้วยความภาคภูมิใจ “ปกติ
ฉันมีหนุ่มๆ มาสนใจเยอะมากเลยคะ แต่ที่คบจริงจังครั้งสุดท้ายก็หลาย
เดือนมาแล้วคะ” พอได้โอกาสเธอก็อดสรรพคุณเรียบร้อย

“เอ่อ...ผมหมายถึงมีเพศสัมพันธ์นะครับ เพราะถ้าประจำเดือนขาด
หาย เราจะต้องสงสัยเรื่องการตั้งครรภ์ก่อน แล้วอาจจะแท้ง หรือท้องนอก
มดลูกนะครับ ถ้ามีครั้งสุดท้ายเมื่อหลายเดือนก่อน ก็มีโอกาสดังครรภ์ได้”

“กรีด...” ปุษยามาลยรู้สึกราวกับถูกตบหน้าอย่างแรง เธอผุดลุกขึ้น
ชี้หน้าหมอบ อ้าปากจะผรุสวาท แต่พอนึกได้ว่าเธอมาทำอะไรที่นี่ ก็รีบ
ชี้หน้าอกตัวเอง “ฉัน ฉัน...ยังไม่เคยมีอะไรกับผู้ชายคะ” แก้มเธอร้อนจน

แทบระเบิด เธอเห็นมุมปากเขากระตุกยัมนิดหนึ่ง ก่อนจะก้มหน้าลงเขียนในชาร์ตต่อ

“นั่งก่อนครับ อย่าเพิ่งตกใจ ผมก็ชักประวัติไปตามปกตินั้นแหละครับ”

นั่นแหละ เธอถึงได้นั่งลงอีกครั้งด้วยหัวใจที่เต้นตึกตัก อายจนแทบมองหน้าเมธิรไม่ติด ที่รีบโผล่ออกไปจนเสียลูกค้าสวยไฮโซไปเลย

“คือถ้าประจำเดือนมาไม่ปกติ มาบ้างไม่มาบ้าง ก็ต้องสงสัยเรื่องตั้งครรภ์ไว้ก่อน ถ้าไม่ใช่ ก็ต้องหาสาเหตุต่อไป” เขาบอกอย่างใจดี

“ค่ะ” เธออ้อมแอ้มตอบ กลับมารักษาลูกค้าของตัวเองอีกครั้ง “แต่ของฉันทันทีเวลามากก็มาก ไม่ก็กะปริดกะปรอยค่ะ” เธอตอบส่งๆ อีกครั้ง เลือกเอาทั้งข้อสองและข้อสามที่เขาให้เลือกเมื่อครูๆ จะได้ตัดปัญหาเรื่องตั้งครรภ์ไป

“งั้นหรือครับ ถ้าฉันผมขอตรวจภายในก่อนก็แล้วกันนะครับ ขอตรวจขั้นต้นก่อนว่ามีเนื้องอกในมดลูกหรือเปล่า เพราะอาจเป็นสาเหตุที่ประจำเดือนมามากผิดปกติ และถ้ามากกะปริดกะปรอย ก็อาจเป็นเนื้องอกปากมดลูกได้”

กริ๊ด...ทำไมถึงมีโรคอะไรบ้าง บอๆ แบบนี้ด้วยนะ ประจำเดือนมามากก็เป็นโรคหนึ่ง มาน้อยก็เป็นอีกโรค...อะไรกันนี้...

ปุษยามาลัยคร่ำครวญในอก

“ฉะ...ฉันยังเป็นสาวโสด ไม่เคยแต่งงานและไม่เคยมีอะไรกับผู้ชาย จะเป็นโรคพวกนี้ด้วยหรือคะ” เธอหลุดมาดสาวสวยไฮโซไปอีกรอบ ขาหนีบเข้าหากันแน่นอย่างรวดเร็วเมื่อคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตนเอง และเธอนึกดำตัวเองว่า หลงลืมไปได้ยังไงว่าเขาเป็นหมอสุนิรีเวช ไม่ใช่แค่ปวดหัวตัวร้อนแล้วเอายาไปกินได้ทีไหนกันเล่า

“มีโอกาครับ ขึ้นอยู่กับว่าผิดปกติมากน้อยแค่ไหน ขึ้นอยู่กับอายุ

และปัจจัยอื่นๆ ด้วยครับ”

“อายุของฉันแค่นี้จะเป็นแล้วหรือคะ ใ้เนื่องง่เนื่องอกนะ”

“อย่างที่บอกครับว่าขึ้นอยู่กับอาการ ถ้ามีอาการก็ต้องตรวจหาสาเหตุ ผมแค่ประมวลคร่าวๆ จากที่ซักประวัติ แต่จะให้รู้ชัดต้องตรวจร่างกายนะครับ” นายแพทย์พูดอย่างนุ่มนวลและใจดี แต่เธอลับรู้สึกประหนึ่งว่าเขากำลังลากเธอเข้าแดนประหาร

“เชิญทางนี้ค่ะ” พยาบาลประจำห้องผายมือให้เธอเข้าไปหลังม่าน พร้อมกับยัดผ้าสีเหลืองอ่อนและสีเขียวใส่มือ ส่วนคุณหมอก็นั่งก้มหน้าก้มตาจดอะไรอีกๆ ก็ไม่รู้ในแฟ้มต่อ แล้วพยาบาลก็อธิบายวิธีเปลี่ยนเสื้อผ้าอะไรสักอย่าง แต่เธอฟังไม่รู้เรื่องแล้ว เพราะกำลังหุ้อตาลายไปหมด

ชุดสำหรับเปลี่ยนยังถูกกอดไว้แนบอก ข้างๆ กันนั้นเป็นเตียงนอนที่เรียกกันว่าขาหยั่ง ต่ำลงไปเป็นเก้าอี้ที่นั่งของนายแพทย์

กร๊ิด เค็ดิดภาพเธอนอนอ้าซ่าและเมธิร่นอยู่ตรงเก้าอี้ มีหัวหมอได้เห็นทะเลทุทะลงไปถึงกำแพงเมืองจีน!

ไม่เอา เธอยอมไม่ได้เด็ดขาด เธออุตส่าห์รักษาพรหมจารีมาได้ อย่างยากลำบาก กว่าจะรอดพ้นปากเหยี่ยวปากกามาได้ถึงปานนี้ ต้องใช้มารยาทุกประเภท แล้วจู่ๆ จะให้เจ้าเครื่องมือพวกนั้นทำลายพรหมจารีของเธอขึ้นหรือ ไม่มีทาง

“เสร็จหรือยังคะ”

“ยังค่ะ” เธอรีบตอบออกไป สะบัดหน้าพริตว่าวิธีนี้ไม่ได้ทำให้เมธิร่นใจเธอมากกว่าคนไข้ทั่วไปเลย ไม่ต้องเสียเวลาคิดซ้ำสอง เธอรีบวางผ้าลงบนเตียง แล้วคว้ากระบี่เป่าถั่ววิ่งพรวดออกจากม่านหน้าต่างตื้น

“อ้าว ทำไมไม่เปลี่ยนชุดอีกล่ะคูน” พยาบาลกวาดตาข้ลง เน่นเดียว กับเมธิร่นที่หันมองด้วยความสงสัย เขาถอดแว่นตาวางลงบนโต๊ะ แล้วยิ้มให้อย่างใจดี

“ไม่ต้องกลัวหมอหรอกนะ แค่ตรวจภายใน และใช้เครื่องมือถ่างช่องคลอดออกนิดหนึ่ง มันจะตึงหน่อยๆ แล้วตัดชิ้นเนื้อไปตรวจสักนิด”

กรี๊ด...เธอกรีดร้องโหยหวนในใจเป็นรอบที่เท่าไรแล้วไม่รู้ เพราะคำพูดแต่ละคำกระเหินไปถึงหัวหัวใจ และเธอจะไม่ยอมให้ใครหน้าไหนเอาเครื่องมือมาเปิดความบริสุทธิ์ของเธอเด็ดขาด เธออยากเสียตัวในคำคืนแรกของการแต่งงานและมีรอยเลือดเป็นบนเตียงแสดงความบริสุทธิ์ ผุดผ่องให้สามีได้ภาคภูมิใจ แต่ต้องไม่ใช่แบบนี้

“ฉันทายแล้วค่ะ” ปุษยามาลัยละล่ำละลัก “ฉันเพิ่งนึกได้ว่าจำผิดประจำเดือนของฉันมาปกติดี และมาเป็นประจำทุกเดือน ไม่มีกะปริดกะปรอยเลยคะ สวัสดิ์นะคะ ลาก่อน” พุดจบเธอก็เดินลื่นๆ ออกจากห้องตรวจไปด้วยความอับอาย ก่อนจะไปนั่งสงบสติอารมณ์อยู่ในรถ โดยที่ไม่รู้เลยว่า พอลับร่างเธอไปเท่านั้น เมธิก็ปล่อยพรีตออกมา ขำท่าทางของเธอจนสุดกลั้น พลอยทำให้พยาบาลประจำห้องหัวเราะไปด้วยว่ารายนี้มาแปลกกว่าสาวคนอื่นที่คิดจะมาจีบหมอจริงๆ แล้วหล่อนก็ถามขึ้น

“เธอต้องทำแพปสเมียร์¹ด้วยหรือคะ”

“เปล่าหรอก ผมแค่ดูเธอเล่นๆ เท่านั้น เห็นเธอยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเป็นอะไรกันแน่”

“อ้อ ค่ะ” พยาบาลหัวเราะขบขัน แล้วหอบแฟ้มออกไป ก่อนจะเรียกคนไข้รายต่อไปเข้ามา

¹ Pap smear หรือ the Papanicolaou test เป็นการตรวจหามะเร็งปากมดลูกขั้นต้น ด้วยการใช้อุปกรณ์ป้ายปากมดลูกแล้วป้ายลงบนสไลด์ เพื่อส่งย้อมสี เพราะเซลล์มะเร็งติดสีแตกต่างจากเซลล์ปกติ หากพบความผิดปกติก็ต้องตรวจชิ้นต่อไป

พยายามลยร่ำร่ำจะโทร. ไปขอยกเลิกพนันกับนิธานเสียให้รู้แล้ว รู้รอด เพราะเธอไม่รู้จะคิดหาวิธีไหนเข้าใกล้ตัวเมธิรแล้ว จีน กลับไปโรงพยาบาลอีกมีหวังถูกจับขึ้นหาหยิ่งแน่ จะมาดักกรที่บ้านก็อาจ เกินกว่าจะทำได้อีก เพราะคราวนี้เขาคงจำเธอได้แม่นและรู้ว่าเธอกำลัง ตามจับเขาอยู่ แล้วเธอจะเอาหน้าที่ไหนไปมองเขาได้

สรุปว่า จบเห่...ไม่มีวิธีแหวว่าจะชนะพนันนั่งนิมนต์ได้เลย

เธอนั่งดูข่าวอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์ หยิบกระเพาะปลาผัดแห้งที่ เหลือจากเมื่อวานมาตักกินกันตาย คิดว่าพรุ่งนี้จะกลับไปอยู่บ้านดีกว่า ที่นั่นมีแม่บ้านช่วยเก็บกวาด อยากกินอะไรก็สั่ง ไม่ต้องมานั่งดูแลตัวเอง เหมือนสมัยเรียนเมืองนอกอีก

เวลานี้เธอกำลังอยู่ระหว่างทางสามแพร่ง จะเลือกเดินหน้าต่อ หรือ จะถอย ถ้าถอยเสียเลย ก็คิดภาพว่านิธานจะต้องหัวเราะชอบใจที่เธอทำ ไม่สำเร็จ แล้วต้องซื้อตัวเครื่องบินพร้อมเงินติดกระเป๋าคำให้เขาไปด้วยความ แค้น แต่ถ้าเดินหน้าต่อ เธอจะมีวิธีไหนอีกล่ะที่จะประชิดตัวเขาโดยไม่ต้อง อับอายเรื่องในวันนี้

เอานะ อย่าเพิ่งใจร้อนเลย เธอยังมีเวลาเกือบสองเดือน อีกสอง สามวันคงลืมความอายในวันนี้ไปได้ เธอตัดสินใจจะลดความพ่ายแพ้ ไว้ก่อน เพราะเธอไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ อยู่แล้ว อีกสักพักคงหาวิธีใหม่ มาจับเขาได้อย่างไม่เสียฟอร์ม

ปุษยามาลย์กินอาหารไปสองสามคำก็อิ่มแล้ว หนึ่ง เพราะไม่มี ความอยากอาหาร สอง เธอต้องรักษาหุ่น ดังนั้นจึงมีสโลแกนประจำใจว่า กินช้าๆ กินน้อยๆ และทดแทนด้วยผลไม้และผัก จึงเอาจานกระเพาะปลา ไปเก็บไว้ในตู้เย็นขนาดใหญ่ที่โล่งใจ มีเพียงของเหลือจากเมื่อวาน นอกนั้นก็ เป็นผลไม้และสลัดที่จัดเป็นแพ็กๆ สำหรับสามวัน แล้วค่อยให้กุงนาง จัดให้อีกสามวันต่อไป หรือถ้าพรุ่งนี้กลับไปนอนบ้านกียกเล็ก แล้วกลับไป

อาศัยกับมารดาเหมือนเดิม

เสียงกริ่งประตูดังขึ้น เธอรีบหน้าคิดว่าใครกันนะมาหาเธอเวลา ป่านนี้ หรือยามเอาดอกไม้จากหนุ่มๆ ขึ้นมาให้ จึงไม่สนใจเปลี่ยนเสื้อผ้า ยังคงสวมเสื้อยัดรัดรูปและกางเกงขาสั้น ผมมัดजूกกลางศีรษะ หน้าตาก็ ไม่ได้แต่งเพราะกำลังอยู่ในอารมณ์เซ็งสุดขีด

เธอเปิดประตูโดยไม่มองตาแมว เพราะมันใจระบบรักษาความปลอดภัยของตึกว่าจะไม่มีวันปล่อยคนนอกเข้ามาเด็ดขาด พอเปิดประตู ออกเท่านั้น เธอต้องอ้าปากค้าง แล้วรีบปิดประตูลงด้วยความตกใจราวกับ ถูก เฟรดดี ครูเกอร์ มาเยี่ยมหน้าประตู!

3

ความลึกลับ คือสิ่งที่ผู้ชายอยากค้นหา
เหมือนนิยายสืบสวนเรื่องโปรด...

“ฉัน

บุษยามาลย์ เกียรติกำรราชกุล

ก็ฉันรับนมอเมธไม่ได้

ก็อ่ามาเฝ้าฉันว่า

‘ร้านสิ่งแห่งวงการเพลง’

อีกต่อไป ”

เสียง

เคาะประตูดังขึ้นอีกครั้ง ปุษยามาลัยหันรีหันขวาง แต่แล้วเธอก็รู้ว่าหลีกเลี่ยงหนีไปไหนไม่ได้ เออวะ หน้าเกลี้ยงๆ และทรงผมนักพรตบู้ตึงแบบนี้ก็รับแขกได้ ใครใช้ให้เขามาตอนเธอไม่พร้อมกันล่ะ

คิดได้เช่นนั้น เธอจึงเปิดประตูออกไปอีกรอบ แต่แทบไม่กล้าเงยหน้าขึ้นสบตาเขา แลเวลาไม่ได้ใส่รองเท้าส้นสูงสีนี้ ตัวเธอก็แทบชุกอยู่ข้างเอวเขาเท่านั้น

“สวัสดีครับ” ชายที่ยืนหน้าห้องกล่าวทัก ในเวลาค่า เขาก็ยังคงดูดีไม่เปลี่ยน ถึงใบหน้าเกาหลีนั่นจะอิดโรยนิดๆ แต่ยังไม่ยอมได้สวยงามเหมือนกำลังโพสอยู่หน้ากล้อง

“เอ่อ สวัสดีค่ะ” ปุษยามาลัยสองจิตสองใจ ใจหนึ่งก็อยากให้แผ่นดินสวบลงตรงนั้นให้สิ้นเรื่องสิ้นราวเพราะเขาเสียอีกที่ดูดีทุกกระเปียดนี้ แต่อีกใจก็อยากรู้ว่าเขาจะมาทำไม

“ผมเอาขนมครกมาฝาก”

“หา!” เธอเงยหน้าขึ้นมอง นึกว่าได้ยินอะไรผิดไป “ขนมเค้กหรือคะ” เธอพยายามช่วยแก้

“ขนมครกครับ” เขาพูดซ้ำๆ ไม่อยากให้ฟังผิดอีก “เจ้าอร่อยหน้าโรงพยาบาล เป็นการขอบคุณสำหรับค่าเชิญเมื่อวาน แต่ผมไม่ว่างจริงๆ เพราะรับนัดน้องไปแล้ว”

ปุษยามาลัยมองขนมครกในกล่องอย่างรังเกียจเฉียดฉันท์ เกิดมายังไม่เคยกินขนมข้างถนน คิดแล้ว เจ้ากล่องนี้ต้องลงไปในนอนแฉ่งแฉ่งในถังขยะอีกไม่กี่นาทีนี้แน่นอน

“ว่าแต่ วันนี้ผมว่าง ลงไปทานอาหารกับผมไหมครับ เพื่อทำความรู้จักเพื่อนบ้านคนใหม่”

เธอปรายตามอง สงสัยว่าเขาจะมาไมไ่ไหนกันแน่ หรือลืมนึกว่าเธอเพิ่ง

ไปอ้อยเหยื่อถึงโรงพยาบาลเมื่อเย็นแล้ววิ่งหนีออกมา แต่เธอยืนยันด้วยเลขที่ห้องขนาดนั้น ไม่มีทางหอรอกที่เขาจะลืม

แต่...เมื่อเขาหลุดเข้ามาติดเบ็ดถึงที่แล้ว ห้ามโผล่ความในใจออกไปเด็ดขาด รังแต่จะทำให้มีปัญหา และเธอไม่เคยรับการขอเดดครั้งแรกนั้นเป็นกฎเหล็ก

“ว่า แยะจิง คีนี่ฉันทิดถูกระแล้วลิดะ” เธอเข็ดไว่ก่อน แม้จะแต่งตัวไม่ต่างกับแจ้วสักเท่าไร แต่ข้างในยังเป็นคุนหนูไฮโซเซเต็มตัว “ต้องขอโทษด้วยจริงๆ”

และคาดหวังว่าเขาจะผิดหวัง และอ้อนวอนซ้ำอีกครั้ง

“เธอครับ จันไม่เป็นไร ยังไงเราก็รู้จักกันแล้ว ยินดีที่ได้รู้จักนะครับเพื่อนบ้านคนใหม่” เขาก้มศีรษะน้อยๆ หมุนตัวเดินไปที่ลิฟต์ เธอยืนอ้าปากค้าง เมื่อเขาโบกมือหย้อๆ แล้วก้าวเข้าลิฟต์

“กริด...อีตาบ้า” เธอกระแทกประตูปิดซ้ำ “ทำไมถึงซื้อบ๊อบแบบนี้ ถ้าผู้หญิงปฏิเสธครั้งแรก ต้องถามอีกครั้งหรือสองครั้งลิดะ”

“ให้มันได้อย่างนี้สิ” เธอกระพืดกระเฟียด กระแทกเท้ากลับเข้าห้อง มองกล่องขนมครกในมือ เตรียมจะทิ้งขยะ แต่...

“เอ๊ะ ถ้าเขาถามว่าอ้อยไหม จะตอบยังไงดี”

เธอติดนิสัยหาข้อมูลและต้องตอบคำถามมารดาเป็นประจำ จึงเดินไปนั่งโซฟาหน้าโทรทัศน์ตามเดิม แล้วเปิดกล่อง

เธอรู้จักขนมครกอยู่หอรอก เคยกินครั้งหรือสองครั้งตอนเด็กๆ ที่โรงเรียนอนุบาลหรืออะไรนี่แหละ โดยป้าคนหนึ่งซื้อให้ แต่พี่เลี้ยงพยาบาลห้ามกิน เพราะมารดาค่อนข้างห่วงเรื่องอาหารข้างทาง กลัวว่าเธอจะท้องเสีย หลังจากกัดไปคำเดียว พี่เลี้ยงพยาบาลก็ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเข้มงวด

แต่ตอนนี้เธอโตขึ้นแล้ว ภูมิต้านทานก็เยอะขึ้น ลองชิมสักคำสองคำ

ก็ได้ ไหนๆ เขาก็บอกว่าอ้อยแล้วนี่ เธอหยิบขึ้น
ที่รอยด้วยข้าวโพดขึ้นกัดแล้วก็ตาโต น้ำกะทิหวานมัน
และเค็มนิดๆ ผสมผสานกันในปาก

“อืม อร่อยจัง” เธอพิมพ์ แล้วหยิบอีกชิ้นที่
รอยหน้าด้วยต้นหอม และตามด้วยชิ้นที่รอยเปลือก
ผลองแผลิบเดียวขนมครกก็หมดกล่องโดย
ไม่รู้ตัว พอขนมหมดก็รู้สึก
แน่นท้อง ลืมความคิดเรื่อง

จะเอาขนมทิ้งขยะ เพราะ

มันถูกทิ้งลงท้องเธอจนหมดเกลี้ยง

พออิมอ้อย อารมณ์ก็ดีขึ้นมาอีกนิด สมองเริ่มเล่นอีกครั้ง

สรุปว่าเขารู้ว่าเธอสนใจเขา ก็เลยแวะมาให้ทำนิตหน่อย คราวนี้ถ้า
เธอรีบตะครุบ ก็จะเป็นหมูในอวยเขาทันที ดังนั้น นอกจากต้องทำตัว
อ่อนหวาน น่ารักน่าทะนุถนอมแล้ว ยังต้องทำตัวลึกลับน่าสงสัย ไม่ใช่เปิด
เผยให้เขารู้ทุกเรื่อง ไม่อย่างนั้นจะไม่มีอะไรน่าค้นหาอีกต่อไป

เธอเก็บอารมณ์เด็ดปุดๆ ลงไปได้นิดหน่อย เอาละ เขาไม่ชวนซ้ำ
สองก็ไม่ใช่ไร จากรูปการณ์ เขาต้องรู้ว่าเธอสนใจเขา ถ้ารีบกระตุกเบ็ด
ตอนนี้ รับรองปลาตัวโตว่ายน้ำหนีแน่ ดังนั้น เธอต้องแกล้งไม่สนใจเขา
สักพัก ให้โอกาสเขาคิดถึงเธอบ้าง แล้วที่นี้ปลาตัวโตจะหนีไปไหนเสีย...

เช้า วันต่อมา ตารางกิจวัตรประจำวันของเมธิรก็ตกอยู่ในมือ
ปุษยามาลัยดูแล้วก็ที่ยิ่งนัก เพราะนอกจากออกตรวจคนไข้
ตั้งแต่เจ็ดโมงเช้าแล้ว เขายังต้องว่ายนํ้าทุกๆ วันเน้นวัน ก็คือ จันทร์ พุธ
ศุกร์ ที่ไม่มีออกตรวจตอนเย็น ส่วนวันเสาร์ หลังจากตรวจที่โรงพยาบาล
เสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาจะขับรถกลับบ้านบิดามารดาที่นนทบุรี

เท่าที่เห็น เขาคงไม่มีโอกาสไปขบปึงหรือเที่ยวแน่ กลับจากว่ายน้ำก็หอบแฮกแล้ว แต่ไม่แน่นะ วันจันทร์ที่ผ่านมา เขายังไปเดทกับหนูชิโนะนั้นได้ และอยู่ในห้องกันถึงดึกดื่น แสดงว่า หากเขาคิดจะเที่ยวหรืออะไรก็คงใช้ช่วงที่ไม่ได้ออกตรวจตอนเย็นเป็นหลัก

หลังจากได้ข้อมูลเพิ่มเติม เธอก็โทร. เรียกแม่บ้านให้ขนชุดว่ายน้ำในตู้ทั้งหมดมาให้คนขับรถส่งไปไว้ที่ห้องพักชั่วคราว ตลอดทั้งวันเธอรอเวลาให้ถึงตอนเย็นเร็วๆ แล้วกลับไปเลือกชุดว่ายน้ำที่สวยงามที่สุด แนนอนว่าเป็นแบบรูปีซอวดูรูปร่างเข้ายวนใจให้เขาเห็น ไม่ลืมสิ่งเลขาฯ ชื่อนิยายของ สตีเฟน คิง เล่มใหม่ล่าสุดไปนอนอ่านรอเขาปรากฏตัวอยู่บนเตียงอาบแดด

ผ่านไปครึ่งชั่วโมงแล้ว เขาก็ยังไม่มา เธอต้องขโลมครีมกันแดดซ้ำอีกครั้ง แม้จะเป็นเวลาทำโมง แต่แดดบนชั้นสิบยังร้อนจัด และเธอเริ่มไม่สนุก เพราะมีสายตาผู้ชายสูงวัยเจ้าของห้องพักในตึก รวมถึงฝรั่งหนุ่มใหญ่ ยักคิ้วหัวเราะให้หลายต่อหลายครั้ง และเริ่มกระแซะเข้ามาใกล้ทีละนิด แม้เธอทำเมิน แต่พวกหนุ่มสูงวัยเหล่านั้นก็ยังไม่รู้ตัวว่าไม่เล่นด้วย

ฟิวส์ของเธอใกล้จะขาดฝั่ง เมื่ออาแปะจินคนหนึ่งอาจหาญมาท้าทาย เธอกัดฟันยิ้มเหยิ่มๆ ตอบว่ามารอแฟน เขาถึงยอมล่าถอย นั่นคือฟางเส้นสุดท้าย เธอทนรอไม่ไหวแล้ว เพราะใกล้หกโมงเต็มที คิดว่าวันนี้เขาคงไม่มาแน่ จึงเริ่มเก็บข้าวของยัดลงกระเป๋าสานอย่างหงุดหงิด พอสะพายกระเป๋าเท่านั้น ร่างสูงในกางเกงว่ายน้ำขาวขลิบ ซึ่งมีผ้าขนหนูคล้องไหล่ ก็เดินพันประตูดอกมา

เธออ้าปากค้าง นึกโมโหคุณหมอหน้าเก่าๆ และหน้ากวนผู้นี้ที่สุด ปล่อยให้เธอนอนรอจนมืดด้าเป็นกล้วยปิ้ง แต่เมื่อเขามาแล้วเธอก็ต้องทำตามแผน รีบปลดกระเป๋าจากไหล่ แกล้งเปลี่ยนเตียงไปให้ไกลๆ ผู้ชายสูงวัยช็อกที่มาจองเตียงข้างๆ แล้วปูผ้าขนหนูผืนใหญ่ลงใกล้กับผ้าขนหนู

ของเมธรีที่เขาโยนไปส่งๆ ก่อนจะกระโดดลงน้ำแล้วออกว่ายแทบจะทันที เธอค่อยๆ กรีดนิ้วหยิบนิยายขึ้นมาอ่านอีกครั้ง แม้พระอาทิตย์จะใกล้ลับขอบฟ้าจนมองตัวหนังสือแทบไม่เห็นอยู่แล้ว ก็ยังต้องแก่งอ่านอย่างเพิลิดเพิลิน สายตาก็จับจ้องร่างขาวๆ ที่ว่ายไปและกลับ จนเธอนับไม่ถ้วน เขาไม่ยอมหยุดพักบ้างเลย จนกระทั่งผ่านไปเกือบยี่สิบนาที เขาก็ขึ้นมาบนขอบสระ เดินมาหยิบผ้าขนหนูซับผิวที่มีหยดน้ำเกาะพรราว

เธอรีบทำเป็นไม่สนใจเขา และอ่านหนังสือต่อ เจ้าแวนตากันแดดบดบังแสงจนมองไม่เห็นตัวอักษรแล้ว แต่เธอจะยุติบทบาทสาวสวยผู้เย่อหยิ่งตอนนี้ไม่ได้ ถ้าปิดหนังสือลงทักเขาก่อน ก็เท่ากับว่าแผนล้มเหลวอีกครั้ง

ร่างสูงเซ็ดผมเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทำท่าจะเดินจากไป เขาก้าวไปได้เพียงสองก้าวก็หันกลับมา

“อ่านหนังสือตอนแสงน้อยๆ ระวังได้ใส่แวนตาก่อนอายุสี่สิบ” เขาก็บอกแค่นั้น แล้วหมุนตัวเดินจากไป โดยไม่สนใจมองเรือนร่างสมส่วนงดงามที่ไร้ไขมันซึ่งกำลังนอนให้ท่าบนเตียงอาบแดดเลยสักนิด

เขาเดินลับประตูไปแล้ว พร้อมๆ กับที่เธอกระซอกแวนตากันแดดออกเพราะพระอาทิตย์โถมมือลาโลกไปเมื่อห้านาทีก่อน นิยายในมือถูกปิดจับ ไม่ลืมส่งค้อนปะหลับปะเหลือกไปให้คนเดินจากไป อาแปะหน้ากลมๆ มีหูต๋าๆ ดิดขมับสองข้างเดินจวดเจวียนเข้ามาขยิบตาให้อีกครั้ง ปุ่ษยามาลย์แสะยะเจ็ยวเป็นคำตอบ แล้วยัดข้าวของลงกระเป๋าทตามเดิม ก่อนจะเดินกระแทกเท้ากลับห้องอย่างสิ้นหวัง

หมดกัน สาวลึกลับน่าค้นหาเหมือนนิยายในมือ กลายเป็นว่าเขาฆ่าจนพระอาทิตย์ตกดินไปแล้ว แผนพังพินาศอีกระลอก

“โอ๊ย มันอะไรกันนักหนา แผนของฉันใช้ไม่ได้กับอิตาหมอคนนี้เลยหรือไงนะ ทั้งสวย หวาน และลึกลับนี่ ไม่เข้าตาเขาบ้างหรือไง”

ปุษยามาลัยฮึดฮัดอยู่คนเดียวในห้อง ทั้งเนื้อทั้งตัวโดนแดดยามเย็นเผาจนเกรียม อุตส่าห์ลงทุนขนาดนี้ยังไร้ผล แล้วเขาก็เจ็บบхайไปเช่นเคย เธอไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ หรือว่าเวลานี้เธอจะดังดังได้แต่อาแปะแก่ๆ กับฝรั่งวัยใกล้เคียงเท่านั้น

“ไม่ยอม ฉันไม่ยอม” เธอปิดหน้าปิดตารีดร้อง ความฮึดเกรี้ยวที่มีตั้งแต่ต้นลดฮวบๆ เมริไม่สนใจมองเธอในชุดว่ายน้ำน้อยชิ้นด้วยซ้ำ แล้วจากไปเหมือนเธอไม่มีตัวตน

“ให้ตายเถอะ ไอ้หมอนหน้าเก่าๆ แกจะจิบยากจิบเย็นไปไหนเนี่ย” เธอร้องกรีดๆ กับหมอน ก่อนที่ทั้งตัวลงนอนแผ่หลายอย่างสิ้นหวังบนโซฟา รูปตัวแอล สมองตื้อจนคิดอะไรไม่ออก และด้วยความเจ็บปวดๆ บนชั้นที่ลื่นไถล เธอได้ยินแม้กระทั่งเสียงลิฟต์ เสียงรองเท้าส้นสูงเดินกระทบพื้น และเสียงเคาะประตู แต่ไม่ใช่ห้องเธอ

ปุษยามาลัยกระโดดผล่ง ลูกขึ้นวิ่งจีไปที่ช่องตาแมว พร้อมๆ กับที่ประตูห้องตรงข้ามของเธอเปิดออก แล้วร่างอ่อนแอก็เขย่งขึ้นวาดแขนรอบคอเมริที่ก้มลงหอมแก้มเธอเบาๆ ก่อนจะเปิดประตูเชิญแขกเข้าไปในห้อง

โอ๊ย ภาพบาดตาบาดใจ ตกลงนังหนูนี้จะเอาอย่างไรกันแน่ ไหนบอกเป็นแฟนดวงลูกชายเจ้าของโรงแรม แต่วันจันทร์ก็ไปเดทกับเมริ วันพุธยังหิ้วของกินเยอะเยอะมาหาเขาถึงห้องอีก

ปุษยามาลัยเดินหุดหิดงุ่นง่านไปทั่วห้อง แทบจะเดินไปส่องตาแมวทุกห้านาที นับชั่วโมงแล้ว ชิโอรียังไม่ออกมา นี่ถ้าห้องอยู่ติดกัน เธอคงปีนระเบียงข้ามไปดูแล้วว่าทำอะไรกันอยู่ข้างใน แต่ระเบียงอยู่คนละฝั่ง เธอได้แต่กอดพนักรอดๆ อยู่ในห้องตามลำพัง

เมื่ออดทนต่อความกดดันไม่ไหว เธอก็กดโทรศัพท์เรียกให้นินา มาหาที่ห้องพักเพราะอยากปรึกษาปัญหาที่เกิดขึ้น บางทีเขาอาจมีหนทาง

ช่วยเหลือเธอบ้าง

เกือบหนึ่งชั่วโมงต่อมา เพื่อนหนุ่มใจหญิงก็มาถึงพร้อมขนมขบเคี้ยวเต็มมือ เพราะรู้ว่าเธอไม่มีของกินพวกนี้ จึงเตรียมมาเอง เขาเคาะประตูห้องไม่กี่ครั้ง ปุษยามาลย์ก็ถลาไปเปิดให้ และรวากับฟากลั่นแกล้งเมื่อประตูห้องพักของเมธริกก็เปิดออกพร้อมกัน ร่างบางในชุดเสื้อยืดแขนกุดและกางเกงขาสั้น ที่นับความยาวจากขอบเอวต่ำลงมาถึงชายแทบไม่เกินฝ่ามือของเด็กสามขวบ ไม่รู้ว่าเธอจะใส่ปิดอะไรมิดทราบ...

ปุษยามาลย์ค้อนอย่างหมั่นไส้ยาวาวสวยๆ ตรงหน้า ที่มันยาวกว่าขาเธอเป็นคืบ

“นิธาน ลมอะไรพัดให้คุณแะมาหาเปรี๊ยะได้ะวันนี้” ปุษยามาลย์โผล่เข้ากอดคอนิธานที่สะอึกโฮง ปรับตัวปรับใจไม่ทัน แล้วหันไปอึ้งแหงๆ ให้เมธริกที่ยังโอบไหล่ซีโอริอยู่ เลยเปิดโอกาสให้เพื่อนสาวหอมแก้มฟอดใหญ่

“เอ่อ...ลมคิดถึงจ๊ะ” นิธานเก๊กเสียงหล่อสุดๆ แล้วหันไปล่าลาเพื่อนบ้าน “สวัสดีนะครับ” พุดจบก็รีบดันเพื่อนรักเข้าห้อง ปิดประตูตามหลัง ก่อนจะทำเสียงขยะแซงเต็มที่พร้อมกับญ๊แก้มยิก “อ๊ อ่ะไรกันเนี่ยหล่อน มาหงมาหอมแก้มต่อหน้าผู้ชาย อย่างนี้นั้ฉันเสียหายหมดนะยะ”

“นี่ เข้ามานี่เลย” เธอไม่สนใจ กลับลากแขนเพื่อนสาวในร่างหนุ่มมานั่งโซฟา แล้วระบายความอัดอั้นตันใจ “ก็เมื่อกี้ยายเด็กนั่นกอดและหอมแก้มอิตาหมอกวนไฉยนั้นใหญ่เลย ฉันก็ต้องแสดงให้เขาเห็นสิว่ามีหนุ่มๆ มาหาเหมือนกัน”

“ว้าย นังนี้ เอาฉันเป็นเครื่องมือหรือยะ ทำไมฉันต้องช่วยแกในเมื่อฉันต้องการให้แกแพ้ ฉันจะได้บินไปเที่ยวปารีส คงหนุ่มๆ ที่นั่นโดยไม่ให้ใครรู้สึกสองอาทิตย์” นิธานวาดฝัน

ปุษยามาลย์หน้ามึน เธอกำลังต้องการที่ปรึกษาไม่ใช่คนซ้ำเติม

จึงกระแทกตัวนั่งบนโซฟา แล้วส่งก้อนให้เพื่อนวงใหญ่

“เออ นี่คิดจะตัดขาดความเป็นเพื่อนกันแล้วใช่ไหม ฉันกำลังกลุ่มกับปัญหาชีวิต แต่แกกลับอยากให้ฉันแพ้พนน กะแค่ตัวเครื่องบิน ฉันซื้อให้แกฟุ้งนี้เลยก็ได้ แต่ชีวิตฉันนะสิ กำลังจะจบสิ้นแล้วทุกอย่าง” เธอโอดครวญ น้ำตาไหลพรากโดยไม่ต้องเสแสร้ง

“อะไรกันแก แค่จิบหมอมเมธิไม่ได้นี่ถึงกับน้ำตาน้ำตาไหลเป็นเฒ่าเต่าเลยหรืไยยะ” นิธานตกใจ รีบคว้ากระดาษทิชชูส่งให้เพื่อนกำใหญ่ “หรือว่าแม่แกล้มละลายถึงได้หมดสิ้นทุกอย่าง”

“บ้า แม่ฉันยังรวยอยู่ย่ะ” เธอแหง ก่อนจะคร่ำครวญถึงเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง นับตั้งแต่พลาดไปให้เขาตรวจร่างกายจนจนกระทั่งวันนี้ “คิดดูสิ ฉันมันไร้เสน่ห์สำหรับหนุ่มๆ แล้วหรือไง ถึงได้มีแต่ตาแก่หัวงอกหน้าหม้อมาหลิ แล้วอีตาหมอนั้นก็ไม่ปรายตามองฉันสักนิด แก่คิดดูสิ ความมั่นใจของฉันไม่มีเหลือแล้ว”

“โอ้เอ๊ย นี่กว่าเรื่องอะไร บางทีเขาอาจเป็นแฟนกับหนูชิโอะนั่นก็ได้ นะ เขาถึงไม่สนใจแก” นิธานปลอบ แม้จะยังจำเรื่องราวที่เธอเล่า “ฉันว่าปล่อยๆ เขาไปเถอะ ยอมแพ้นิ่งหนูนั่นเสีย คิดว่าเธอสาวกว่าสวยกว่าก็เลยได้เปรียบ”

“ไม่เอา ฉันไม่ยอมแพ้” เธอแหงกลับ ยิงได้ยีนคำว่าสาวกว่าสวยกว่า เธอก็แทบลงไปชักดินชักงอ

“อ้าว แกก็ไม่ได้รักไม่ได้ชอบหมอนาเกาคนนั้นสักหน่อย จะเดือดร้อนทำไมวะ เขาไม่ได้ฮอต ไม่ได้รวยเริดในวงการไฮโซด้วยซ้ำ ไหนวันก่อนแกบอกว่าจะไม่สนคนหล่อ แต่ชอบคนดัง ดีสิที่หนูชิโอะยอมหลีกทางให้แก เธอเป็นแฟนหมอบไปแล้วก็จบ ทีนี้ แกก็เจิดฉายอยู่ในวงสังคมโดยไม่มีขวากหนามทิ่มแทงใจ ดีไม่ดี ดีหน้าจิตลูกเจ้าของโรงแรมที่ฮอตสุดๆ อาจกลับมาหาแกก็ได้”

“ไม่เอา ไม่เอา” เธอร้องไห้โฮ “ฉันไม่ยอมกินน้ำได้ศอกยายเด็กนั่น เด็ดขาด ไร้ตีหน้าจิดนั้นฉันก็ไม่เอาแล้ว เศษเดนฉันไม่เอา”

“แล้วแกจะเอายังไงระนั่งเปรี้ยว นั่นก็ไม่เอา นี่ก็ไม่เอา ที่จริงแก่น่าจะดีใจด้วยซ้ำ ที่หนูนั่นเป็นแฟนกับหมอเมธิร แกจะได้ไม่ต้องเหนื่อยแข่งเล็กเล็กอีก ไปลุยศึกใหญ่โน่นเลยไป”

“แกไม่เข้าใจฉันเลยนังนิ ถ้าฉันกลับไปก็เท่ากับว่าฉันแพ้นังเด็กนั่น เจอมันสนามใหญ่ ก็ต้องหนีมาสนามเล็ก พอเจอสนามเล็กก็ต้องหนีไปสนามใหญ่ ตกลงแพ้ยายนั่นทั้งสองสนาม และถ้าฉันกลับไปผงาดในวงการไฮโซได้เพราะนังเด็กนั่นหลีกทางให้ โอ้ย มันเสียชื่อที่สุด รู้ถึงไหนอายุถึงนั้น”

“อ้าว แล้วแกจะทำยังไงละยะ จะไปพรากเธอจากอกหมอเมธิร ก็คงไม่ได้ เห็นโอบกอดกันสนิทสนมขนาดนั้น อยู่ในห้องจะล้วงลึกกันถึงไหนก็ไม่รู้”

“โอ้ย นี่ฉันจะเรียกแกมาทำไมวะนี่ มีแต่มาตอกย้ำให้เจ็บปวด” ปุษยามาลย์ไวย กระดาศทิชชูหมดไปหนึ่งกำแล้ว น้ำตาก็ไม่มีให้ไหลอีก

“โอ้เอ้ย นังเปรี้ยว ฉันจะบอกให้นะ อายุขนาดแก่นะมีครอบครัวมีลูกไปกันหมดแล้ว อย่างยายเบ้งนั่นไง ไม่มีใครอยู่เป็นดาวค้างฟ้าในวงการไฮโซตลอดกาลหรอก มันก็เหมือนคลิ่น ลูกใหม่มาลูกเก่าก็ต้องไป แกหาผู้ชายดีๆ สักคนแต่งงานเสีย เฟดไปจากตำแหน่งดาวของวงการสวยๆ หน่อย แล้วปล่อยให้คนอื่นขึ้นมาแทน”

ปุษยามาลย์นั่งคิด

“แต่ตอนนี้มันสายไปแล้วทั้งสองอย่าง ฉันกำลังฟ่ายแพ้นังเด็กนั่นทุกประตู ดังนั้น ตอนนี้ฉันจะแก้งเฟดไปอย่างหรรุๆ ไม่ได้ มันเหมือนโคลนหมดท่ามากกว่า”

“อ้าว...งั้นแกจะทำยังไง บอกฉันสิ ฉันอยากรู้”

“ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะยอมแพ้นังเด็กนั้นซ้ำสองไม่ได้
ฉันต้องช่วงชิงเขามาให้ได้” เธอตั้งใจแน่วแน่
“มันเป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่ฉันจะกู้หน้ากลับมา”

“ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะยอมแพ้นังเด็กนั้นซ้ำสองไม่ได้ ฉันต้องช่วงชิง
เขามาให้ได้” เธอตั้งใจแน่วแน่ “มันเป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่ฉันจะกู้หน้า
กลับมา”

“เฮ้ย มันเกินไปหน่อยมั้งแก ถ้าพวกเขารักกันแล้ว มันบาปนะที่จะ
ไปแยกเขาจากกัน” นิธานเตือน

“ไม่บาปแน่ เพราะสองอาทิตย์ก่อนฉันยังเห็นนังเด็กนั้นจีจ้ออเซาะ
กับไอ้ตี๋หน้าจืดอยู่เลย ถ้าเธอมาคบกับหมอมะริธ แสดงว่าเพ็งคบกันได้
แค่ไม่กี่วัน ฉันต้องหาทางบอกให้เขารู้ ว่านังเด็กนั้นจับปลาสองมือ เขา
จะได้ระวังตัว แล้วบางที...เขาอาจหันมามองสาวสวยอย่างฉันแทน”

“เป็นหนักนะแกเนี่ย” นิธานส่ายหน้า

“แกไม่เป็นฉันไม่รู้หรอกว่าเวลาถูกคนมองด้วยความสมเพชเป็น
ยังไง เอาละ ฉันตัดสินใจแล้วว่าจะเดินหน้าจีบหมอมะริธต่อ เพื่อเอาชนะ
ยายเด็กนั้นให้ได้”

เพื่อนหนุ่มหัวใสสาวเกาหัวยิกๆ

“ตกลงแกเรียกฉันมาทำไมวะเนี่ย มาฟังแกคร่ำครวญ พุดเองเออเอง
สรุปเองเสร็จสรรพ”

“มาฟังคำปฏิญาณของฉันนะสิ” ไฟแคนของเธอลุกโผลงอีกระลอก
“ฉัน ปุษยามาลย์ เกียรติกำจรขยากุล ถ้าฉันจีบหมอมะริธไม่ได้ ก็อย่า
มาเรียกฉันว่า 'เจ้าหญิงแห่งวงการเซเลบ' อีกต่อไป”

เมื่อตั้งเป้าหมายเรียบร้อยแล้ว ปุษยามาลย์ก็รีบเก็บข้าวของของนิทาน แล้วไล่เขากลับบ้าน กลัวเมธิร์เข้าใจผิดหากมีชายหนุ่มมาเยื้อมเยียนนานเกินไป แม่เพื่อนหัวใจสาวบ่นกระปอดกระแปด เพราะคิดว่าจะมาค้างกับเธอเสียหน่อย จี้เกียจขับรดไปกลับ แต่ปุษยามาลย์ไม่ยินยอมอย่างเด็ดขาด แทบผลักไล่ไล่ส่งนิทานออกจากห้องในเวลาสี่ทุ่ม แล้วเธอก็รีบเข้านอน เพื่อจะได้เตรียมตัวตื่นแต่เช้า ออกไปทำงานพร้อมกับนายแพทย์หนุ่ม

Q&A

คิดอย่างไรกับผู้หญิงที่จีบผู้ชายก่อน?

ก็โอเคนะครับ แต่อย่าเยอะ ส่งสายตานิดๆ ส่งยิ้มหน่อยๆ พอให้รู้ว่า เอ๊ะ มีอะไรหรือเปล่าก็พอ จากนั้นผมว่าผู้ชายเขารู้เองแหละว่าจะสานต่อยังไง

(ภูมิ ตำรวจ อายุ 30 ปี)

ไม่ชอบเลยครับ ไม่รู้สิ ผมว่ายังงั้นผู้ชายก็อยากเป็นผู้ล่า เอ๊ย ผู้รุกมากกว่าอยู่ดี

(ตั้ม พนักงานขาย อายุ 25 ปี)

ได้หมดครับ จะมารูปแบบไหนก็ได้แต่ขออย่างเดียวอย่าจีบพร้อมกันหลายๆ คนพอ

(ไผ่ นักศึกษา อายุ 20 ปี)

นา พิกาลูกตั้งแต่ตีห้าครึ่ง เธอกินผลไม้เป็นอาหารเข้าพร้อมนมสด แล้วปรับเปลี่ยนชุดกระโปรงเรียบร้อยให้ดูเหมือนสาวทำงาน หักด้วยเลื้อสุทลาล่องสีเหลืองสดใสที่พับแขนเลื้อขึ้น ดูสวยงามบุคลิก เหมาะจะขึ้นรถไฟไฟฟ้าไปพร้อมกับเมธิร์ ก่อนจะออกจากห้องก็สั่งคนขับรถ ให้ไปรอที่สถานีปลายทาง เพราะไม่ต้องการให้เมธิร์รู้ว่าเธอตามติดเขาอยู่ เจ็ดโมงตรงเป๊ะ ประตูห้องพักของเขาก็เปิดออก ปุษยามาลัยที่รอเวลา อยู่แล้ว ก็เปิดประตูออกไปพร้อมกัน

พอสบตากันเท่านั้น เขาก็ก้มศีรษะให้นิดๆ และทักทาย

“อรุณสวัสดิ์ครับ”

“อรุณสวัสดิ์ค่ะคุณหมอ” เธอยิ้มนิดๆ ก่อนจะเดินไปที่ลิฟต์ ทำเหมือน เขาที่เดินตามหลังมา ต่างคนต่างเงิบระหว่างรอลิฟต์เลื่อนขึ้นมา ไม่มี ใครยอมเอ่ยทำลายความเงิบสักคน ปุษยามาลัยจึงแกล้งหยิบนิตยสาร ไทม์ ขึ้นมาอ่าน ทำให้ดูเหมือนนักธุรกิจสาว และทำประหนึ่งว่าเขาไม่มี ตัวตน จนกระทั่งลิฟต์มาถึงก็ก้าวเข้าไปก่อน

“ขึ้นไหนครับ”

“ลิอบบีค่ะ”

เมธิร์กดลิฟต์บริการจนกระทั่งมาถึงชั้นล่าง เธอเริ่มไม่แน่ใจว่าจะ เดินไปทางไหนต่อ เพราะปกติ คนขับรถจะจอดรอหน้าตึก จะไปไหนก็แค่ บอก และร่ายวันพันปีไม่เคยออกมาเดินถนนสักที พอเมธิร์จะแยกไปเธอก็เรียกเขาไว้

“ขอโทษค่ะคุณหมอ ไม่ทราบว่าจะจะไปสุภูมิวิด้วยรถไฟฟ้านี้ ต้อง ไปทางไหนหรือคะ”

เขาเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย แต่ก็บอกแต่โดยดี

“สถานีรถไฟฟ้ายูโนนครี๊ว คุณต้องเลือกปลายทางแบร์ริง” เขาบอก รายละเอียด เธอพยักหน้าเข้าใจ แล้วก็เดินตามเขาไปอย่างไม่ให้ห่างเกิน

กว่าสองก้าว แต่พอเขาใช้บัตรผ่านเข้าไปแล้วนี่สิ เธอต้องค้นหาเศษสตางค์ที่ปกติไม่ค่อยได้เก็บไว้ ต้องเอาแบงก์พันไปแลกที่ตู้บริการ กว่าจะได้เหรียญมาซื้อตัว เธอก็วิ่งตามเขาไม่ทันแล้ว

“เดี๋ยวๆ รอก่อน รอก่อนสิ” เธอวิ่งสุดฝีเท้าเท่าที่รองเท้าสูงส้นนี้จะเอื้ออำนวย มือก็กวักเรียกรถที่เพิ่งแล่นออกไป คาดหวังว่ามันจะจอดรอเธออีกคน

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเห็นได้แต่ยิ้ม

“อีกแป๊บเดียวขบวนใหม่ก็มาแล้วครับคุณ”

ความสำคัญไม่ได้อยู่ที่รถขบวนใหม่ ความสำคัญคือ เหยื่อของเธอหลุดมือไปแล้วต่างหาก

ขานชาลากว้าง บัดนี้มีเธอยืนอยู่เพียงคนเดียว เพราะผู้โดยสารกลุ่มใหญ่เพิ่งจากไปพร้อมรถไฟฟ้ามอเตอร์ อีกสักพักถึงจะมีผู้โดยสารกลุ่มใหม่ขึ้นมาอีก

เธอถอนใจเสียดใหญ่ โมโหตัวเองที่ไม่ได้เตรียมพร้อม พลาดที่จะได้ขึ้นรถตู้เดียวกับเขา อย่างน้อยจะได้ใกล้ชิดอีกสักนิดจนถึงโรงพยาบาล พอหมดหวังเธอก็ล้วงโทรศัพท์ จะโทร. บอกให้คนขับรถย้อนมารับที่สถานีนี้ แต่พอหันหลังกลับมา ต้องตกใจที่เห็นขบวนมพาสเจอไรซ์รถจอดยืนมาให้ตรงหน้า

“วันนี้คุณดื่มนมแล้วหรือยังครับ”

4

ผู้หญิงอย่าง บุษยามาลัย ต้องสวยที่สุดทุกครั้งที่เจอกัน!

“ดิม” นมโหมครับ” เมธิรยีนขวตนมมาไกลั๊กนิต เมื่อเห็นเธอ
ยังถือโทรศัพท์ค้างไว้แล้วยืนตะลึงค้างห้อยตกลงมา จน
เขาดไม่ได้ที่จะช่วยดันคางของเธอขึ้น

“เอ่อ ขอคุณคะ” เธอรับขวตนมมา ยังวางตัวไม่ถูก ไม่รู้จะแก้ตัว
กับเขาอย่างไร เขาเห็นหรือไม่ว่าเธอตะโกนโหวกเหวกตามรถไฟฟ้าขบวน
เมื่อก็ไป

ถ้าเห็นก็หมดกัน! ภาพลักษณ์นางฟ้าคนสวยจากสวรรค์ที่เลิศเลอ
เพอร์เฟกต์ต้องปั่นป่วนตัวเอง และตั้งแต่ตามหวานเสน่ห์ผู้ชายมากไม่เคย
พลาดขนาดนี้มาก่อน

“คุณหายไปไหนมาคะ” เธอสงสัย

“ผมแวะไปซื้อนม” แล้วเขาก็ยกถุงในมือให้ดู “เผื่อคุณด้วยนะขวต
หนึ่ง”

หน้อย...ที่เขาหายไปเร็วเพราะไปร้านสะดวกซื้อนี่เอง หลอกให้เธอ
วิ่งตามเกือบตาย

“ไปเข้าแถวเออะครับ เดี่ยวจะไม่ทัน คนเยอะ”

เขาตะแค้นเอวของเธอย่างสุภาพแล้วพาออกเดิน เธอเดินตามและเก็บอาการไม่พอใจไว้ในอก เพราะยังไม่ถึงเวลาต่อว่าต่อขาน ด้วยเขายังไม่ได้เป็นลูกไก่ในกำมือ

“คุณตีมนมแบบนี้ทุกวันหรือคะ” เธออดสงสัยไม่ได้ และรู้สึกร้อนวาบตรงที่มือของเขาตะเบาๆ เมื่อครู่

“ครับ เพราะชอบตีมนมนี้แหละมั้ง ทำให้ผมสูงร้อยแปดสิบห้าเซ็นต์ ถึงได้ไม่อายุฝั่งตอนไปเรียนเฉพาะทางที่อเมริกา” แล้วเขาก็หันมองเธอเลยไปถึงร่องเท้าสันสูงปรี๊ด “ท่าทางคุณคงไม่ชอบตีมนมเท่าไร”

ปุษยามาลย์อ้าปากค้างอีกหน กำลังงมมือกมูมิใจว่าเธอสูงถึงไหล่เขาแล้ว แต่พอสำนึกว่าเป็นเพราะร่องเท้า ความกมูมิใจก็หดหาย จนอยากวิ่งโร่ไปศัลยกรรมที่เกาหลี ทบกระดุกขา แล้วร้อยกระดุกใหม่ให้รู้แล้วรู้รอด

“ฉันทินตอนโต มันเข้าไปนิดหน่อยเท่านั้น ฉันทาจะสูงได้อีก” เธอกัดฟันตอบ ยังริไปเถียงหมอกอีกนะ

“เหวอครับ จันทาจะเป็นกำลังใจให้ นะครับ” เขาบอกยิ้มๆ ก่อนถาม “ว่าแต่คุณจะไปสุ่มุมวิทแถวไหนหรือครับ”

“แถวโรงพยาบาล เอ๊ย ฉันทาหมายถึง บริษัทเฟอร์นิเจอร์ของแม่ฉันทาอยู่แถวนั้น ฉันทาจะเข้าไปทำงานที่นั่นวันนี้คะ”

“อ้อ หรือครับ” เขาพยักหน้ายิ้มๆ และถามอีก “แล้วอาการคุณเป็นยังงัยบ้างครับ ถ้าไม่สบายใจ ก็กลับไปให้ผมตรวจดีกว่า สมัยนี้มีโรคเยอะ ไม่ต้องอายหมอหรือครับ”

แล้วเขาก็ตอกย้ำความอับอายของเธอในวันก่อน จนคิดว่า หน้าเธอคงแดงตั้งแต่หัวจดคอ และอาจจะแดงไปทั้งตัวด้วยซ้ำ

“คะ ถ้าฉันทามีอาการอะไรอีก คราวนี้ฉันทาจะไปหาหมอผู้หญิง” เธอ

จึงมาตอบ

“หมอไหนก็ได้ครับ แต่อย่าปล่อยปละละเลย ต้องหมั่นสังเกตตัวเองให้ดี”

“ค่ะ” เธอตอบส่งๆ ไป แล้วก็โล่งใจที่เห็นรถไฟกำลังเข้าเทียบขบวนขาลา เสียงนกหวีดของพนักงานรักษาความปลอดภัยดังขึ้นเพื่อเตือนให้ผู้โดยสารถอยห่างจากเส้นสีเหลืองเพื่อความปลอดภัย พอประตูเปิดก็มีคนจำนวนหนึ่งเดินออกมา พอเข้าไปด้านใน ก็ยังแออัดเหมือนปลากระป๋อง

นี่เป็นครั้งแรกที่ปุษยามาลย์ขึ้นรถไฟฟ้า เธอรีบมองหาที่นั่งแต่ก็ต้องผิดหวัง เพราะไม่เพียงแต่ถูกจับจองหมดแล้ว ทั้งหญิงและชายหนุ่มที่ไม่ยอมเงยหน้าจากโทรศัพท์ในมือขึ้นมองว่าคนเข้ามาใหม่เป็นหญิงท้องหรือคนชรา หรือคิดจะทำตัวเป็นสุภาพบุรุษลูกให้ นั่ง เธอจึงแจกค้อนให้พวกนั้นไปหลายวง ก่อนจะมองหาที่จับ

“กระเถิบไปข้างในหน่อยคุณ” เมธีเตือน ทำให้เธอต้องเดินเลยไปถึงประตูอีกฝั่ง แล้วโดนอัดอยู่ระหว่างประตูกับแผ่นอกเมธีเมื่อประตูรถปิดลงพร้อมเสียงเตือนว่ารถจะออกแล้ว

“ช่วงนี้จะแน่นแบบนี้แหละ ลักสองป้ายก็โล่งแล้ว” เขาก็มบอกรู้สึกอึดอัดเห็นหน้าเธอ นอกจากพูดกับมวญมของเธอตลอด เธอก็รู้สึกละอายใจอย่างบอกไม่ถูก ไม่คิดว่าการตามอ้อยอ่อยผู้ชายเดินดินอย่างเมธีจะทำให้เธอลำบากถึงเพียงนี้ พอเงยหน้าขึ้นเพื่อสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าไปแทนกลิ่นอับของพื้น เธอก็ต้องเข้าไปในดวงตาของนายแพทย์หน้าเก่าๆ ที่ก้มลงมาพอดี

เข้าทาง! เธอโห่ร้องในใจ แล้วค่อยๆ คลีย้มหวาน...หวานเสน่ห์เต็มๆ ใครเจออัยมแบบนี้ ไม่หลงก็ให้รู้ไปสิ

แทนที่เขาจะจมดิ่งลงไปใต้วงตาสีน้ำผึ้งแสนหวานและเย้ายวนใจคิวของเขากลับยื่นเข้าหากัน

“ชนตาของคุณหลุดหรือเปล่า ทำไมมันพะเยิบพะยาบแบบนี้”

“หา!”

“จริง นี่ไง” เขาใช้ปลายนิ้วแตะชนตาปลอมที่หลุดออกมาเกือบครึ่ง

โอ้ย...อยากจะบ้าตาย ฝีมือติดชนตาปลอมชั้นเทพของเธอ จบสิ้นลงเพราะถูกฝูงมหาชนเบียดเสียดจนหลุด กลับไปเธอจะฟ้องบริษัทเครื่องสำอางฝรั่งเศส ว่าทำให้เธอขายหน้าประชาชาติ โดยเฉพาะคนที่เธอกำลังตามจับ เสียหายหลายล้าน!

ใบหน้าที่เพิ่งแยกรับอากาศบริสุทธิ์ ต้องมุดกลับให้เขามองมายดมตามเดิม แล้วมือก็ค้นหาแว่นตากันแดดในกระเป๋าถือขึ้นมาสวม พอประตูเปิด เธอพยายามแหวกฝูงชนออกไป แต่ข้อศอกถูกยื้อไว้

แทนที่เขาจะจมดิ่งลงไปในดวงตาสีน้ำผึ้งแสนหวาน

และย้ายวนใจ คิ้วของเขากลับยื่นเข้าหากัน

“ชนตาของคุณหลุดหรือเปล่า
ทำไมมันพะเยิบพะยาบแบบนี้”

“หา!”

“จริง นี่ไง”

“อ้าว คุณ ไหนบอกจะไปสุขุมวิท นี่ยังไม่ถึงเลยนะ”

พอเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง บนแก้มเธอก็มีรอยน้ำตาไหลเป็นทางยาวด้วยความขายหน้า เธอสั่นศีรษะเร็วๆ และตอบ

“ฉันไม่ไปแล้ว ฉันจะกลับ” แล้วเธอก็ดึงแขนออกจากการเกาะกุมของเขา เดินตามกลุ่มคนออกไป เธอออกวิ่งไม่รู้ทิศทาง จนกระทั่งมาหยุดลงที่ลานโล่งใกล้ทางออก เธอตั้งชนตาปลอมออก ก่อนจะใคร่เรียกคนขับรถมารับ เดินเข้าบริษัททั้งแว่นตากันแดด ปิดบังดวงตาไว้ไม่ให้ใครเห็น จนกว่าจะติดชนตาปลอมอีกหน

ก็ครั้งแล้วที่เธอทำตัวขายหน้าต่อหน้าเมธิร ตั้งแต่แผนแรกยันแผน
ที่สามก็ไม่สำเร็จสักอย่าง ทำไมเขาถึงจิบยากจังนะ ผู้ขายคนอื่นๆ แค่แผน
หนึ่งหรือสองก็อ่อนระทวย เป็นลูกไก่ในกำมือเธอแล้ว เธอก็จะควงอีกสอง
สามครั้งก่อนสลัดทิ้งอย่างไม่ไยดี

ทั้งที่โอกาสมาถึงมือแล้วแท้ ๆ เขาคงหลงเสน่ห์เธอไปแล้วถ้าขนาตา
เจ้ากรรมไม่หลุดเสียก่อน ทำให้ความมั่นใจหดหายอีกระลอก ภาพนางฟ้า
แสนสวยหายวับกลายเป็นความน่าอายไปแทน...

ตอนสาย เธอเข้าไปนั่งฟังการประชุมเกี่ยวกับเฟอร์นิเจอร์ดีไซน์ใหม่
ของบริษัท เธอนั่งฟังและดูภาพบนสกรีนด้วยสมองที่ไม่ปลอดโปร่งนัก พอ
สิ้นสุดการพรีเซนต์งาน ผู้จัดการก็ถามขึ้น

“ดีไซน์ใหม่ของเราเป็นยังไงบ้างครับ”

“ก็สวยดีค่ะ ฉันคิดว่าแม่คงชอบ”

“อ้าว แล้วคุณเบรียวไม่ชอบหรือครับ เราอุตส่าห์คัดเลือกมาอย่างดี”

เธอจะตอบได้อย่างไรว่าแทบฟังไม่รู้เรื่องด้วยซ้ำ สมองยังคิดถึง
ความอับอายขายหน้าและแผนที่ล้มเหลวของตัวเอง จึงตอบส่งๆ ไป

“ก็ดีค่ะ ส่งไฟล์และภาพเพอร์สเปกทีฟทั้งหมดให้คุณกุ๊งนะคะ
ฉันจะนำไปให้แม่พิจารณาอีกที”

“ได้ครับ” ผู้จัดการตอบอย่างนอบน้อม หากดวงตาและสีหน้าแสดง
ความไม่พอใจสักเท่าไร เมื่อปุษยามาลัยบัดแฟมตรงหน้าลง แล้วเดินกลับ
ห้อง พอลับร่างหญิงสาว เจ้าหน้าที่ระดับสูงของบริษัทต่างหันหน้ามาหา
กัน แล้วคนหนึ่งก็เอ่ยขึ้น

“ต่อไปถ้าคุณเบรียวบริหารงานแทนคุณหญิงบุหงาละก็ พวกเรา
เตรียมม้วนเสื่อกลับบ้านได้เลย”

“จู้ๆ เบาๆ” คนหนึ่งเตือน เพราะเลขาฯ ของปุษยามาลัยเพิ่งออกไป
เกรงว่าจะได้ยินแล้วนำไปฟ้องเจ้านาย

“ผมพูดจริงนะ เห็นที่ต้องคุยกับคุณหญิงบุหงาจริงๆ จังๆ เสียแล้ว นี่เล่นมาซื้อกิจการ แล้วไม่ดูแล ปล่อยเด็กอมมือมาควบคุม โดยไม่มีความรู้เรื่องเฟอร์นิเจอร์หรือการออกแบบเลย”

“นั่นสิ ดีแต่แต่งตัวสวยกริดกราย ไม่เคยย่างเท้าเข้าไปดูในโรงงานด้วยซ้ำ” เจ้าหน้าที่หญิงที่ดูแลฝ่ายผลิติดอกความเหินบ้าง

“เฮ้อ ลูกคนมีตั้งค์ สบายตั้งแต่เด็กจนเคยตัว ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไป อาจถึงเวลาม้วนเสื่อกลับบ้านก่อนเกษียณจริงๆ ละ”

เจ้าหน้าที่กลุ่มนั้นแยกย้ายกันไปด้วยความกลัดกลุ้มใจ ห่วงใยธุรกิจที่ไม่ค่อยประสบความสำเร็จในระยะหลังนี้ ภายใต้การบริหารของปุษยา-มालย์ ที่ไม่เคยใส่ใจปัญหาค่าแรงที่เพิ่มขึ้นเกือบสองเท่า และการแข่งขันที่สูงขึ้นของตลาดในประเทศ หากการดีไซน์ไม่โดดเด่นจริง คุณภาพแย่งบริษัทคงยืนหยัดได้ลำบาก

คนที่ไม่เคียดแค้นร้อนใจ กลับคิดถึงแต่เรื่องราวของตัวเอง และวิธีเอาชนะคู่ต่อสู้ที่ไม่รู้วิธีไหนดีเลย เธอจดโทรศัพท์เรียกเลขาฯ สาวพอไปหน้าที่สวมแว่น ท่าทางเป็นๆ เซยๆ แต่ทำงานได้ดีกว่าภาพลักษณ์เปิดประตูเข้ามา เธอก็พยักหน้าเรียก

“คุณเปรียวมีอะไรหรือเปล่าคะ” กุ้งนางถามขึ้น

“ฉันอยากรู้ว่าคุณพิชิตส่งอะไรมาให้หรือเปล่า” เธอหมายถึงนักสืบเจ้าประจำ

“เปล่านี้คะ ตารางชีวิตประจำวันส่วนหนึ่งของคุณหมอ เขาก็เพิ่งให้มาเมื่อวาน”

“โอเค ถ้าฉันบอกเขาไปว่าฉันอยากรู้เรื่องชีวิตส่วนตัวของหมอให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะฉันเห็นยายชินในะนั้นคงหมอมาสองครั้งแล้ว อยากรู้ว่าคบหากันเมื่อไหร่ รวมไปถึงจุดอ่อน จุดแข็งของเขา สิ่งที่เขาชอบและไม่ชอบด้วย ฉันจะได้ดีให้ถูกจุด”

“ได้ค่ะ” กุ้งนางตอบอย่างสุภาพ ปกติหลังรับงานเสร็จ เธอจะรีบออกไป หากวันนี้เธอตัดสินใจพูดบางสิ่งขึ้น “การประชุมวันนี้สำคัญมากเลยนะคะ เป็นโปรเจกต์ของปีหน้าทั้งปี คุณเบรียวลองดูไฟล์อีกครั้งดีไหมคะ ก่อนจะตัดสินใจผลิต”

คิ้วที่วาดไว้สรวนมวดเข้าหากัน กุ้งนางรู้ทันทีว่าเจ้านายไม่พอใจ หากเธอยังห่วย

“กุ้งอยากให้คุณเบรียวสร้างผลงานให้ออกมาดี ผู้บริหารทั้งหลายจะได้ชื่นชมว่าคุณทำงานเก่ง”

ริมฝีปากค่อยแยมได้นิดหนึ่ง

“ได้ เดียวฉันจะดูอีกทีก่อนส่งให้แม่”

“ขอบคุณค่ะ ถ้าคุณเบรียวเห็นว่าดีหรือไม่ดีตรงไหน ก็นำเข้าประชุมได้เลยนะคะ เราวิจารณ์ไปตรงๆ แล้วเอามาถกกัน” กุ้งนางยิ้มด้วยความดีใจที่เจ้านายยอมฟังคำเตือน

“อืม ตกलगกุ้งหรือว่าฉันกันแน่ที่เป็นเจ้านาย” พอได้รับคำเตือนซ้ำ เธอก็ฉุนกึก

“เอ่อ คุณเบรียวคะ กุ้งต้องขอโทษด้วยนะคะ”

ปุระยามาลัยโบกมือไล่เลขาๆ ที่ทำเกินหน้าที่ออกจากห้องไปแล้ว พอกลับหลังกุ้งนาง เธอก็เปิดไฟล์ดู ไม่พบสิ่งที่น่าสนใจหรือแตกต่าง ใดๆ จะออกแบบอะไรก็ได้ ตู๊กคือตู๊ก จะให้เป็นเตียงได้อย่างไร ที่เห็นก็สวยเหมือนกันหมด

เธอปิดไฟล์ เดินออกไปบอกกุ้งนางว่าจะกลับบ้านแล้ว

“ถ้าใครมีอะไรก็ให้มาฝากกุ้งไว้แล้วกันนะ ฉันจะกลับก่อนละ วันนี้อารมณ์ไม่ค่อยดี”

เธอบอกแค่นั้น แล้วส่งคนขับรถไปส่งที่บ้านหลังใหม่ ทว่ายังไม่ถึงที่พักด้วยซ้ำ เมื่อมารดาโทรศัพท์มาบอกให้ไปพบที่โรงพยาบาลกรุงเทพ

เวชกิจด่วน

เธอเดินทางไปที่โรงพยาบาลอย่างงงๆ แต่ก็เต็มใจ เพราะรู้ว่าเมธีทำงานที่นั่น แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมมารดาต้องให้เธอไปพบด้วย ด้วยระยะทางที่ใกล้กว่าทำให้เธอไปถึงที่นัดหมายก่อนเวลา ระหว่างที่รอก็กวาดตามองทั่วล็อบบี้เพื่อเมธีจะลงมาเดินเล่น

แต่เวลาผ่านไปก็ไม่เห็นแม่เงาของเขา จนกระทั่งมารดามาถึง

“คุณแม่มาเยี่ยมใครหรือคะ”

“คุณตาสวัสดิ์เพื่อนของคุณยายนะ”

“อะไรนะคะ” ปุษยามาลย์คิดว่าหูผาดไป “แล้วทำไมเบรียวต้องมาเยี่ยมเพื่อนคุณยายด้วยล่ะคะ”

“ก็เพราะคุณตายุากเห็นเบรียว แกบอกว่าไม่ได้เจอหนูนานแล้ว ตั้งสิบสี่สิบห้าปีแล้วละมัง ตอนหลังคุณตาไปอยู่เชียงใหม่ ไม่ค่อยได้เข้ากรุงเทพฯ วันก่อนหกล้ม หัวเข่าแยลงกว่าเดิม ต้องมาผ่าตัดเปลี่ยนข้อเข่าเทียมที่นี้ ก็เลยโทร. หาแม่”

“โอ้...” เธอโอด มาเยี่ยมคนป่วยไม่เห็นจะสนุกเลย “แม่บอกไปก็ได้ นี่คะว่าหนูไม่อยู่ ติดงานอะไรก็ได้ จะได้ไม่ต้องมา”

“ยายเบรียว!” คุณหญิงบุหงารำไปมองเธอด้วยดวงตาที่ดูดัน ไม่บ่อยนักที่หล่อนจะใช้อารมณ์กับบุตรสาว นอกจากเธอทำผิดจริงเช่นครั้งนี้ “คุณตามีบุญคุณกับเรามากนะ เขาเป็นเพื่อนของคุณยาย ตอนที่พ่อเสีย เราชวนเซกือบแย ก็ได้คุณตานี้แหละให้เงินกู้กับเรา ถ้าไม่มีเขา เราก็ไม่มีทุกวันนี้ เข้าใจไหม”

ปุษยามาลย์ทำปากยื่น เถียงไม่ออก

“วันนี้คุณตายุากเจอหนู แวะมาเยี่ยมท่านเสียหน่อยจะเป็นไรไป จะเสียเวลากี่คราวยไปงานนี้สักแค่ไหนกันเชียว”

เธอถึงได้ปิดปากเงียบ เพราะเห็นท่าทางเอาจริงของมารดา เวลานี้

เถียงไปก็ทะเลาะกันเปล่าๆ จึงเดินตามท่านขึ้นไปห้องพักพิเศษชั้นบนสุด พอเปิดประตูปุ๊บ ก็เห็นกระเช้าดอกไม้เต็มห้อง รวมถึงอาหารเสริม บำรุงคนป่วย รวากับยกบ้านขายดอกไม้สดและร้านขายของเยี่ยมคนป่วย มาตั้งไว้ที่นี่

แล้วพยาบาลที่ดูแลก็ลุกขึ้นต้อนรับ

“ผู้อำนวยการเพิ่งออกไป รอสักครู่นะคะ อาจารย์เมธีกำลังอยู่ข้างในค่ะ”

พอได้ยินชื่อของเมธิร เธอก็หุบฝันทันที นึกสงสัยว่าคุณตาคนนี้ เด่นดังอะไรนักหนา ถึงมีคนมาเยี่ยมใช้มากมายเช่นนี้ เธอจึงกระซิบถาม มารดาทันที

“คุณตาถือหุ้นใหญ่ของโรงพยาบาลนี้นะสิ ผู้อำนวยการถึงต้องมาเยี่ยมเอง” มารดาสาธยาย

“อ้าว ไหนอธิศบอกว่าพ่อของเขาคือผู้ถือหุ้นใหญ่” เธอเถียง เพราะชายหนุ่มที่มาติดพันคงไม่พูดโกหก

“นั่นรี แม่จำได้ว่าคุณตากับลูกชายเป็นคนเริ่มต้นก่อตั้งโรงพยาบาลนี้ขึ้นมา และยังถือหุ้นใหญ่อยู่ ถ้าอยากรู้ก็ไปดูรายงานประจำปีสิ ตรงนั้นมีข้อมูลอยู่แล้ว นอกเสียจากหนูไม่เคยสนใจดู รอแต่คนมาบอก”

“แหม แม่ก็” เธอค้อนมารดาหนึ่งตลบ แล้วให้สัญญากับตนเองว่าจะรีบกลับไปค้นหาข้อมูลจริงๆ เพราะไม่ชอบถูกใครหลอกเช่นกัน ประตูห้องด้านในเปิดออก พร้อมร่างสูงของหมอหน้าเก่าๆ เดินออกมา พอเห็นเธอ เขาก็ส่งยิ้ม ก่อนจะยกมือไหว้ผู้อาวุโสข้างกายเธอ

“สวัสดีครับ”

“สวัสดีจ๊ะ คุณตาเป็นยังไงบ้างคะ” นุหนารำไพลถาม เพราะคิดว่าเป็นหมอเจ้าของไข้

“เอ อากาศทั่วไปก็ดีนะครับ ตอนนี้รอเวลาผ่าตัดเท่านั้นแหละครับ”

“อ้อค่ะ แล้วอันตรายไหมคะ” หล่อนยังซักอีก คราวนี้เมริถึงได้ทราบว่ามีผู้เอาธุระใส่ใจผิด จึงหัวเราะเบาๆ และบอก

“ไม้อันตรายหรอกครับ หมอนพพลเก่งมาก และถ้าคุณจำเป็นต้องการทราบรายละเอียด ก็สามารถซักถามอาการได้ เพราะอีกสักครู่เขาก็จะขึ้นมาครับ”

“อ้าว คุณหมอไม่ใช่หมอมือของคุณตาหรอกหรือคะ”

“ไม่ใช่ครับ ผมเป็นหมอสุตินรีเวช ไม่ใช่หมอศัลยกรรมกระดูก แต่ได้ความช่วยเหลือจากคุณตาให้ไปเรียนเพิ่มเติมที่ต่างประเทศ ผมจึงมาเยี่ยมท่านนะครับ”

“อ้อ อย่างนี้เอง” บุหงารำไปยิ้ม “ถ้าฉันนำขวดตัวเข้าไปเยี่ยมคุณตาก่อนนะคะ”

“เชิญครับ” เมริขยับมือไปด้านใน เธอกระตุกยิ้มให้เขานิดๆ และกำลังจะเดินตามมารดา แต่หยุดชะงักเมื่อเขาถามขึ้น “กินนมหมดแล้วหรือครับ”

“หมดแล้วค่ะ ขอบคุณมากนะค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ คือ...ผมขอโทษที่ทำให้คุณร้องไห้เมื่อเช้า ถ้าคุณไม่ได้รับนมใครๆ ฟรุ้งนี้ เราไปรับประทานอาหารเย็นด้วยกันไหมครับ”

“ว้าว...น้ดก้นง่าย ๆ แบบนี้เลยหรื ง่ายไปมั้ง เธอจึงสั่นศีรษะน้อยๆ

“ฟรุ้งนี้ฉันไม่ว่างค่ะ คุณบอกเข้าไป ฉันรับน้ดไปแล้ว”

เธอคอยสังเกตเขาอย่างละเอียดว่าจะเห็นร่องรอยแห่งความผิดหวังหรือไม่ ทว่าเธอต้องผิดหวังสุดขีด ที่เขาไม่แสดงท่าทีเสียใจแม้แต่น้อย

“ถ้าฉันไม่เป็นไรครับ ถือเสียว่าผมขอโทษด้วยคำพูดแทน ผมไม่ตั้งใจทำให้คุณร้องไห้ ถ้าผมพูดอะไรตรงเกินไป สวสดีนะครับ”

เธอมองตามแผ่นหลังที่เดินออกประตูห้องไปด้วยริมฝีปากที่อ้าค้าง เป็นครั้งที่เท่าไรจำไม่ได้ นับตั้งแต่รู้จักกันเขาสร้างความประหลาดใจให้

เธอไม่สิ้นสุด ขอโทษสั้นๆ แล้วก็จบ ไม่คิดทักท้วง หรือชวนเธอซ้ำ ไม่
แม้แต่จะแสดงความเสียใจ เธอผิดหวังที่ถูกปฏิเสธ

“นี่ยายเบรียว เข้ามานี่สิ มัวยืนตะลึงอะไรอยู่ตรงนั้น”

บุษยามาลย์รู้สึกตัวว่ากำลังอยู่ที่ไหน จึงรีบปิดปัญหาส่วนตัวทิ้ง แล้ว
เดินเข้าไปหาคุณตาสวัสดิ์ในห้องพัก ที่กำลังนั่งฟังหมอนนอนดูโทรทัศน์ที่
เปิดแบบไม่มีเสียง พอเห็นหน้าเธอ ท่านก็ยิ้มออกมา

เธอสังเกตว่าท่านดูหนุ่มกว่าที่คิด แม้ผมบนศีรษะจะขาวโพลน แต่
ใบหน้าและผิวพรรณยังดูสดใส เหมือนอายุต้นเจ็ดสิบ ทั้งที่อายุจริงล่วง
เข้าเลขแปดไปแล้ว

“นี่หลานประไพหรือนี่ สวยเหมือนประไพตอนสาวๆ เลยนะ”

คนเป็นแม่ยิ้มหน้าบานที่ได้ยินคนชมว่าบุตรสาวสวย ส่วนบุษยา-
มัลย์ชินเสียแล้ว เพราะได้ยินมาตั้งแต่เด็กๆ แต่ก็ยังพนมมือไหว้ขอบคุณ
อย่างอ่อนหวาน

“ขอบคุณคุณตามากเลยคะ”

“นี่ก็มาช่วยบริหารงานของบริษัทคะ บุษงาทำตามที่คุณลุงแนะนำ
ที่กระจายการลงทุน เพื่อลดความเสี่ยง บังเอิญโชคดีที่ธุรกิจที่ทำมันเอื้อ
อำนวยกัน ก็เลยสบายหน่อยคะตอนนี้” มารดาอธิบาย เธอเห็นว่าท่านดู
นอนบ่นอมกับคนป่วยมาก อาจเพราะเคยเป็นเจ้าหนี้กันมาก่อนนั่นเอง เธอ
อาจเด็กเกินกว่าจะจำได้ว่ามารดาต้องกู้เงินมาประคับประคองกิจการ แต่
เมื่อท่านบอกเช่นนั้น ก็คงต้องเชื่อ แต่สรุปว่าหนี้สินตอนนี้คงหมดแล้ว
เพราะปัจจุบันรายได้จากกิจการต่างๆ ปีหนึ่งรวมกันก็นับพันล้าน

“ดีแล้วละ ผูกให้เก่งเหมือนแม่นะ ต่อไปจะได้ไม่ลำบาก ยังมีลูกสาว
คนเดียว จะได้ดูแลตัวเองได้”

“บุษงาก็เป็นห่วงอยู่นี่แหละคะ เบรียวเป็นเด็กขี้เบื่อตั้งแต่เด็กแล้ว
ก็เลยสลับเปลี่ยนให้ไปดูแลงานที่โน่นที่นี้จะได้ไม่เบื่อ แต่บุษงาคงตัดสินใจ

ผิด เพราะไม่ได้งานเป็นชิ้นเป็นอันสักอย่าง”

“ไม่เป็นไร ของแบบนี้ค่อยๆ ฝึกกันไป ขออย่างเดียวให้รู้จักทำงาน ได้มากบ้าง น้อยบ้างก็ถือเป็นประสบการณ์ทั้งนั้น คนเราเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต อย่างน้อยฝึกให้รู้ไว้ ไม่อย่างนั้น ต่อให้มีเงินเป็นพันล้านแล้วไม่รู้จักวิธีใช้หรือต่อยอด ไม่ก็ปีก๊ี้หมด” ผู้อาวุโสเตือน คนที่มั่นใจในตัวเองอย่าง ปุษยามาลย์ไม่คิดหรอกว่าเงินของมารดาจะหมดง่าย ๆ เงินแบบนั้น กินใช้ทั้งชาติก็ไม่หมด ยิ่งเธอเป็นลูกคนเดียวด้วย ไม่ต้องแบ่งสมบัติให้ใคร

การสนทนาที่เหลือส่วนใหญ่เป็นเรื่องระหว่างมารดากับคุณตาสวัสดิ์ ที่ไม่ได้พบปะกันมาหลายปี เธอนั่งแสร้งฟังเรื่องที่รู้บ้างไม่รู้บ้างอย่างเบือๆ จนกระทั่งนายแพทย์นพพลเข้ามา บุหงารำไปซักถามอาการคุณตา พบว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี แคร่เวลาผ่าตัดเท่านั้น ซึ่งง่ายมากในปัจจุบัน หลังการผ่าตัด คุณตาจะนอนรักษาตัวและทำกายภาพบำบัดอยู่ที่นั่นอีกนับเดือน

หลังจากเยี่ยมไข้เสร็จ บุหงารำไปชวนบุตรสาวไปนั่งรับประทานอาหารที่ร้านอาหารฝรั่งเศษหฺรูในซอยสุขุมวิท พอสั่งอาหารเสร็จ หล่อนก็เริ่มต้นถาม

“หนูสนใจจะรู้จักหลานคุณตาสวัสดิ์หน่อยไหม เผื่อจะชอบกัน”

หญิงสาวตาโต แค่ได้ยินก็รีบสั่นศีรษะทันที

“อู๊ย ไม่เอาหรอกคะ เขียงรายอยู่ไกลเกินไป อดเห็นแสงสีความเจริญแน่” เธอรีบปฏิเสธโดยไม่ต้องคิด

“แหม ไม่ได้ขนาดนั้นหรอก เดียวนี้เจริญจะตาย ไปมาก็สะดวก แม่เสียตาย เพราะคุณตาสวัสดิ์นี้ระวยมาก ท่านรวยจากที่ดิน พวกที่ดินที่นายทุนมากว้านซื้อทำห้าง ทำโรงแรม แปลงใหญ่ๆ ในกรุงเทพฯ หรือแม้แต่ในเชียงใหม่และเขียงรายสมัยสิบกว่าปีก่อนโน้นนะของแกทั้งนั้น ตอนนี้แกก็ยังมียี่ที่ดินเยอะเยะ แต่แกเก็บตัว ไม่เข้าสังคม ลูกหลานก็เหมือนกัน”

ยิ่งไม่ต้องคิดซ้ำสอง เพราะถ้าไม่ดังเธอก็ไม่สนใจอีกเช่นกัน
“หนูไม่สนค่ะ” เธอตอบสั้นๆ ยิ่งเป็นพวกทำอะไรทำนา ก็ไม่ต้องพูด
ถึง

“เฮ้อ ไม่รู้แม่เลี้ยงลูกมาอย่างไรกันนะ ถึงได้มองคนอื่นต่ำต้อยหมด
แบบนี้” บุหงารำไปโทษตัวเอง ที่เลี้ยงดูบุตรสาวคนเดียวอย่างประคบประหงม
จนกลายเป็นคนคิดตื่นเสียจนหลายครั้งรู้สึกอับอายผู้บริหารระดับสูงใน
บริษัท ไม่รู้ว่าคุณคิดเช่นนี้จะแก้ไขได้อย่างไร เมื่อแต่ละบริษัทที่พยายามลย์
เข้าไปดูแล ต่างก็โอดครวญกันทั้งนั้น

“แม่ก็ เปรี้ยวไม่ได้ดูถูกสักหน่อย แคร้วว่าควรคบใครและไม่ควรคบ
ใครต่างหากล่ะค่ะ” เธอแจกแจง “เปรี้ยวไม่ชอบทำอะไรทำนา ถ้าลูกหลาน
ของคุณตาทำก็ขอบาย อย่าเสียเวลาคบเลยล่ะ”

“แต่แม่เป็นห่วงหนู ดูลิ อายุสามสิบกว่าแล้วยังลอยไปลอยมา คบ
คนโน้นควงคนนี้ไม่ซ้ำหน้ากัน จะสิบปีแล้วนะลูก หนุยังไม่มีเบ้ออีกเธอ”

“ไม่เบ้อค่ะ สนุกดีออก แต่ถ้าต้องแต่งงานและทนอยู่กับผู้ชายคน
เดียว เปรี้ยวว่านั่นแหละค่ะที่น่าเบ้อ”

“เฮ้อ ลูกฉัน” คุณหญิงได้แต่ถอนใจ “แบบนี้คงได้เกาะคานทอง
แหงๆ”

“ไม่นะคะแม่” เธอไม่เห็นด้วย “เปรี้ยวอยากแต่งงานค่ะ เปรี้ยว
อยากมีลูก ตอนนี้อยากกำลังมองหาผู้ชายดีๆ สักคนเป็นที่พึ่งพิงไปตลอด
ชีวิตค่ะ”

มารดาค่อยหน้าขึ้นขึ้นมาน้อย

“แล้วหนูเจอหรือยังล่ะ”

ภาพของเมธีผุดขึ้นในหัวทันที ไม่รู้ว่าอะไรมาดลใจ หรือเป็นเพราะ
ว่าเขาคือผู้ชายคนเดียวที่เธอยังเอาชนะไม่ได้กระมัง

“ไม่รู้สิค่ะ” เธอลังเล “หนูคิดว่ามีผู้ชายคนหนึ่งน่าสนใจ ถ้ามีโอกาส

หนูจะลองคบดูสักพักก็ได้ค่ะ”

“แน่นอน อย่าหลอกให้แม่ดีใจเล่นนะ”

“ไม่หลอกแน่ค่ะ”

“แล้วเขาเป็นคนดีหรือเปล่า ถ้าลูกหลานไฮโซแต่ไม่ทำมาหากิน แม่ก็ไม่รับเป็นเขยหรอกนะ”

เธอปิดปากหัวเราะ ก่อนจะให้สัญญา

“เขาไม่ใช่ไฮโซค่ะ และรับรองว่าทำงานทำการแน่นอนค่ะ เขาเป็นว่า ตอนนี้อยู่กำลังปฏิบัติการจีบอยู่นะคะ ถ้าคิดหน้าเมื่อไหร่ เบรียวจะรายงานให้แม่ทราบเป็นคนแรกเลย”

“เขาเป็นใครกันล่ะ บอกแม่สักนิดได้ไหม” คุณหญิงตื่นเต้น อยากรู้จักผู้ชายที่บุตรสาวสนใจขึ้นมาตงิดๆ

“ถ้าบอกแล้วคุณแม่จะต้องประหลาดใจ”

“ขนาดนั้นเลยรี”

“ค่ะ เพราะต่างจากที่เบรียวเคยจีบมาทุกคน”

“แล้วแม่รู้จักไหม” คนชักตื่นเต้น

“ก็ไม่เชิงหรอกค่ะ แต่คุณแม่เจอเขาแล้ว เขาเป็นคุณหมอสุนัขที่เราเจอที่ห้องคุณตาสวัสดิ์นั่นแหละค่ะ อาชีพนี้นี่แม่คงรับได้นะคะ”

คนเป็นแม่ฉีกยิ้มกว้างแล้วพยักหน้าดีใจ พร้อมกับอวยพร

“ได้ยินแบบนี้แม่ค่อยสบายใจ เข้า แม่เป็นกำลังใจให้นะ ขอให้จีบสำเร็จนะลูก”

5

“เรียกร้องความสนใจทั้งที่...
ต้องทำให้เขา
จดจำไม่มีวันลืม”

ไม่ว่าอะไรใจปุษยามาลย์บอกเรื่องนายแพทย์เมธีให้มารดาฟัง และแทนที่ท่านจะรังเกียจจริงจนว่าเขาเป็นแพทย์ที่ไม่เด่นดัง หรือมีครอบครัวว่ารวยแต่อย่างใด กลับสนับสนุนให้จีบเสียนี้ หรือคงเห็นว่าเธออายุขึ้นเลขสามแล้วยังไร้หลักแหล่ง เวลานี้ ผู้ชายคนไหนผ่านมา ท่านก็ควรรับให้คว่าเอาไว้ หากอายุมากขึ้น จะหายากเป็นเงาตามตัว

ทั้งที่ปุษยามาลย์คิดว่าอายุของเธอยังน้อยนัก ยิ่งเร่งร่าอยู่ในวงสังคมได้อีกนาน แต่ที่เธอหลุดปากเอ่ยถึงเมธีให้มารดาฟัง คงเป็นเพราะว่า หลังจากผ่านไปสี่กัลป์แล้ว เขาก็ยังไม่ตกบ่วงแร้วนางมาร ไม่แม้แต่จะลื่นไถลพลาดมาสักนิด แต่ผู้หญิงอย่างปุษยามาลย์ ไม่ได้มีมารยาเพียงแค่นั้น ยังมีอีกพะเหวเกวียนที่ยังไม่จัดมาใช้ ถ้าต้องเลือกที่จะใช้ จีบผู้ชายเป็นรายไป

จากที่เห็นในตอนบ่าย เธอก็รู้แล้วว่าเมธีแพ้น้ำตา ถึงกับขอโทษที่ทำเธอร้องไห้ แหม ให้ได้อย่างนี้...เธอปิดปากหัวเราะอย่างสะใจ ในที่สุดก็รู้จุดอ่อนของเขาจนได้

เอละ ต่อไปเธอต้องหาวิธีเรียกร้องความสนใจจากเขา จากนั้นก็ค่อยๆ รุกคืบ อาศัยความใกล้ชิด มัดใจเขาในที่สุด

แหม...แผนของเธอช่างแยบยลเหลือเกิน รอยยิ้มยังคงอยู่บนรีวปากเมื่ออาบน้ำ เตรียมตัวนอนพร้อมกับวาดฝันวันพรุ่งนี้ไว้อย่างสวยหรู

และบัดนี้ มารดามอบบริษัทเฟอร์นิเจอร์ให้เธอดูแลอย่างเป็นทางการนับแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป เพราะอยู่ใกล้โรงพยาบาลมากที่สุด เป็นบริษัทขนาดกลางที่ท่านเชื่อมั่นว่าเธอจะดูแลได้ ทำให้เธอไม่ต้องย้ายบริษัทไปมาอีกแล้ว หรือจนกว่าเธอจะเบื่อเมธีในอนาคตก็ค่อยว่ากันใหม่

หลังจากได้นอนหลับเต็มอิ่มทั้งคืน เธอก็ตื่นเข้าได้เองโดยไม่ต้องใช้นาฬิกาปลุก และอาบน้ำ ทำกิจวัตรประจำวันอย่างสบายอารมณ์ วันนี้เธอตัดสินใจไปรอเมธีที่สถานีรถไฟฟ้าย เพราะไม่อยากพลาดอย่างเมื่อวาน

หลังจากทดสอบว่าขนตาติดกาวแข็งแรงหรือยังด้วยการดึงอยู่หลายครั้งจนมั่นใจว่าไม่หลุดแน่ ก็สำรวจตัวเองอีกครั้ง ก่อนจะเดินเฉียดฉายออกจากห้องไปรอที่สถานีรถไฟฟาล่วงหน้าราวห้านาที

วันนี้เธอเตรียมตัวมาพร้อม ทั้งเหรียญใช้ซื้อตั๋ว และชุดพร้อมลุย ผุ่ขน รับรองว่าแผนของเธอจะทำให้เมธิรจดจำเธอไปตลอดกาลแน่นอน

ปุ่พยายามลัดขังรถไฟผ่านระเบียบขานชาลา กระทั่งเห็นเมธิรเดินผ่านจุดสแกนบัตรเข้ามา กว่าเขาจะเดินขึ้นมาถึงก็ใกล้เวลาที่รถไฟขบวนใหม่จะเข้ามาเทียบขานชาลา เธอยืนตรงแถวท้ายสุด พอเขาขึ้นมาต้องเห็นเธอแน่นอน ด้วยเสื้อสูทสีแดงแปดจากดิออร์ กางเกงขาเลิบสีดำ เรือนร่างงามอย่างนางแบบของเธอ ชุดหูและกระเป๋าถือยี่ห้อดัง จะต้องเตะตาเขาทันทีแน่นอน

ด้านหลังไม่มีคนต่อแถว เพราะเธอขอให้ผู้หญิงที่เดินมาต่อท้ายไปเข้าแถวอื่นแล้ว จะได้เปิดโล่งให้เมธิรเห็นเธอชัดเจน

พอหางตาเห็นเขาเดินขึ้นบันไดมา เธอแสวงก้มหน้าก้มตาดูโทรศัพท์ของตนเองเอาจริงเอาจังอย่างหนุ่มๆ สาวๆ แถวนี้น่าทำกัน แล้วเธอก็ยกมือขึ้นแตะขมับเมื่อเขาเดินใกล้เข้ามา แสร้งชวนเซ แต่เพราะรู้ว่ารถไฟฟาลั่นใกล้เข้ามาพอดี เธอระมัดระวังตัวสุดขีด ไม่ล้มถลำเกินเส้นเหลืองเข้าไป เพราะกลัวตายเหมือนกัน ทว่าสิ่งที่เธอไม่เห็นคือ มีเด็กวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งทั้งหญิงและชายต่างคุ้ยกันอย่างออกรสเต็มที่เดินผ่านด้านหลังเธอ เด็กชายคนหนึ่งกำลังเล่าเรื่องราวของตนเองอยู่ มือที่วาดออกไปสะกิดโดนร่างปุ่พยายามลัด ส่งผลให้เสียหลักหัวคะมำไปด้านหน้า ล้าเส้นสีเหลืองพร้อมๆ กับรถไฟฟาลั่นเข้ามาเทียบขานชาลา

“คุณ! ระวัง!”

เสียงตะโกนดังจากด้านหลัง พร้อมกับเสียงนกหวีดที่ดังขึ้นยาวเหยียด ผสานกับเสียงกรีดร้องที่ก้องขึ้นมาเกือบพร้อมๆ กัน

วินาทีแห่งความเป็นความตายนั้น ปุษยามาลย์ลืมหูลืมตาขึ้นด้วยความตกใจ สำเนียงว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้นกับตัว เวลานั้นเธอยังตัวไขว่ไม่ได้ แล้วนอกจากแวงแขนไขว่ไม่ให้ล้มพาดกับพื้นไกล่รถไฟที่เล่นเข้ามาเทียบขานขาลาดด้วยความเร็ว แม้จะลดลงแล้วก็ตาม แล้วร่างของเธอก็ถูกใครคนหนึ่งกระชากจากด้านหลังสุดแรง ก่อนจะถูกรัดแน่น แล้วเสียหลักล้มกลิ้งหลุนๆ ไปด้วยกัน หากทิศทางตรงกันข้าม

เธอลุกขึ้นนั่งอย่างงงๆ แก้มทั้งสองข้างถูกประคองไว้ตรงหว่างมือของเมธิร และตีเบาๆ

“คุณเป็นไงบ้าง เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

ดวงตาของเธอยังลอยคว้างเพราะความตกใจ แล้วปล่อยโฮทันทีที่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง โดยมีอกกว้างของคุณหมอมือเป็นที่ยึดนำตา

“พี่เป็นอะไรหรือเปล่าครับ” เสียงเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาถาม เมธิรจึงตอบ

“ไม่เป็นไรครับ คิดว่าน่าจะตกใจมากกว่า ไม่ต้องห่วงนะครับ ผมเป็นหมอ และเป็นเพื่อนข้างห้องของเธอเอง”

“อ้อ ครับ” พอได้ยิน เจ้าหน้าที่หนุ่มก็พยักหน้ารับ แล้วเดินไปดูแลผู้โดยสารตามเดิม เมธิรประคองร่างบางนั่งฟังระเบียงใกล้ๆ ป้ายโฆษณาและปล่อยให้เธอร้องไห้ตามสบาย

แวน บอบบางยังรัดรอบเอวเขาแน่น และร้องไห้ปึมจะขาดใจ เขาได้แต่ลูบหลัง รอเวลาให้เธอคลายสะอื้น รถไฟผ่านไปอีกหนึ่งขบวน เสียงจึงค่อยๆ แผ่วลง แล้วเธอก็กระซิบบอก

“ฉันทกล้ว...”

“ผมเข้าใจ ไม่เป็นไร” เขาบอกอย่างใจดี พอเธอขยับถอยห่าง เขาก็มึนซึม เพราะใบหน้าที่ตลกแต่งอย่างงดงามบัดนี้เลอะเทอะไปด้วยคราบ

แขนบอบบางยังรัดรอบเอวเขาแน่น

และร้องไห้ปริ่มขาดใจ เขาได้แต่ลูบหลัง รอเวลาให้
เธอคลายสะอื้น รถไฟผ่านไปอีกหนึ่งขบวน เสียงจึง
ค่อยๆ แผ่วลง แล้วเธอก็กระซิบบอก

“อันกลัว...”

“ผมเข้าใจ ไม่เป็นไร”

น้ำตา แม้แต่เสื้อของเขาก็เปื้อนคราบร่องพื้นและมาสคาราเป็นวงใหญ่
เหมือนใครพิมพ์ภาพหน้ากากทะนุกไว้บนนั้น แล้วเขาก็บอก

“กลับบ้านไปเปลี่ยนเสื้อผ้านั่นเถอะ คนมองเห็นใหญ่แล้ว เดี่ยวผม
จะโทร. ไปแจ้งที่ทำงานว่าจะเข้าสายสักนิด”

“ค่ะ” เธอเห็นด้วย และสูดจุกเมื่อน้ำตาแห่งความหวาดกลัวลด
ลงไปแล้ว จึงลุกขึ้นยืนตามแรงดึงของเขา และออกเดิน ตอนนั้นเองที่เธอ
รู้สึกว้าวุ่นปวดแปลบเมื่อทั้งน้ำหนักลงไป “โอ๊ย” เธอกระตุกเท้าขึ้นทันที
รีบทั้งน้ำหนักลงขาอีกข้างหนึ่ง เมริธลันเข้ามาประคองเธออีกครั้ง แล้ว
ก้มจับข้อเท้าของเธอ ขยับเบาๆ “เจ็บค่ะ” เธอบอกทันที

“คงพลิกนะครับ เอละ กลับบ้านกันก่อน เดี่ยวผมจะขับรถพาคุณ
ไปเอกซเรย์ที่โรงพยาบาล ว่ากระดูกร้าวหรือเปล่า”

“ค่ะ” ปุษยามาลย์หมดฤทธิ์ ทั้งตกใจจากประสบการณ์น้ำ
หวาดเสียวเมื่อครู่ และอาการเจ็บข้อเท้า จึงไม่ว่าอะไรเมื่อเขาสอดมือ
โอบเอวประคองเธอเดินลงบันได กว่าจะถึงที่พัก ก็เลื้อยเอาหนึ่งอกติดตามกัน
สุดท้าย หลังจากผ่านประตูคอนโดมิเนียมเข้ามา เมริธตัดสินใจอุ้มเธอขึ้น
เพราะเห็นว่าเธอเดินลำบากอย่างยิ่ง

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเห็นทั้งสองประคองกันเข้ามา
ก็รีบวิ่งไปเปิดประตู และหลังจากเมริธอุ้มปุษยามาลย์ เขาก็รีบวิ่งไป

กตลิตให้

“คุณเปรียวเป็นอะไรไปครับ”

เขาถามแล้วใจหายวาบ เพราะผู้จัดการสั่งให้ดูแลบุตรสาวเจ้าของ
ตึกเป็นพิเศษ

“หกล้มนะครับ ไม่มีอะไรน่าตกใจ” เมธิรตอบ แล้วเดินเข้าลิฟต์

“ให้ผมขึ้นไปช่วยไหมครับ” เจ้าหน้าที่หนุ่มยังอาสา

“ไม่เป็นไรครับ ผมดูแลเธอได้ คุณไปทำงานเถอะ”

“จ้ะ ผาคนหมอด้วยนะครับผม” เจ้าหน้าที่ประจำตึกตะเบ๊ะแข็งขัน
เพราะไม่อยากเสียงงานทางนี้เหมือนกัน

“คุณวางฉันลงก่อนก็ได้ค่ะ” ปุษยามาลย์บอกหลังประตูลิฟต์ปิดลง
รู้สึกอึดอัดกับความใกล้ชิดของเขาตจิดๆ ยิ่งอยู่ในที่แคบๆ แบบนี้ด้วย แม้
เขาแค่ต้องการช่วยเหลือก็ตาม

“ไม่เป็นไร อีกนิดเดียวก็ถึงแล้ว” เขาก็มลงบอกยิ้มๆ พอเธอมอง
เห็นแววตาเอื้ออาทรของเขา และใบหน้าเกลี้ยงเกลาที่ก้มลงมาใกล้ หัวใจ
เธอหยุดเต้นไปหนึ่งวินาที ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเต้นรัว พร้อมกับรู้สึกถึงความ
อบอุ่นแผ่ล้นวาบไปทั่วกาย

เสี้ยววินาทีนั้นเองที่เลื้อยร่อนๆ พุงปรี๊ดสู่พวงแก้ม เพิ่งรู้จัก
คำว่าเขินอายโดยไม่เสแสร้งก็ตอนนี้เอง

“ขอบคุณค่ะ” คำพูดนั้นหลุดไปโดยไม่ได้ตั้งใจ มันมาจากน้ำใส
ใจจริง เป็นความรู้สึกตื้นตันในความเอื้อเฟื้อของเขา

“ไม่เป็นไร” เขายิ้มอีกรอบ แล้วออกเดินเมื่อประตูลิฟต์เปิด ก่อน
จะมายืนลังเลที่หน้าห้อง “ห้องคุณดีกว่า คุณจะได้เปลี่ยนเสื้อผ้าด้วย
กางเกงของคุณขาดเป็นรูใหญ่เลยที่หัวเข่า”

“ค่ะ” เธอหยิบกุญแจจากกระเป๋าทือมาไข หลังจากเมธิรปล่อยเธอ
ลงเดิน จากนั้นก็โอบเอวพาไปนั่งโซฟา แล้วถอดรองเท้าให้อย่างเบามือ

เขายับข้อเท้าไปมาอีกครั้ง มันปวดแปลบจนเธอต้องสูดปาก

“เป็นไงบ้างครับ”

“ยังเจ็บอยู่ค่ะ”

เขาพยักหน้ารับ แล้วบอก

“ผมไปเปลี่ยนเสื้อก่อน เดี่ยวจะกลับมาช่วยนะครับ”

“ค่ะ” เธอพิมพ์รับ คิดว่าคงไม่ยอมให้เขาช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าหรอก หลังจากประตูปิดลง จึงกระโดดกระต่ายขาเดียวเข้าห้อง แล้วเปลี่ยนกางเกงและเสื้อตัวใหม่อย่างไวอารมณ์ คราวนี้ไม่พิถีพิถันเหมือนตอนเข้าหอเข้าห้องน้ำ เธอร้องครางเมื่อเห็นใบหน้าละอะไม่เหลือเค้าเดิม แล้วถอนใจเสือกใหญ่ ตั้งใจให้เมธีเห็นเธอตอนสวยๆ แต่เขากลับเจอเธอตอนหน้าตาอยู่ยี่ไม่รู้กี่ครั้งแล้ว จนเธอหมดอารมณ์จะแต่งหน้าอีก จีนละเลงก็คงใช้เวลาเป็นชั่วโมง จึงหยิบน้ำยามาเช็ดส่งๆ ทาครีม ทาแป้งบางๆ และบัดคิวให้เข้ารูปเท่านั้น พอกระโดดกระต่ายขาเดียวกลับมา ก็เห็นเมธีนั่งรออยู่แล้ว เขาลุกขึ้น

“หายตกใจหรือยังครับ”

“ก็ดีขึ้นแล้วค่ะ” เธออ้อมแอ้ม...เป็นไงล่ะ แผนเรียกร้องความสนใจให้เขาจดจำไม่มีวันลืม เหตุการณ์ครั้งนี้ทั้งเธอและเขาจะไม่มีวันลืมไปตลอดชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เธอเกือบเป็นที่จดจำของประชาชนทั่วประเทศไปแล้วหากถูกรถไฟฟ้าชนเสียชีวิต ข่าวกองประเมินไปทั่วสารทิศว่า ‘เจ้าหญิงแห่งวงการเซเลบกระโดดให้รถไฟฟ้ายัดดับอนาถ เหตุุณ้อยใจเพราะถูกแย่งชิงตำแหน่งไปจากอก’

เธอสะบัดศีรษะไล่ความคิดชั่วร้ายออกไป โชคดีนะที่เมธีช่วยไว้เวลานี้ความรู้สึกดีๆ ที่มีต่อเขาเพิ่มพูนขึ้นอย่างรวดเร็ว นอกจากเขาจะหวานแสนได้ยากและเอาชนะใจลำบากแล้ว เธอยังประทับใจความเป็นสุภาพบุรุษของเขาอย่างยิ่ง ถ้าวันนี้เขาไม่มาช่วย และเธอตายไปจริงๆ

พวกนักข่าวที่เกลียดเธอจะต้องประโคมข่าวไปในทางเสียหายอย่างแน่นอน

“ไปโรงพยาบาลกันเถอะ” เขาเดินเข้ามาหาแล้วทำท่าจะซ่อนตัวเธอขึ้น เธอรีบยกมือกัน

“ฉันเดินได้ค่ะ ขอบขอบคุณคุณหมอมากเลย” เมื่อเธอยืนยัน เขาก็ยื่นมือให้แทน

“ฉันก็พุงกันไป” เขาเสนอ เธอจึงวางมือลงบนมือของเขา พอเขาบีบเบาๆ ก็เกยหน้าขึ้นยิ้มขอบคุณ ทว่ากลับเห็นเขากวาดตาไปทั่วใบหน้า เธอตกใจรีบถามด้วยความกังวล

“ฉันดูน่าเกลียดมากใช่ไหมคะเวลาไม่แต่งหน้า ที่ไม่แต่งเพราะฉันกลัวคุณรอนาน”

“เปล่าเลย ผมคิดว่าเวลาคุณแต่งหน้าบางๆ ดูแล้วน่ารักอายุสักยี่สิบ”

“จริงหรือคะ” เธอตาโต ดีใจคล้ายถูกรางวัลที่หนึ่ง แล้วยกมือข้างที่ว่างแตะแก้มเบาๆ “คุณหมอตกลงใจมากเลยคะ ฉันมองดูตัวเองในกระจกทุกวันก็คิดว่ายังหน้าตึงตึงอยู่เลย ริ้วรอยก็ไม่เห็นสักนิด”

เมธिरยหน้าขึ้นหัวเราะชอบใจ และส่ายหน้าน้อยๆ เพราะอึ้งแล้วจึงออกเดิน หากเธอยังเจื้อยแจ้ว

“คุณหมอคิดจริงๆ ไข่มุคคะว่าฉันยังดูเด็ก”

“ก็...ครับ” เขาตอบไม่ถูก จึงพูดส่งๆ ไป ส่วนคนถามคิดไปเองว่าเขาเห็นด้วย

“ขอบคุณค่ะ คุณทำให้ฉันมั่นใจขึ้นมากเป็นกองเลย” เธอถอนใจไปหน้าอ้อมเอมยั้งนัก

“คุณยังต้องการความมั่นใจอีกหรือครับ ทุกครั้งที่เห็น ผมคิดว่าคุณมีมันเกินร้อยเสียอีก” เขาช่วยพยุงเธอออกจากห้อง แล้วลงลิฟต์ไปยังที่จอดรถชั้นใต้ดินด้วยกัน

“แหม บางทีก็หมดความมั่นใจเหมือนกันแหละค่ะ ตอนนี่...แฮ้อ... มีแต่คนอยากเชิญให้ฉันตกจากตำแหน่ง” เธอได้โอกาสระบายความในใจ

“ตำแหน่งอะไรหรือครับ”

เธอปรายตามองเขานิด ก่อนจะแจกค้อนวงเล็กๆ

“นี่คุณหมอไม่รู้เลยหรือคะว่ากำลังพูดกับใคร”

“ก็กับคุณไง คุณชื่อปุษยามาลย์ เกือบจะเป็นคนไข้ของผม และเป็นเพื่อนข้างห้องกัน หรือว่าผมจำอะไรผิด”

เธอถอนใจเสือกใหญ่ พยายามให้อภัยที่เขารู้เรื่องราวในวงสังคมชั้นสูงของเมืองไทยเลย

“เรียกฉันว่าเบรียาก็ได้ค่ะคุณหมอ และเกือบสิบปีที่ผ่านมา ฉันโด่งดังมากในแวดวงไฮโซ และได้ฉายาว่าเจ้าหญิงแห่งวงการ มีสาว ๆ มากมาย อิจฉาริษยา และอยากเชิญฉันให้ตกจากตำแหน่ง”

“อ้อ แบบนี้เอง แต่มันก็สิบปีมาแล้วนะ คุณไม่เบื่อบ้างรึที่มีแต่คนที่สวมหน้ากากเข้าหากัน จริงๆ น่าจะยกตำแหน่งให้เด็กสาวรุ่นใหม่ได้แล้ว จะได้ไม่เหนื่อย นางงามจักรวาลเขายังเป็นแค่ปีเดียว นี่ก็จะยึดตำแหน่งตลอดไปเลยรึไง” เขาถามติดตลก แต่ทีมแทงใจดำเธอเหลือเกิน

“ฉันยังไม่เบื่อ และยังคงครองตำแหน่งได้อีกหลายปี” เธอยืนยัน แล้วก็เห็นเขายักไหล่ ริมฝีปากเหยียดนิดๆ ก่อนจะพึมพำ

“น่าสงสารจัง”

คิ้วเธอขมวดเข้าหากันทันที

“สงสาร? สงสารใคร สงสารเรื่องอะไรคะ”

“ก็สงสารคนที่ยังปลงไม่ได้นี่สิครับ” เขายิ้ม ดูอารมณ์ดีตลอดเวลา ทั้งสองเดินมาถึงรถญี่ปุ่นกลางเก่ากลางใหม่คันใหญ่ ไม่หุหุหรืออย่างที่เขา คิด แต่พอเมธिरเปิดประตูรถ เธอก็ทิ้งตัวลงไป และอดย่นจมูกไม่ได้ คิดว่าอาชีพที่มีรายได้สูงๆ อย่างเขา น่าจะมีเงินซื้อรถหรูๆ ขับ แต่คำพูด

เมื่อครู้อย่างใจ พอเขาเดินอ้อมไปนั่งประจำที่ เธอก็ถาม

“คุณว่าฉันปลงไม่ได้จนหรือคะ” เสียงคนถามซักจน เขาหันมามิ้มอีกนิด ขณะเคลื่อนรถไปจากลานจอดใต้ดิน แล้วเขาก็พูดขึ้น

“ผมไม่ทราบครับ แต่ด้วยอาชีพ ผมเจอมาทุกอย่างตั้งแต่ผ่าตัด ทำคลอด พาเด็กทารกออกจากท้องแม่มาสู่โลกใบใหม่ ผมเจอผู้หญิงอายุราวสามสิบสี่สิบ ไปจนถึงเจ็ดแปดสิบ แต่ละคนมีปัญหาสุขภาพสารพัดมาให้ผมช่วยรักษา บางคนเป็นมะเร็งขั้นสุดท้าย ก็ต้องรักษากันไปจนกว่าจะถึงลมหายใจสุดท้าย” เขาถอนใจเบาๆ

“และผมรู้ซึ่งเลยว่าทำไมพระพุทธรูปเจ้าจึงออกบวช เพราะชีวิตมนุษย์ล้วนมีเกิด แก่ เจ็บ และตาย เป็นเรื่องธรรมดา เวลานี้เรายังหนุ่มยังสาว แต่อีกไม่นาน สิ่งขารจะค่อยๆ โรยราไปตามอายุ ย่อมต้องเผชิญโรคภัยไข้เจ็บ และเดินทางไปสู่จุดสุดท้ายในชีวิตด้วยกันทั้งหมด ไม่มีใครหลีกเลี่ยงมันพ้น”

“คุณพูดเหมือนคนแก่เลย” เธอวิจารณ์ เพราะไม่เคยมีผู้ชายคนไหนพูดจาแบบนี้กับเธอมาก่อน เพราะเรื่องสังขารและศาสนาเป็นหัวข้อที่น่าเบื่อหน่ายที่สุด

“คงงั้นมั้งครับ เพราะผมยอมรับว่าตัวเองแก่แล้ว อย่างน้อยผมก็ตีใจที่มองเห็นคนไข้ มองเห็นโรคที่เจอ แล้วทำใจยอมรับและเข้าใจมัน จากนั้นก็พยายามรักษาพวกเขาอย่างสุดความสามารถเท่าที่กำลังและมันสมองจะทำได้ แล้วก็ปลง ว่าอะไรจะเกิดก็ต้องเกิด หากนอกเหนือจากสิ่งที่ควบคุมได้”

“แต่ฉันอายุแค่สามสิบสองเท่านั้นนะคะ” เธอครางเสียงอ่อย “และฉันยังไม่อยากปลง”

“ผมไม่คิดจะให้คุณปลงหรือจนะครับ แต่อย่างน้อย ก็เริ่มจากเข้าใจความเป็นจริงของชีวิตก่อน อย่าง เอลิซาเบท เทย์เลอร์ ที่ใครๆ บอกว่า

สวยนักสวยหนา สวยที่สุดในโลก เธอพยายามรักษาความสวยให้คงอยู่ตลอดกาล บ่อยครั้งหันไปพึ่งยาเสพติดเพราะปัญหาทางจิต ส่วนหนึ่งเพราะยอมรับสภาพร่างกายที่ทรุดโทรมไม่ได้ อยากจะเป็นดาวค้างฟ้าไปนานๆ เพื่อให้คนชื่นชม แต่แล้วคนกลับหัวเราะเยาะลับหลัง ถึงจะพยายามยื้อความสวยเอาไว้แค่ไหน สุดท้ายก็ต้องตาย เห็นไหม”

ปุษยามาลัยทำคอเย็น รู้สึกเหมือนถูกบิดาอบรมอย่างไรอย่างนั้น
“สรุปว่าคุณไม่ได้ตื่นเต้นที่ได้รู้จักหรือได้อยู่ใกล้ๆ ฉันที่เป็นดาวเด่นในสังคมเลยใช่ไหมคะ”

“คุณพูดอย่างกับว่าคนพวกนั้นกินเพชรพลอยแทนข้าวอย่างนั้นแหละ” เมธิหัวเราะอีกครั้ง “อย่างที่ผมเจอ ไม่ว่าคนรวยหรือคนจน ไม่เห็นจะมีใครหลุดพ้นความตายได้ ผมคิดเสมอว่า ในยามที่มีชีวิตอยู่ จะทำตัวอย่างไรให้เป็นประโยชน์แก่สังคมและคนรอบข้างมากที่สุดมากกว่าแล้วคุณล่ะ เคยย้อนถามตัวเองหรือเปล่า ว่าคุณเคยทำประโยชน์ให้คนอื่นบ้างไหม”

สรุป แล้ว อีตาหมอนหน้าเก่าๆ แถมยังธรรมะธัมมนั้น ไม่ได้มองเห็นคุณค่า ‘เจ้าหญิงแห่งวงการเซเลบ’ แม้แต่นิดเดียวจริงๆ นั่นแหละ พอเธอไม่ตอบคำถามของเขา ต่างก็พากันเงียบไปตลอดทาง พอถึงโรงพยาบาลปั๊บ ก็โยนเธอให้แก่บุรุษพยาบาล ที่เข็นรถพาไปเอกซเรย์และให้แพทย์กระดูกมาดูฟิล์ม ก่อนจะจ่ายยาแล้วปล่อยกลับบ้าน โดยที่เขาไม่กลับลงมาอีกเลย

เธอเรียกกุ้งนางมาพร้อมคนขับรถเพื่อไปส่งกลับที่พัก หลังจากเลขาฯ ส่วนตัวจัดการเตรียมอาหารการกินให้เรียบร้อย เธอก็ให้กุ้งนางกลับไปทำงานตามเดิม ส่วนตัวเองนั่งกลัดกลุ้มใจกับเรื่องของเมธิอีกระลอก

หลายครั้งที่เธอคิดว่า กำลังคิดผิดมหันต์ที่คิดจะไล่จีบเขาต่อ เธอควรเลิกสนใจเขานับแต่บัดนี้ หากไม่ต้องการบิดาคนที่สองมากคอยบรณสั่งสอน เพราะเธอยังสนุกกับชีวิตอยู่ เมื่อมารดามีเงินมากมายให้เธอใช้ไปจนตายก็ไม่หมด หากอายุมากขึ้น เธออาจจะแต่งงานกับสามีที่รวยพอๆ กัน และยังมีเงินในวงสังคมต่อไป อย่างที่คนโบราณว่าเรือล่มในหนองนั้นปะไร คนที่ไม่เคยอยู่ภายใต้แสงไฟสปอร์ตไลท์อย่างเมธิร์ ย่อมไม่มีวันรู้สึกอย่างเธอแน่

เธอสรุปอีกครั้งว่า เธอกับเมธิร์นั้นต่างกันเกินไป แต่พอบอกตัวเองให้ตัดใจ เธอก็รู้สึกเสียดายนิดๆ อารมณ์หนอยๆ หรือเป็นเพราะว่าเธอยังเอาชนะใจเขาไม่ได้ ถึงได้ค้างคาใจพิกล

น่าแปลก แค่สัปดาห์เดียวที่ย้ายมาอยู่ใกล้เขา เธอกลับรู้สึกยาวนาน ประหนึ่งอยู่มาเป็นปี ในวันหนึ่งๆ เขาทำให้เธอประหลาดใจไม่รู้กี่หน ทำให้เธออยากจะเดินหน้าจีบเขาต่อในวินาทีหนึ่ง และอยากจะวิ่งหนีไปให้ไกลอีกวินาทีต่อมาได้ง่ายๆ แน่نونว่า ภายในสัปดาห์เดียว เธอก็เปลี่ยนใจนับร้อยหน ใจหนึ่งก็อยากเลิกให้รู้แล้วรู้รอด แต่พอลองคิดว่าจะเลิก ก็เห็นใบหน้าหวานๆ ของชิโอริลอยมาและส่งเสียงหัวเราะเยาะเย้ยสะใจ เสียงนั้นบาดลึกลงในหัวใจจนแทบแตกเป็นเสี่ยงๆ

เธอยังนอนกลิ้งซ้ายกลิ้งขวาอยู่บนโซฟา ดูโทรทัศน์ไม่รู้เรื่องหรือและไม่รู้ว่ากี่โมงก็ยามด้วยซ้ำเมื่อเสียงเคาะประตูดังขึ้น เธอรีบดึงตัวขึ้นนั่ง หน้าตาตื่น หลังจากหันดูเวลาแล้วก็รู้ว่าเป็นใคร แรกสุดกังวลเรื่องหน้าตา แต่เมื่อเมธิร์เคยบอกว่าเธอหน้าเด็กตอนไม่แต่งหน้า ก็คิดว่าต้อนรับเขาทั้งแบบนี้แหละ เขาจะได้เห็นเธอเป็นเด็กๆ แข่งกับชิโอริได้ เธอกระโดดขาเดียวไปที่ประตู พอเห็นเขายืนผ่านช่องตาแมว เธอก็ยิ้มให้ตัวเองก่อนจะเปิดประตู

“ผมซื้อราดหน้ามาฝาก มากินด้วยกันไหม” เขายกถุงในมือขึ้นให้

ดู เธอมองไปรอบๆ ฝูงหิว ว่าเป็นของภัตตาคารชื่อดังหรือเปล่า แต่พอไม่เห็นยี่ห้อติดถุงก็ถาม

“ซื้อจากร้านไหนคะ”

“ร้านหน้าโรงพยาบาลอีกนั่นแหละ ที่นั่นของอร่อยเยอะ จะกินห้องนี้หรือไปกินห้องผม เพราะมีของครบกว่า คุณจะได้ไม่ต้องล้างด้วย”

เรื่องอาหารเธอไม่สนหรอก เพราะไม่ได้มาจากร้านมีชื่อ แต่สนใจเรื่องได้เข้าห้องเขานี้สิ เพื่อวันหน้าจะได้เอาไปอวดยายเด็กนั่นได้ จึงตัดสินใจทันที

“ห้องคุณก็ดีค่ะ”

เมธิร์จึงยื่นแขนให้เธอเกาะ แล้วค่อยๆ เดินไปที่ห้องของเขาพร้อมกัน